

AXIE

YOUNG

*Fata
care a căzut
în adâncurile
mării*

CEA
PENT
A ANU
IND
PUB

Axie Oh

Fata care a căzut în adâncurile mării

Traducere din limba engleză de

Ioana Tătaru

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

EDITURA TREI

2023

Autor: Axie Oh

Titlul original: The Girl Who Fell
Beneath the Sea

Copyright © 2022

Published by arrangement with Feiwei & Friends, an imprint
of
Macmillan Publishing Group, LLC.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1828-1
ISBN (EPUB): 978-606-40-1983-7

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Lorina Chițan

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Oana Apostolescu
Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru mama mea, care a crezut întotdeauna în mine...

1

Miturile poporului meu spun că doar o adevărată mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale de neoprit. Când o furtună ca din alte lumi se ridică din Marea de Est, fulgerele brăzdând cerul și apele rupând malurile, este aleasă o mireasă și dăruită Zeului Mării.

Sau sacrificată, perspectiva depinde de credința fiecăruia.

În fiecare an încep furtunile și în fiecare an o fată este adusă la mare. Nu pot să nu mă întreb dacă Shim Cheong crede în mitul acesta despre mireasa Zeului Mării. Dacă se va simți împăcată în sinea ei, înainte de sfârșit.

Sau poate vede asta ca pe un început. Există multe căi ale destinului pe care le poți urma.

De exemplu, există calea mea – drumul propriu-zis din fața mea, care se îngustează ca o fâșie printre câmpurile de orez acoperite de apă. Dacă urmez această cale, în cele din urmă ea mă va duce la plajă. Dacă mă întorc, mă va purta înapoi spre sat. Care este destinul meu? Ce destin voi prinde cu ambele mâini?

Chiar dacă aș avea posibilitatea să aleg, nu eu aș face cu adevărat alegerea. Căci, deși o mare parte din mine tânjește după siguranța de acasă, chemarea inimii mele este infinit mai puternică. Mă trage spre marea deschisă și spre singura persoană pe care o iubesc, dincolo de orice destin.

Fratele meu, Joon.

Fulgerele scânteiază printre norii de furtună, spintecând cerul înnegrit. O jumătate de secundă mai târziu, peste câmpurile de orez bubuie un tunet.

Poteca se termină acolo unde pământul se întâlnește cu nisipul. Îmi dau jos sandalele ude și le arunc pe umăr. Prin torenții de ploaie, zăresc barca, învârtindu-se și zbuciumându-se pe valuri. Este o barcă mică, goală, cu un singur catarg, menită să transporte vreo opt bărbați – și pe mureasa Zeului Mării. Deja este la distanță de țărm și se îndepărtează în continuare.

Ridicându-mi fusta îmbibată de ploaie, alerg spre marea furioasă.

Aud un strigăt din barcă în clipa în care mă izbește primul val. Imediat sunt trasă dedesubt. Apa rece ca gheața îmi taie respirația. Mă rostogolesc sub apă, învârtită violent la stânga, apoi la dreapta. Mă lupt să-mi ridic gura deasupra apei, dar valurile se revarsă în și peste mine.

Nu sunt o înotătoare slabă, dar nu sunt nici una puternică și, deși mă lupt să înot, să ajung la barcă și să trăiesc, este foarte greu. S-ar putea să nu fie suficient. Mi-aș dori să nu mă fi lovit atât de tare – valurile, sarea, marea.

— Mina!

Mâinile puternice îmi apucă brațele, trăgându-mă afară din apă. Sunt așezată, ferm, pe puntea care se leagănă. Fratele meu stă în fața mea, cu chipul lui familiar schimonosit de o privire cruntă.

— Ce-a fost în mintea ta? strigă Joon peste urletul vântului. Puteai să te îneci!

Un val masiv se lovește de barcă și îmi pierd echilibrul. Joon mă apucă de încheietura mâinii ca să nu mă prăbușesc peste bord.

— Am venit după tine! strig, la fel de tare. N-ar trebui să fii aici. Războinicii n-ar trebui s-o însoțească pe mureasa Zeului Mării.

Privind expresia sfidătoare de pe fața biciuită de ploaie a fratelui meu, sunt gata să izbucnesc în lacrimi. Vreau să-l trag spre țărm și să nu privească niciodată înapoi. Cum își poate risca viața în felul ăsta?

— Dacă zeul va afla de prezența ta, vei fi ucis!

Joon tresare, îndreptându-și ochii spre prora bărcii, unde o siluetă zveltă stă în picioare, cu părul șerpuindu-i în bătaia vântului.

Shim Cheong.

— Nu înțelegi, spune Joon. N-am putut... N-am putut s-o las să înfrunte singură soarta asta.

Vocea lui frântă îmi confirmă tot ce bănuisem de-a lungul timpului, tot ce speram să nu fie adevărat. Mormăi un blestem, dar Joon nu observă. Toată ființa lui este concentrată asupra ei.

Bătrânii spun că Shim Cheong a fost plămădită de Zeița Creației ca să fie ultima mireasă a Zeului Mării, cea care să-i aline toate durerile și să inaugureze o nouă eră de pace în regat. Pielea ei e făcută din cele mai pure perle. Are părul brodat din cea mai adâncă noapte și buzele colorate de sângele bărbaților.

Poate că în acest ultim detaliu este mai multă amărăciune decât adevăr.

Îmi amintesc prima dată când am văzut-o pe Shim Cheong. Stăteam cu Joon lângă râu. Era noaptea Festivalului Bărcilor de Hârtie, acum patru veri, când eu aveam doisprezece ani, iar Joon paisprezece.

Este o tradiție în satele de pe litoral să scrii dorințe pe petice de hârtie, apoi să le împăturești cu grijă în formă de bărci și să le eliberezi pe râu. Există credința că bărcile de hârtie vor duce dorințele noastre strămoșilor morți, în Tărâmul Spiritelor, unde aceștia se pot târgui cu zeii mai mici pentru a ne împlini visurile.

— Shim Cheong este poate cea mai frumoasă fată din sat, dar chipul ei este un blestem.

La auzul vocii lui Joon, m-am uitat în sus, urmărindu-i privirea până la podul care traversa râul și în centrul căruia stătea o fată.

Cu fața luminată de lună, Shim Cheong părea mai mult o zeiță decât o pământeasă. Ținea în mână o barcă de hârtie. Aceasta a căzut pe apă, din palma ei deschisă. În timp ce o priveam plutind în jos pe râu, m-am întrebat ce și-ar putea dori o fată atât de frumoasă.

Nu știam atunci că Shim Cheong era deja destinată să fie mireasa Zeului Mării.

Acum, stând pe barcă în ploaia torențială, cu tunetele care fac să-mi vibreze oasele, observ felul în care bărbații se țin departe de ea. Parcă a fost deja sacrificată, frumusețea ei din altă lume despărțind-o de noi, ceilalți. Ea aparține Zeului Mării. Este ceea ce satul a știut întotdeauna, de când a împlinit vârsta majoratului.

Mă întreb dacă se întâmplă ca, într-o singură zi, să ți se schimbe soarta. Sau dacă durează mai mult să îți fie furată viața.

Mă întreb dacă Joon a simțit singurătatea ei. Pentru că, încă de când Shim Cheong avea doisprezece ani, ea aparținea Zeului Mării și, în timp ce toată lumea o vedea ca pe cineva care va pleca într-o zi, el era singurul care voia ca ea să rămână.

— Mina, îmi spune Joon, trăgându-mă de braț. Trebuie să te ascunzi.

Privesc cum Joon caută, agitat, pe puntea descoperită, un loc în care să mă ascund. S-ar putea să nu-i pese că a încălcat una dintre cele trei reguli ale Zeului Mării, dar își face griji pentru mine.

Regulile sunt simple: fără războinici. Fără femei, în afară de mireasa Zeului Mării. Fără arme. Joon a încălcat prima regulă venind în seara asta. Eu – pe cea de-a doua.

Și pe a treia. Mâna mea pipăie cuțitul ascuns sub jacheta mea scurtă, o lamă care a aparținut cândva stră-străbunii mele.

Barca trebuie să fi ajuns în ochiul furtunii, pentru că vântul își conținește urletul, valurile încetează să se prăbușească peste punte și chiar și ploaia își domolește ropotul necruțător.

Este întuneric peste tot, norii ascunzând lumina lunii. Mă apropiu de marginea bărcii și mă uit peste bord. În lumina fulgerului pot să-l văd. Pescarii îl văd și ei, țipetele lor fiind înghițite de noapte.

Sub barcă se mișcă un dragon albastru-argintiu, masiv.

Corpul său asemănător unui șarpe înconjoară barca, iar crestele acoperite cu solzi ale spatelui sparg oglinda apei.

Lumina fulgerului se risipește. Întunericul cade încă o dată și tot ce se mai aude este rostogolirea nesfârșită a valurilor. Tremur, imaginându-mi destinele îngrozitoare care ne pot aștepta, fie prin înecare, fie sfârșind devorați de slujitorul Zeului Mării.

Barca geme în timp ce dragonul alunecă direct pe lângă carenă.

Care este rostul acestor întâmplări? Ce gândește Zeul Mării, când îl trimite pe servitorul său înspăimântător? Testează curajul miresei?

Clipesc, dându-mi seama că furia mi-a risipit cea mai mare parte a fricii. Mătur ambarcațiunea cu privirea. Shim Cheong încă stă la provă, dar nu mai este singură.

— Joon! strig, cu inima oprită.

El întoarce capul în direcția mea, eliberând brusc mâna lui Shim Cheong.

În spatele lor, dragonul se ridică tăcut din apă, gâtul lui lung întinzându-se spre cer. Apa de mare picură de pe solzii lui albastru-închis, căzând ca niște bănuți pe puntea bărcii. Ochii săi negri, insondabili, sunt ațintiți asupra lui Shim Cheong.

Acesta este momentul.

Nu știu ce ar trebui să se întâmple, dar acesta este momentul pe care l-am așteptat cu toții, clipa pe care Shim Cheong a așteptat-o din ziua în care a aflat că este prea frumoasă pentru a trăi. Acesta este momentul în care ea pierde totul. Mai ales, devastator, pe tânărul pe care-l iubește.

Și, în acest moment, Shim Cheong ezită.

Își întoarce chipul dinspre dragon și ochii ei îi găsesc pe cei ai lui Joon. Ea îi aruncă o privire pe care n-am mai văzut-o până acum – una de agonie, frică și dor atât de disperat, încât îmi frânge inima. Joon scoate un sunet sufocat, face un pas spre ea, apoi altul, până când ajunge în fața ei, cu brațele goale deschise larg, parcă pentru a o proteja.

Și numai și cu atât și-a pecetluit soarta. Dragonul nu-l va lăsa niciodată să plece, nu după acest act de sfidare. Ca pentru a dovedi temerile mele, fiara scoate un răget asurzitor, făcându-i pe toți să cadă în genunchi.

Cu excepția lui Joon. Nebunul, fiorosul și încăpățânatul meu frate, care stă, de parcă ar putea, de unul singur, să-și protejeze dragostea de mânia Zeului Mării.

O furie insuportabilă izbucnește în mine, ridicându-se din stomac și strângându-și gheara pentru a mă sufoca. Zeii au ales să nu îndeplinească dorințele noastre – dorințele de la Festivalul Bărcilor de Hârtie, și nici micile urări pe care ni le facem în fiecare zi. De pace, de rodnicie, de dragoste. Zeii ne-au abandonat. Zeul zeilor, Zeul Mării, vrea tot timpul să ia de la oamenii care-l iubesc – să ia, să ia și să nu dea niciodată.

S-ar putea ca zeii să nu ne îndeplinească dorințele. Dar eu aș putea. Pentru Joon. Eu aș putea să-i îndeplinesc dorința. Mă reped spre prora bărcii și sar pe margine.

— Ia-mă pe mine în loc!

Îmi scot cuțitul și îmi fac o tăietură adâncă în palmă, ridicând-o apoi deasupra capului.

— Eu voi fi mireasa Zeului Mării. Îi închin lui viața mea!

Cuvintele mele sunt întâmpinate cu o tăcere totală din partea dragonului. Și imediat mă îndoiesc de toate. De ce m-ar lua Zeul Mării pe mine, în locul lui Shim Cheong? Nu am frumusețea sau eleganța ei. Am doar voința mea încăpățânată, cea despre care bunica mea spune întotdeauna că va fi blestemul meu.

Dar apoi dragonul își lasă capul în jos, întorcându-se într-o parte, așa că eu pot să privesc direct în unul dintre ochii săi negri. Este la fel de adânc și nesfârșit ca marea.

— Te rog, șoptesc eu.

În acest moment, nu mă simt frumoasă. Nu mă simt nici foarte curajoasă, mâinile îmi tremură. Dar simt în pieptul meu o căldură pe care nimic și nimeni nu mi-o poate lua. Aceasta este puterea din care mă hrănesc acum, pentru că, și dacă mi-e frică, știu că eu am făcut alegerea.

Sunt făuritoarea propriului destin.

— Mina! strigă fratele meu. Nu!

Dragonul își ridică trupul din apă, punând o părticică din greutatea sa masivă între fratele meu și mine, despărțindu-ne. În tăcere, complet înconjurată de dragon, ezit, întrebându-mă cât de mult poate înțelege.

Caut cuvintele potrivite. Adevărul.

Trag aer în piept, ridicându-mi bărbia.

— Sunt mireasa Zeului Mării.

Dragonul se îndepărtează de barcă, croind o deschidere în apa agitată.

Fără să mă uit înapoi, sar în mare.

Pe măsură ce mă scufund, vuietul valurilor se întrerupe brusc și totul e tăcere. Peste mine și în jurul meu, corpul lung și sinuos al dragonului se încolăcește și creează un vârtej enorm.

Împreună cădem prin mare.

Ciudat, dar nevoia de a respira nu mă încearcă deloc. Coborârea mea este aproape... calmă. Pașnică. Asta trebuie să se datoreze dragonului. Își folosește magia pentru a mă împiedica să mă înec.

Gâtul mi se strânge și inima îmi bate cu putere, de ușurare – toate miresele dinaintea mea au supraviețuit.

Ne cufundăm în întuneric, până când marea de deasupra mea devine cer, iar noi – dragonul și cu mine – suntem ca stelele căzătoare.

Dragonul își răsucesc trupul mai aproape și, printre inelele sale care se strâng, zăresc un ochi buhăit, deschis ușor pentru a dezvălui strălucirea unui cer la miezul nopții. Timpul încetinește. Lumea se oprește. Întind mâna. Picături de sânge picură din rana deschisă a palmei mele și lasă o urmă ca de pietre prețioase, de-a lungul distanței dintre noi. Dragonul clipește, o singură dată. Sub mine se deschide un soi de falie.

Cad prin ea, în întuneric.

* * *

Bunica mea îmi spunea adesea povești despre Tărâmul Spiritelor, un loc între cer și pământ, plin de tot felul de ființe minunate – zei și spirite și creaturi mitice. Bunica mea zicea că propria ei bunică obișnuia să-i istorisească

poveștile. La urma urmei, nu toți povestitorii sunt buni, dar toate bunicile spun povești.

Bunica mea și cu mine făceam plimbări scurte, de la câmpurile de orez și până la plajă, fiecare ținând de unul din capetele unui covoraș de bambus, rulat. Puneam covorașul pe nisipul cu pietricele și ne înlănțuiam brațele în timp ce ne așezam una lângă alta, cufundându-ne degetele de la picioare în apa răcoroasă.

Îmi amintesc cum arăta marea dimineața devreme. Soarele se ițea de la orizont și lumina o potecă aurie peste apă. Aerul salmastru ne învăluia fețele ca niște sărutări sărate. Mă aplecam mai aproape de bunica, bucurându-mă de căldura ei.

Ea pornea vorba întotdeauna cu povești, din cele cu începuturi și sfârșituri, dar, în timp ce nuanțele portocalii și violete ale dimineții se transformau în albastrul strălucitor al după-amiezii, începea să improvizeze, cu vocea ei liniștitoare ca o melodie.

— Tărâmul Spiritelor este un loc vast și magic, dar cea mai mare dintre toate minunile sale este cetatea Zeului Mării. Unii spun că Zeul Mării este foarte bătrân. Alții spun că este un bărbat în floarea vârstei, înalt ca un copac, cu o barbă neagră ca ardezia. Și alții cred că ar putea fi chiar dragonul însuși, făcut din vânt și din apă. Dar oricum ar arăta Zeul Mării, zeii și spiritele regatului îl ascultă, pentru că el este zeul zeilor și conducătorul tuturor.

Toată viața mea, am trăit înconjurată de zei. Sunt mii – zeul fântânii din centrul satului nostru, care cântă prin orăcăitul broaștelor; zeița adierii, care vine dinspre vest pe măsură ce răsare luna; zeul pârâului din grădina noastră, căruia Joon și cu mine obișnuiam să-i lăsăm ofrande de prăjituri din noroi și plăcinte din flori de lotus. Lumea este plină de zei minori, pentru că fiecare parte a naturii are un paznic care o veghează și o protejează.

Un vânt puternic dinspre mare bătea peste ape. Bunica mea și-a pus mâna pe pălăria de paie, ca să nu-i fie smulsă și purtată spre cerul întunecat. Chiar dacă era încă dimineața devreme, deasupra capetelor noastre se adunau nori groși de ploaie.

— Bunică, am întrebat, ce-l face pe Zeul Mării mult mai puternic decât ceilalți zei?

— Marea noastră este o întruchipare a lui, a spus ea, și el este marea. Este puternic pentru că marea este puternică. Iar marea este puternică...

— Fiindcă el este, am terminat eu pentru ea.

Bunicii mele îi plăcea să vorbească în cimilituri.

Un mormăit surd de tunet a bubuit pe cer. Pietricelele de la picioarele noastre au fost luate de apă și spălate de valuri. Dincolo de orizont, s-a pornit o furtună. Turbioane din nori de praf și cristale de gheață se învârteau în sus, într-o pâlnie de întuneric. Mi s-a tăiat răsuflarea. Un sentiment de așteptare înfiorată mi-a cuprins sufletul.

— Începe, a spus bunica.

Ne-am ridicat iute și am rulat covorașul de bambus, apoi am mers repede spre dunele care separau plaja de sat. Am alunecat în nisip, dar bunica m-a prins de mână ca să mă sprijine. Când am ajuns în vârf, m-am uitat, pentru ultima oară, în urmă.

Marea era în umbră. Norii de deasupra blocau lumina soarelui. Arăta ca din altă lume, atât de diferită de marea de dimineață, încât, deși stătusem lângă apă cu doar o clipă înainte, deodată mi s-a părut teribilă. În următoarele câteva săptămâni, furtunile aveau să devină din ce în ce mai înspăimântătoare și oricine s-ar fi aflat chiar și-n apropierea malului risca să fie înghițit de valuri. Urlau din ce în ce mai furioase, până dimineața, când norii se despărteau deasupra capetelor noastre, permițând unei scurte raze de

soare să tragă cu ochiul, semn că sosise vremea sacrificării unei mirese.

— Ce îl înfurie atât de mult pe Zeul Mării? am întrebat-o pe bunica mea, care se oprise să privească peste apa întunecată. Noi suntem de vină?

S-a întors spre mine atunci, ochii ei căprui trădând o emoție puternică.

— Zeul Mării nu este supărat, Mina. Este pierdut. Așteaptă, în palatul lui de dincolo de această lume pe cineva suficient de curajos să-l găsească.

* * *

Mă ridic și trag aer adânc în piept. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este căderea în mare. Cu toate astea, nu mai sunt sub apă. Parcă m-am trezit în burta unui nor. O ceață albă acoperă lumea, împiedicându-mă să văd dincolo de propriii genunchi.

Stând în picioare, tresar când hainele mele, uscate și întărite de sare, îmi zgârie pielea. Din cutele fustei mi se desprinde cuțitul stră-străbunicii mele, lovind în cădere scândurile de lemn ale podelei. Când mă aplec să-l ridic, un fluturat colorat îmi atrage atenția.

Înfășurată în jurul palmei mele stângi, peste rana pe care am tăiat-o ca să-mi fac jurământul față de Zeul Mării, este o panglică.

O panglică de un roșu-aprins, din mătase. Un capăt îmi înconjoară mâna, dar celălalt pornește din centrul palmei mele spre exterior, ducând undeva în ceață.

O panglică ce plutește în aer. N-am mai văzut așa ceva niciodată, totuși știu ce trebuie să fie.

Firul Roșu al Sorții.

După cum spun poveștile bunicii mele, Firul Roșu al Sorții leagă o persoană de destinul ei. Unii chiar cred că te leagă de persoana pe care inima ta o dorește cel mai mult.

Joon, mereu romantic, credea că acest lucru este adevărat. El zicea că, atunci când a întâlnit-o prima dată pe Cheong, a știut că viața lui nu va mai fi niciodată la fel. A simțit, după felul în care mâna lui era atrasă în direcția ei, chemarea subtilă a destinului.

Și totuși Firul Roșu al Sorții este invizibil în lumea muritorilor. Panglica de culoare roșu-aprins din fața mea este cu siguranță invizibilă, ceea ce înseamnă...

Nu mai sunt în lumea muritorilor.

De parcă mi-ar fi simțit gândurile, panglica mă trage ferm. Cineva – sau ceva – mă trage către cealaltă parte, din ceață.

Frica încearcă să pună stăpânire pe mine, dar o resping cu o încăpățânată clătinare din cap. Celelalte mirese au trecut prin această încercare, așa că și eu trebuie să îndur, dacă vreau să fiu un înlocuitor demn pentru Shim Cheong.

Dragonul m-a acceptat, dar, până nu vorbesc cu Zeul Mării, nu voi ști dacă satul meu este cu adevărat în siguranță.

Cel puțin, sunt mai pregătită decât majoritatea miresele, înarmată așa cum mă aflu, cu cuțitul și poveștile bunicii mele.

Panglica flutură în aer, făcându-mi semn să merg înainte. Fac un pas și panglica se aprinde în palma mea într-o scânteiere de stele. Punând cuțitul în jachetă, urmez panglica prin ceața albă.

Împrejurul meu, lumea este liniștită și tăcută. Picioarele mele goale alunecă pe scândurile netede de lemn ale podelei. Întind mâna și degetele mele ating ceva solid – o balustradă. Trebuie să fiu pe un pod. Poteca se înclină într-o mică adâncitură, cedând locul unei străzi pietruite.

Aici aerul este mai dens, mai cald, plin de arome și mirosuri de mâncare. Prin ceață se profilează un șir de cărucioare.

Cel mai apropiat are stive cu găluște fierte în vase de bambus. Alt cărucior are pești sărați, atârnați de cozi. Un al treilea este plin cu dulciuri – castane confiate și prăjituri pudrate cu zahăr și scorțișoară. Toate cărucioarele par abandonate. Nu se vede niciun vânzător ambulant. Mijesc ochii, încercând să disting formele mai întunecate, dar fiecare umbră se dovedește a fi doar un alt cărucior, un lanț de cărucioare care se întinde tot înainte, prin ceață.

Lăsând cărucioarele în urmă, intru pe o alee lungă mărginită de ospătării. Fumul de la focurile pentru gătit iese prin ușile deschise. O privire prin cea mai apropiată ușă dezvăluie o cameră unde sunt răspândite mese, pe care sunt așezate feluri de mâncare, variind de la boluri mici cu condimente până la platouri mari cu păsări prăjite și pește. Perne strălucitoare sunt aranjate la întâmplare în jurul meselor, de parcă petrecăreții stătuseră confortabil, savurându-și mâncarea, cu doar câteva minute mai înainte. La intrare, perechi de sandale și papuci aranjate cu grijă sunt așezate în rând. Posesorii au intrat în ospătărie, dar n-au mai ieșit.

Mă dau înapoi din prag. Cărucioare fără proprietari. Bucătării fără bucătari. Pantofi fără oameni.

Un oraș al fantomelor.

Simt o adiere de răs pe ceafă. Mă întorc brusc, dar acolo nu e nimeni. Totuși simt ochi ațintiți asupra mea, nevăzuți și vigilenți.

Ce fel de loc este acesta? Nu este ca niciuna din poveștile pe care bunica mi le spunea despre orașul Zeului Mării – un loc unde spiritele și zeii mai mici se adună și petrec cu bucurie. Ceața acoperă tărâmul ca o mantie, blocând vederea și înăbușind sunetul. Trec peste poduri scurte, arcuite și cobor străzi abandonate, totul în jur este incolor și fad, în afară de panglică, dureros de strălucitoare, pe când o urmăresc tăind ceața.

Cum s-au simțit miresele Zeului Mării, trezindu-se într-un tărâm al cețurilor, cu doar o panglică strălucitoare drept ghid? Au fost multe cele care au venit înaintea mea.

A fost Soah, care avea cei mai frumoși ochi, încadrați de gene întunecate, ce păreau acoperite cu un strat greu de funingine. A fost Wol, la fel de înaltă ca un bărbat, cu trăsături puternice, chipeșă și cu o gură zâmbitoare. Și a mai fost Hyeri, care putea să înoate de două ori lungimea Râului Mare și care a rupt o sută de inimi când a plecat să se mărite cu Zeul Mării.

Soah. Wol. Hyeri. Mina.

Numele meu sună neînsemnat pe lângă al lor, aceste fete care pâruseră, întotdeauna, mai vibrante decât viața însăși. Veniseră de departe pentru a se căsători cu Zeul Mării, din sate mai apropiate de capitală – sau chiar din capitală, în cazul lui Wol. Erau fete care nu s-ar fi aventurat niciodată în satul nostru amorțit, în nicio altă viață decât aceea care le-a impus să renunțe la felul în care o vedeau pe a lor. Aceste fete, aceste tinere, erau toate mai în vârstă decât mine. Aveau optsprezece ani când au fost alese să fie mirese. Au mers pe același drum ca și mine, acum. Mă întreb dacă erau emoționate sau speriate. Sau dacă speranța le-a înnebunit pe toate.

După o vreme ce mi s-a părut a fi de fapt ore de mers, cotesc după un colț și ies pe un fel de bulevard larg. Ceața este mai subțire aici. În sfârșit văd unde duce panglica. Zboară jos, în lungul bulevardului, plutind pe o scară mare și dispărând prin ușile deschise ale unui cadru masiv de poartă, roșu și auriu. Cu stâlpii ornați și acoperișul aurit, această poartă nu poate fi alta decât intrarea în palatul Zeului Mării.

Mă grăbesc să înaintez. Panglica începe să scânteieze și să vibreze, de parcă poate simți că mă apropii de capătul drumului.

Ajung la scări și urc o treaptă, apoi alta. Sunt pe cale de a trece peste pragul porții, când urechea mea prinde un sunet. Sunetul blând al unui clopoțel de vânt, atât de slab, încât, dacă lumea din jur nu ar fi fost acoperită de tăcere, poate că nu l-aș fi putut auzi. Sunetul venea de undeva din stânga mea, coborând scările și întorcându-se din nou în labirintul străzilor.

Fratele meu mai mare, Sung, crede că toți clopoțelii de vânt sună la fel. Dar eu cred că pur și simplu nu are el răbdare să asculte. Zgomotul limbilor de bronz lovind în scoici sună diferit de ciocănitul staniului în clopotele de aramă. Vântul, de asemenea, are diferite grade de intensitate. Când vântul este supărat, clopoțelii scot sunete ascuțite, stridente. Când este fericit, sunetele clopoțelilor zboară împreună, într-un dans plin de energie.

Acest sunet, totuși, este diferit. Grav. Melancolic.

Cobor din nou scările. Panglica nu se împotrivește, dar se lungește, urmându-mă.

Aud vocea bunicii mele în ureche. În lumea spiritelor există reguli, Mina. Alege-o cu grijă pe aceea pe care vrei să o încalci. Există un motiv pentru care acest oraș este acoperit de ceață. Există un motiv pentru care eu nu pot călători prin el decât urmând panglica sorții. Dar sunetul clopoțelului este aproape și adevărul e că mi se pare că l-am auzit mai înainte.

Sunetul mă conduce la ușa unui mic magazin de lângă bulevard. Dau deoparte perdeaua aspră și intru, uluită de priveliștea minunată. Magazinul este plin cu sute și sute de salbe din clopoțelii de vânt. Acoperă pereții și atârnă din tavan ca niște lacrimi. Unele dintre ele sunt rotunde și mici, făcute din scoici, ghinde și stelute de tablă; altele sunt cascade mari de clopoțelii din aur.

Și totuși, ca și în ceața albă, în magazin nu bate vântul.

Dar aş fi putut jura că am auzit un sunet. Ochii mei sunt atraşi spre peretele îndepărtat unde, pe o nişă din centru, este aşezat un singur clopoţel de vânt. O stea, luna şi un clopoţel de cupru sunt întreşuate pe o sfoară subţire de bambus. Este o construcţie simplă pentru un clopoţel de vânt.

O recunosc imediat.

Eu am cioplit steaua dintr-o bucată de lemn ce plutea pe apă şi am făcut luna dintr-o scoică albă, frumoasă, pe care o găsisem pe plajă. Clopoţelul l-am cumpărat de la un făurar ambulant, necăjindu-l în timp ce sunam fiecare clopoţel din căruţa sa, unul după altul. Nu m-am mulţumit până când n-am găsit sunetul perfect.

Am petrecut o săptămână creând clopoţelul. Am vrut să-l atârñ deasupra leagănului nepoatei mele, pentru ca ea să poată auzi vântul.

Dar s-a născut prea devreme. Dacă s-ar fi născut toamna, ar fi trăit. Însă, după cum ştie toată lumea, copiii care se nasc în timpul furtunilor nu supravieţuiesc niciodată dincolo de prima lor suflare.

Sung a avut inima frântă.

Într-o furie pe care n-am mai simţit-o până atunci şi nici de atunci înainte, am dus clopoţei pe stânci, în afara satului nostru, şi i-am aruncat peste marginea hăului. Am privit cum au căzut şi s-au spulberat pe pietre. Ultima dată când am văzut clopoţei erau spărţi în bucăţi purtate de mare.

Peste tot în jurul meu, clopoţei din magazin încep să sune – legănându-se cumva în aerul fără vânt – până când magazinul devine un vaier de clinchete discordante.

Când clopotele de vânt sună fără vânt înseamnă că în jur sunt spirite.

Ies din magazin şi sunetul clopoţeilor se atenuează. Dacă sunt spirite aici şi sunt invizibile, privindu-mă, ce văd ele când se uită la mine?

Merg mai repede. Noaptea este lungă, iar panglica s-a îngreunat în mâna mea. Dincolo de poartă se înșiruie curți mari, una după alta. Nu mă uit la niciuna dintre ele. După cea de a cincea, încep să alerg.

Trec printr-o ultimă poartă, urc treptele de piatră și intru în sala tronului Zeului Mării, oprindu-mă, abia atunci, ca să-mi trag răsuflarea.

Razele lunii se filtrează prin crăpăturile din tavanul cu căpriori, luminând o sală uriașă. Întunericul crepuscular al ceții a dispărut aici, dar rămâne totuși o liniște ciudată. Niciun servitor nu se grăbește să mă întâmpine. Niciun paznic nu se apropie ca să-mi blocheze calea. Panglica Roșie a Sorții se ondulează. Încet, începe să treacă de la un luminos și strălucitor stacojiu la un roșu-sângerieu profund. Mă duce la capătul sălii, unde o pictură murală mare, reprezentând un dragon ce traversează cerul urmărind o perlă, încadrează un tron, instalat pe o estradă.

Prăvălit pe tron, cu fața umbrită de o coroană magnifică, se vede Zeul Mării. Este îmbrăcat cu o minunată robă albastră, cu dragoni argintii brodați pe țesătură. În jurul mâinii lui stângi este capătul panglicii mele.

Aștept ca în suflet să mi se aprindă o scânteie de recunoaștere.

Potrivit mitului, Firul Roșu al Sorții leagă o persoană de cel ce-i este destinat ei. Unii chiar cred că te leagă de singura persoană pe care inima ta o dorește cel mai mult.

Este Zeul Mării legat, cumva, de destinul meu? Oare inima mea îl dorește cu adevărat foarte tare?

Simt în piept o durere ascuțită, dar nu este dragoste.

Este ceva mai întunecat, mai fierbinte și infinit mai puternic.

Îl urăsc.

Fac un pas. Și apoi altul. Duc la piept mâna care ține panglica și scot cuțitul.

Cum ar fi lumea fără Zeul Mării? Am mai suferi din cauza furtunilor care se ridică de nicăieri pentru a ne distruge bărcile și a ne inunda câmpurile? Am suferi în continuare pierderea celor dragi, de foamete și boală, pentru că zeii mai mici nu pot sau nu vor să asculte rugăciunile noastre, de teama înfricoșătoarei mâinii a Zeului Mării?

— Ce s-ar întâmpla dacă te-aș omorî acum?

Pe măsură ce cuvintele răsună în sala vastă, îmi dau seama că acestea sunt primele cuvinte pe care le-am rostit cu voce tare de când am ajuns în tărâmul Zeului Mării.

Și sunt cuvinte de ură. Furia mea se umflă ca un val de neoprit.

— Te-aș ucide acum și aș rupe legăturile destinelor noastre. Cuvintele mele sunt nesăbuite. Cine sunt eu ca să sfidez un zeu? Dar trăiește în mine o durere groaznică, iar ea trebuie să afle...

— De ce ne blestemi? De ce te uiți în altă parte când plângem și strigăm după ajutorul tău? De ce ne-ai abandonat? Întreb, aproape sufocându-mă, la aceste ultime cuvinte.

Silueta de pe tron nu răspunde. Coroana magnifică pe care o poartă se înclină atât de mult, încât îi umbrește ochii.

Fac ultimii câțiva pași spre estradă. Întinzând mâna, scot coroana de pe capul Zeului Mării. Îmi alunecă printre degete și aterizează cu o bufnitură pe covorul de mătase.

Ridic ochii pentru a privi chipul zeului tuturor zeilor.

Zeul Mării este...

Un băiețandru. Nu mai în vârstă decât mine.

Pielea lui e netedă, nepătată. Părul îi cade pe frunte, ondulat în jurul urechilor subțiri, dintre care una este străpunsă cu un ac de aur. Genele lui sunt vizibil lungi, după felul în care umbresc obrații, întunecate și încețoșate. Îi privesc gura, ușor întredeschisă de suspinul unei respirații.

Este... adormit.

Mâna mi se strânge în jurul mânerului cuțitului. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la el, un băiat care pare atât de... uman, încât ar putea fi un vecin sau un prieten al meu. Mă uit cum o lacrimă îi alunecă pe obraz, prelingându-se pe buză, înainte de a cădea peste bărbie și a aluneca pe gât.

— De ce plângi? mârâi. Crezi că lacrimile tale îmi vor înfrânge voința?

Simt că hotărârea mea se clatină. Eu nu sunt ca Joon, care are o inimă blândă. Pot fi încăpățânată și crudă. Pot fi amară și mânioasă. Acum vreau să fiu toate astea la un loc, ca să rămân curajoasă. Să rămân furioasă. Și, până la urmă, nu e firesc să fiu mânioasă pentru ce i-a făcut satului meu, familiei mele?

Dar expresia de pe chipul Zeului Mării se aseamănă cu cea a lui Shim Cheong, de pe barcă. Sunt în ea o singurătate și o tristețe adânci, insuportabile.

Un gând trădător mi se strecoară în minte și mă întreb...

Tu ești cel care face lumea să plângă sau lumea este cea care te face să plângi?

Picioarele cedează sub mine și alunec pe podea.

S-au întâmplat atât de multe într-o singură noapte, de la descoperirea lipsei lui Joon la plecarea mea în urmărirea lui, prin ploaie, și până la săritura în mare. De acum Joon s-o fi întors cu Cheong în sat și o fi spus familiei noastre ce-am făcut. O cunosc pe cumnata mea. O să plângă și mă doare inima știind că i-am provocat și mai multă durere. Fratele meu cel mare va dori să cutreiere marea în căutarea mea, neputând să accepte că nu mă mai poate proteja. Cât despre bunica mea, ea va avea încredințarea că am intrat în Tărâmul Spiritelor și că sunt pe cale să-l întâlnesc pe Zeul Mării chiar în acest moment.

— Și ce va face mireasa Zeului Mării, când îl va găsi?

Stăteam cu bunica mea în micul templu de pe țărm. Era prima noapte a furtunilor, iar ploaia bătea pe țiglele de lut de pe acoperiș.

— Îi va arăta inima ei.

— Și cum va face ea asta? m-am încruntat eu.

— Dacă cineva i-ar arăta Zeului Mării inima sa, cum ar arăta ea?

Ochii îmi erau atrași de amestecul ciudat de obiecte rămase pe altar, ofrande de la copiii satului – scoici, o floare de vânt, o piatră cu formă curioasă.

Întinzându-mă, am ridicat o pană din coada unei coțofene.

— Miresele nu călătoresc, de obicei, cu daruri pentru Zeul Mării, m-a muștrat bunica. Folosește-ți vocea.

— Dar n-am nimic de spus! Oprește furtunile. Protejează-mi familia. Veghează asupra noastră, a tuturor. El n-a făcut nimic din toate astea.

Lacrimile mi se adunau la colțurile ochilor.

Bunica mea a netezit covorașul de papură, iar eu m-am lăsat în genunchi lângă ea. Cu blândețe, mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Îmi amintești atât de mult de mine când aveam vârsta ta! După multe pierderi, durere și dezamăgire înrădăcinate adânc în inimă, bunica mea a fost cea care m-a adus la acest altar. Semăna foarte mult cu tine, incredibil de încăpățânată și devotată celor pe care-i iubea.

Nu era prima oară când bunica mea mă asemena cu bunica ei, iar eu m-am întins instinctiv după cuțit, mângâiată de apăsarea lui pe pieptul meu.

— Ea a fost cea care m-a învățat cântecul pe care ți-l voi transmite ție acum.

În sala Zeului Mării, mă ridic în picioare. Cânt acum pentru Zeul Mării melodia pe care bunica mea obișnuia să mi-o cânte.

*Sub mări, dragonul doarme
La ce visează oare?*

*Sub mări, dragonul doarme
Când se va trezi?*

*Pe o perlă de dragon,
dorința ta va tresălta.*

*Pe o perlă de dragon,
dorința ta va tresălta.*

Ecoul vocii mele umple sala. Lacrimile îmi alunecă pe obraji și le îndepărtuez cu dosul pumnului.

Miturile poporului meu spun că doar adevărata mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale nestăvilite. S-ar putea să nu fiu eu mireasa aleasă, dar e prea mult să sper că o fată ca mine – o fată care n-are nimic altceva de dăruit decât pe ea însăși – ar putea să fie adevărata mireasă a Zeului Mării?

Cu coada ochiului, surprind o schimbare subtilă. Degetele Zeului Mării zvâcnesc, un simplu tremur.

Întind mâna spre a lui. Simțind parcă emoția momentului, Firul Roșu al Sorții se încordează și mă întreb, cu speranța fâlfâind ca aripile unei păsări, dacă viața mea este pe cale de a se schimba.

O voce de oțel străbate tăcerea.

— Ajunge.

3

Trei siluete mascate stau sub estradă, așezate în semicerc, ca arcul unei semiluni.

Spațiul sălii este ca o cavernă și totuși nu auzisem niciun semn al apropierii lor. Norii trec pe deasupra capului meu, oprind lumina dinspre căpriori și trăgând o perdea de întuneric peste sală. Umbra ocolește două dintre figuri, cele poziționate cel mai aproape de tron, și o învâluie pe cea de a treia, care stă separată de celelalte. Ultima imagine pe care o am, înainte ca el să fie mistuit de întuneric, este curba unui obraz palid.

— Ce-i asta?

Silueta din dreapta aruncă un pumnal în aer și îl prinde.

— O coțofană pierdută în furtună? Sau e o altă mireasă pentru Zeul Mării?

Vocea lui joasă este înăbușită de masca din pânză.

— Ești mireasă sau ești o pasăre?

Îmi umezesc buzele, gustând sarea.

— Dar tu ești prieten sau dușman?

— Și dacă sunt prieten...?

— Atunci eu sunt o mireasă.

— Și dacă sunt dușman...?

— Ești?

— Poate că sunt un dușman care și-ar dori să fie prieten.

Își înclină capul și o buclă întunecată îi cade peste ochi.

— Și poate că tu ești o pasăre care ar vrea să fie mireasă.

Este suficient de aproape de adevăr cât să tresar. Bătrânii din satul meu au o vorbă: O coțofană poate visa că e cocor, dar nu va fi niciodată cocor.

— Înțeleg, murmură silueta din stânga, îmbrăcată în negru ca și prima și cu un păr care îi ajunge până la umeri.

Ochii lui – de un ciudat cafeniu-deschis – se mișcă de la șnururile mele dezlegate la rochia aspră, din bumbac.

— Tu n-ai fost menită să fii mireasa Zeului Mării.

Spre deosebire de tânărul cu părul creț, acest tânăr nu are arme, ci doar – în mod curios – o colivie pentru păsări, din lemn, atârnată de umăr cu o sfoară.

— Bătrânii satului tău aleg mireasa cu un an înainte de ritual. Ea este întotdeauna extraordinară, fie în pricepere, fie în frumusețe.

— De preferință ambele, intervine băiatul cu pumnalul.

— Nu este o onoare acordată celor obișnuiți, celor slabi sau celor nesăbuiți. Deci spune-mi, Mireasa Nimănui, cine te-a ales pe tine?

Dacă tânărul cu părul creț mânuiește o lamă ca armă, străinul cu ochii reci amenință cu vorbele. În pofida numeroaselor mele binecuvântări – curaj, sănătate și o familie iubitoare –, nu am nici frumusețe și nici talente deosebite.

Îmi pot imagina cum, la întoarcerea lui Joon și Cheong, bătrânii trebuie să se fi înfuriat și să fi blestemat fapta mea. Dar ei n-au fost acolo, pe barcă. N-au simțit năvala rece a apei, inima care se oprește de spaimă când o persoană dragă este în pericol. Eu pot fi nesăbuită. O persoană obișnuită, posibil. Dar nu sunt slabă.

— Eu m-am ales.

A treia siluetă din spate își mișcă picioarele. Atentă la el, observ mișcarea abia sesizabilă. În mod straniu, și cei care mă interoghează, deși sunt cu fața la mine și cu spatele la el. Își înclină capetele, așteptând... poate un semnal? El nu vorbește și ei revin ușor la poziția inițială.

Primul băiat își încrucișează brațele, strângând pumnalul lângă piept.

— Nu găsești că este romantic, Kirin? O tânără coțofană obișnuită speră să-i salveze pe cei dragi de un dragon teribil, motiv pentru care acceptă să se mărite cu el. Între timp, descoperă însă că el este prins sub un blestem puternic, care se află la rădăcina naturii sale distructive. Curajoasa și inteligenta coțofană găsește o modalitate de a rupe vraja cea rea și se îndrăgostește de dragon și el de ea. Pacea este restabilită pe cer, pe pământ și în mare. O poveste cu

adevărat nemaipomenită, dacă voi fi auzit vreodată una. O voi numi Dragonul și Coțofana.

— Nu, Namgi, spune Kirin, străinul cu ochi reci. Nu mi se pare romantic.

Namgi îi răspunde lui Kirin cu o insultă, iar Kirin îi dă o replică la fel de grosolană. Asta trebuie să fie ceva obișnuit pentru ei, deoarece schimbul de cuvinte devine destul de colorat.

Îi ignor, concentrându-mă în schimb asupra poveștii pe care tocmai o spusese primul tânăr. Bunica mea zice mereu că trebuie să fii atent la povești, căci deseori există adevăruri ascunse în ele.

— Atunci este vorba de un blestem?

Namgi și Kirin încetează cearta, îndreptându-și atenția asupra mea.

— Zeul Mării nu și-a abandonat supușii. Se află sub puterea unui blestem.

Nu am cum să controlez felul în care mi-ar putea judeca alții valoarea, dar la mituri și povești chiar mă pricep. Poveștile și miturile sunt sângele meu, respirația mea.

Și din acest motiv pot deja să văd cum se formează un fel de șablon, ca o melodie țesută în mit. Dragonul pare să aducă, în siguranță pe acest tărâm, miresele Zeului Mării. Lumea este acoperită de ceață, dar Firul Roșu al Sorții le călăuzește spre palat.

Totuși de ce niciuna dintre mirese nu și-a îndeplinit sarcina? Ca și cum melodia ar fi fost brusc oprită, ca și cum, când în cele din urmă au sosit pentru a încheia povestea, s-a ridicat un dușman ca să le oprească.

Zeul Mării strigă. Mi se taie răsuflarea, când un sentiment necunoscut îmi cuprinde inima, ca un nod care se strânge. Firul Roșu al Sorții mi se încălzește în mână. În spatele meu, o scândură scârțâie. Mă întorc.

Namgi și Kirin s-au mutat. Își păstrează totuși pozițiile: Namgi, cu brațele încrucișate peste piept; Kirin, nemișcat, cu colivia, dar sunt mai aproape de mine cu trei pași.

Am fost atât de preocupată să mă apăr, să explic cine sunt eu, o străină într-o lume străină, dar ei cine sunt? Ce fel de bărbați poartă măști? Cei care doresc să rămână necunoscuți. Hoții.

Asasinii.

— E timpul, îi spune Kirin lui Namgi.

Desfăcându-și brațele, Namgi aduce pumnalul mai aproape de el.

— Îmi pare rău, Coțofano. N-ar trebui să ai atâta încredere în povești.

Încă țin cuțitul. Iau o poziție de apărare, așa cum m-a învățat bunica mea, cu lama îndreptată împotriva amenințării.

— Rămâi pe loc.

Are loc o altă răsucire agresivă și strâng din dinți de durere. Nu pot gândi clar. Ei le-au ucis pe toate miresele dinaintea mea? Mâna îmi tremură. Dacă este absolut necesar, pot să mă descurc cu un cuțit, dar nu sunt o războinică. Sunt doi contra unu, chiar trei, dacă includ și persoana aflată încă în umbră.

Kirin își întoarce fața de la mine, cu superioritate.

— N-ar fi trebuit să vii niciodată aici, Mireasa Nimănui.

De ce se întâmplă asta? Zeul Mării... mă respinge? Pentru că nu sunt Shim Cheong. Pentru că nu sunt mireasa Zeului Mării. Toate astea au început cu ea. Joon și-a riscat viața pentru că nu a putut accepta s-o piardă și eu mi-am riscat-o pe a mea pentru că nu puteam accepta să-l pierd pe el. Și Shim Cheong... ea oare ce nu putea accepta?

O văd clar în timp ce stătea în barcă, înfruntându-și soarta întruchipată în dragonul care se ridica din mare. O soartă

pe care ea n-a cerut-o niciodată. O soartă pe care a refuzat s-o primească.

Pe tron, băiatul-zeu se mișcă dintr-o parte în alta. Este încă adormit, cu ochii închiși. Firul Roșu al Sorții se zbate, arzându-mă.

Cu un salt disperat, ajung la Zeul Mării. În același timp, în spatele meu se aude un strigăt. Îl ignor, apucând mâna Zeului Mării și strângând-o tare. Firul Roșu al Sorții dispăre între palmele noastre strânse, apoi, dintr-odată, sunt trasă înainte, într-o lumină orbitoare.

Mă izbesc o serie de imagini care se mișcă prea repede pentru a căpăta un sens – o stâncă lângă mare; un oraș de aur ce arde într-o vale; haine purpurii pe pământ, mânjite de sânge, și o umbră enormă.

Ridic privirea. Dragonul coboară de sus, strângând o perlă într-o gheară uriașă, parcă ținând luna.

Pe urmă sunt smulsă din imagini, mâna mea e trasă brutal din cea a Zeului Mării. Al treilea asasin mă prinde de încheietură și este ca și cum m-aș afla încă în visele Zeului Mării, pentru că aproape îmi vine să cred că văd dragonul reflectat în ochii lui întunecați.

Apoi acesta mă eliberează, dându-se înapoi. Mă lupt să păstrez imaginile din vis – sau au fost amintiri? Stâncile îmi sunt familiare; se întind de-a lungul coastei. Orașul trebuie să fie capitala, deși toți mesagerii care vin de acolo prin satul nostru aduc doar vești despre triumful cuceritorului, nu și despre război sau distrugere. În ceea ce privește hainele, cele ale Zeului Mării sunt argintii și albastre.

— Imaginile acelea, clatin din cap, încercând să mă concentrez, le-am simțit ca și cum le-aș fi văzut prin ochii Zeului Mării.

Sunt surprinsă când asasinul răspunde.

— Sunt coșmarurile lui. În fiecare an are aceleași coșmaruri.

— Atunci există cu adevărat o legătură cu mireasa Zeului Mării. Puterea de a ridica blestemul se află în ea.

— Voi ai să-l omori, nu cu mult timp în urmă.

Arunc o privire tăioasă spre asasin. El și ceilalți trebuie să fi fost în sală când am ajuns, dacă m-au văzut ridicând cuțitul. De ce nu m-au oprit? Nu cred că intenționează să-i facă rău Zeului Mării, altfel l-ar fi atacat, așa cum era, vulnerabil, în somn.

La fel ca Namgi și Kirin, al treilea asasin este îmbrăcat cu o robă de bumbac subțire, de un albastru atât de închis, încât pare negru. Chiar și cu mască, tinerețea lui este de netăgăduit – pielea netedă, un corp puternic, suplu. Nu poate avea mult peste șaptesprezece ani.

— N-am voie să fiu furioasă? spun eu scurt. Semenii mei au suferit mult din cauză că Zeul Mării i-a abandonat. Pentru că, din pricina neglijenței lui, ceilalți zei s-au îndepărtat de noi.

Mă gândesc la bunica mea, care mă cheamă la altar să mă rog. Mă gândesc la clopoțelul de vânt pe care l-am făcut pentru nepoata mea, izbit de stânci. Apoi o altă amintire se ridică din adâncul meu, una cu o pădure întunecată și o potecă întortocheată.

Clatin din cap, îndepărtând imaginile.

— Dar asta a fost înainte să vin aici, unde nimic nu este așa cum mă așteptam. Nici el nu este cum m-am așteptat.

Pe tron, Zeul Mării doarme, acum liniștit după agitația din urmă cu câteva clipe. Nu este zeitatea aceea crudă și răutăcioasă pe care mi-am imaginat-o, ci doar un băiat-zeu adormit și plângând în vis.

N-am alergat la plajă pentru a deveni mireasa Zeului Mării, ci doar ca să-mi salvez fratele. Dar sunt aici acum și, dacă există o șansă să-l pot salva, nu numai pe el, ci și pe toți ceilalți, atunci trebuie să încerc.

Și poate, când totul se termină, voi pleca acasă. În satul meu, la familia mea. Inima mea tresaltă la acest gând.

— Dacă este un blestem care îl chinuie, atunci voi găsi o cale să-l rup.

Zeul Mării scoate un oftat blând. Între noi, Firul Roșu al Sorții flutură și un sentiment de speranță mi se furișează în inimă.

— Ești la fel ca toate celelalte mirese, rostește blând băiatul cu ochi întunecați.

Mă întorc și constat că s-a tras înapoi, cu privirea plecată.

— Oamenii creează mituri pentru a explica ceea ce nu pot înțelege.

Ridică privirea, iar ochii lui sunt precum cele mai profunde adâncuri ale mării, reci și de nepătruns. Îmi dau seama că ochii lui fac mai mult pentru a-i ascunde gândurile decât face masca pentru a-i ascunde fața.

— Dar ție pot să-ți explic, continuă el. Semenii tăi suferă nu din cauza vreunei mari voințe a zeilor, ci din cauza propriilor acte violente. Ei duc războaie care ard pădurile și câmpurile. Varsă sângele care poluează râurile și pâraiele. A da vina pe zei înseamnă a da vina pe pământul însuși. Privește-te în oglindă, pentru a-ți găsi dușmanul.

Cuvintele lui răsună în sală, revelând un adevăr care îți dă fiori.

Mă simt de parcă m-aș fi întors în mare, cu apa înghețată trăgându-mă tot mai adânc și mai adânc.

— Vei eșua, la fel ca toate miresele dinaintea ta, spune el.

Niciun dragon care să mă salveze. Nicio speranță de care să mă agăț, lumea de deasupra licărește ca o stea.

— Este inevitabil. Asta-i soarta ta.

Se uită în altă parte...

Destinul meu?

Senzația de înec dispare.

Această soartă n-a fost niciodată a mea, încă de la început. Am revendicat-o eu, când am sărit în mare. Dar chiar și înainte de asta, nu eu am fost cea care a schimbat cursul poveștii. Shim Cheong a fost aceea care și-a negat soarta când nu l-a lăsat pe Joon să plece. Cel puțin, nu din cauza asta a întors spatele dragonului? Îndepărtez gândul. S-ar putea să nu înțeleg motivele lui Shim Cheong, dar le cunosc pe ale mele.

— Ai dreptate, răspund.

Ochii băiatului lunecă înapoi, îngustându-se, în timp ce eu vorbesc.

— Sunt la fel precum celelalte mirese. Știu ce înseamnă să iubești pe cineva și să faci orice pentru a-l proteja. Cine ești tu să dictezi care este soarta mea – dacă trebuie să eșuez sau să reușesc? Nu tu îmi hotărăști soarta. Soarta mea îmi aparține.

Băiatul mă privește, cu o ușoară cută între sprâncene.

Namgi fluieră.

— N-am crezut niciodată că-l voi vedea pe marele Lord Shin din Casa Lotușilor redus la tăcere în fața unei mirese a Zeului Mării.

Un nobil. Nu știu de ce, dar, cumva, nu sunt surprinsă. Deși, fără îndoială, el este cel mai tânăr dintre cei trei, Kirin și Namgi par să îi arate respect în toate cele.

— Lord Shin, spune Kirin – cu o voce gravă, insistentă. Ceața se ridică.

Ochii lui se îndreaptă spre cer, acolo unde razele lunii trec printre câpriori, scaldând sala în lumină.

Shin se dă înapoi.

— Urmează-ți soarta, mireasă a Zeului Mării. Destinul tău n-are nimic de-a face cu mine.

Întinde mâna și trage o sabie din teacă. Zgomotul metalului este asurzitor în liniștea sălii.

— Numele meu este Mina.

El așteaptă.

— Nu sunt mireasa Zeului Mării sau mireasa nimănui și nici coțofană, spun eu. Am un nume. Ales de bunica mea pentru a-mi dăruia istețime și putere. Știu cine sunt și știu ce trebuie să fac.

Ridic cuțitul stră-străbunicii mele.

— Și nu-ți voi permite să-mi iei viața.

Înălțând mâna, Shin își trage masca de pe față. Pânza alunecă, adunându-se în jurul gâtului său.

— Mina, spune el, iar inima mea trădătoare tresare. Mireasa Zeului Mării.

Înghit în sec. Fără mască, vocea lui este clară și caldă. Are trăsături frumoase – nas drept și buze moi. Cu ochii lui întunecați ca marea, îmi pare uluitor.

— Nu-ți voi lua viața.

O speranță dureroasă înflorește în mine.

— Numai sufletul.

Prinzându-mă de mână, mi-o răsucește de la încheietură. Cuțitul cade zăngănind pe podea. Cu cealaltă mână, ridică sabia și o lasă să cadă. Eu țin. Sunetul pătrunzător se întrerupe brusc, în vreme ce sabia lui se întâlnește cu...

Panglica.

Iată-l că taie Firul Roșu al Sorții.

Rămân cu gura căscată, urmărind căderea lentă a panglicii retezate, ca două jumătăți de pană, rupte. Cum este posibil acest lucru? Pentru o secundă, totul rămâne tăcut și nemișcat. Apoi țipătul meu țâșnește din nou, dar un vaiet disperat izbucnește nu din gura mea, ci din afara corpului meu, în aerul de deasupra. Strigătul se învâртеjește și se încolăcește, o masă de nuanțe strălucitoare care se rotesc împreună. Fâșia de mătase îmi alunecă din mână, înălțându-se, urmată îndeaproape de jumătatea de panglică a Zeului Mării. Împreună se înfășoară în jurul țipătului, formând o sferă de lumină orbitoare.

Shin face un pas înainte, cu mâna întinsă.

O străfulgerare năucitoare de culoare. Imediat după aceea, clilesc ca să nu mai văd stele. Iar urechile mele aud un sunet minunat, neașteptat în această sală dezolantă –, ciripitul vesel al unei păsări. Legănată în palma lui Shin, cu aripile îndoit confortabil în laterale, se află o coțofană frumoasă, cu vârfurile aripilor roșii.

4

Coțofana se cuibărește în palma lui Shin. Spre deosebire de coțofenele negru cu alb, care zboară prin satul meu, vârfurile aripilor acestei coțofene strălucesc în nuanțe vibrante de roșu – exact roșul Firului Sortii.

Coțofana bate din aripi și simt o durere ciudată în piept.

Kirin se apropie, pașii lui mari parcurgând repede distanța scurtă. El înalță colivia din lemn, iar Shin pune ușor coțofana înăuntru. Pasărea nu pare să fie deranjată de închisoare, e mulțumită să sară în sus și în jos pe bara cilindrică ce se întinde pe toată lățimea cuștii mici. În timp ce Kirin leagă ușa cu o bucată de sfoară de bambus, Shin se întoarce, punându-și sabia înapoi în teacă.

Arăt spre colivia păsării:

— De unde a venit coțofana aceea?

Din gura mea nu iese niciun sunet.

— De unde?...

Nimic. Niciun zgomot. Niciun fel de voce.

Îmi apăs degetele pe gât; pulsul îmi bate puternic.

— Ce se întâmplă?

— Pot simți cuvintele, vibrațiile familiare.

— De ce nu mă aud vorbind?

— Sufletul tău este coțofana.

Mă uit către locul din care Namgi rânjește spre mine, pe treapta cea mai de jos, după ce și-a tras masca de pe față.

— *Ce vrei să spui?*

Nu trebuie să-mi audă cuvintele pentru a-mi citi expresia chipului. Îndreptându-se alene spre Kirin, coboară ochii pentru a privi în colivie.

— Când Shin a tăiat Firul Roșu al Sortii, ți-a luat sufletul. La tine, sufletul este legat de voce. Nu este un lucru neobișnuit la cântăreți și povestitori.

Sufletul... meu?

El lovește cu degetul barele de lemn, făcând coțofana dinăuntru să-și ciufulească vârful roșu al aripilor.

— E o stare temporară. Nimic prea grav. Imaginează-ți că-ți lipsește fiecare a treia bătaie a inimii.

Pălesc. Asta sună, de fapt, a fi chiar foarte grav.

Kirin smulge colivia din mâinile lui Namgi.

— La sfârșitul lunii, vino la poarta de sud a Casei Lotușilor. Vocea lui este plictisită, de parcă ar fi spus aceleași cuvinte de multe ori înainte.

— Un servitor îți va returna sufletul. Nu suntem responsabili pentru ce s-ar putea întâmpla dacă nu reușești să te prezinți.

Mă chinui să înțeleg. Cât de diferit este să crezi în mituri față de a trăi într-unul. Să cred cuvintele acestor oameni înseamnă să cred că sufletul meu este o coțofană și că se află, cumva, în afara corpului meu. Totuși nu mă simt cu nimic altfel decât în momentul în care m-am trezit pentru prima dată în lumea asta. Poate puțin mai pătată de sare și cu oasele mai obosite, dar asta e nimic în comparație cu ce mi-aș imagina că s-ar putea simți atunci când îți pierzi sufletul – o bătaie de inimă mai puțin pe minut, o prăpastie la fel de adâncă precum lumea din tine.

— Lord Shin, strigă Kirin, cu permisiunea ta, eu și Namgi ne vom întoarce la Casa Lotușilor.

Shin se ridică din poziția în care se afla și se apleacă să ia ceva de pe podea.

— Mulțumirile mele, Kirin. Vă voi urma și eu, în scurt timp. Kirin se înclină, urmat îndeaproape de Namgi. Se întorc să plece. Coțofana scoate un țipăt de avertisment.

— *Așteaptă! zic, dar, ca și înainte, nu scot niciun sunet.*

Ei ies din sală, luând cu ei coțofana, sufletul meu. În curând, au dispărut.

— *Spune-le să se întoarcă!*

Mă grăbesc să urc treptele și mă agăț de brațul lui Shin. Prin țesătura subțire a cămășii, îi pot simți căldura corpului, jocul mușchilor încordându-se drept răspuns. Se întoarce, cu o lamă ce îi sclipește în mâna dreaptă. Mă poticnesc înapoi și ridic brațul să mă apăr. Când nu urmează niciun atac, ridic privirea. El se uită la mine cu o sprânceană înălțată, oferindu-mi cuțitul cu mânerul înainte.

— După toate cele prin câte am trecut ca să-ți iau sufletul, spune el batjocoritor, crezi că te-aș omorî acum?

Tonul lui disprețuitor mă umple de furie.

— *Nu m-am gândit că asta ar conta. Pentru cineva ca tine, ce este un trup fără suflet?*

Ochii lui se pleacă imediat, măsurându-mă cercetător, iar eu strâng din dinți să nu roșesc. După câteva secunde chinuitoare, privirea lui se îndreaptă din nou spre fața mea; aparent, n-a găsit nimic interesant.

Încă o dată îmi întinde cuțitul și de data asta îl iau și merg până la marginea micii estrade lăsând, pe cât posibil, o distanță cât mai mare între noi.

— Păstrează asta la tine, spune el. O armă făurită pe tărâmul oamenilor este foarte tăioasă în tărâmul zeilor.

Sfatul lui este inutil. Aș fi păstrat oricum cuțitul, singurul obiect care mi-a rămas din lumea mea, altul decât rochia pe care o port. Singura legătură pe care o am cu familia mea și cu cei dragi.

Shin susține că mi-a furat sufletul, dar atunci de ce simt asta – durerea asta ascuțită – adânc în interiorul meu, la

gândul familiei mele? De unde vine durerea, dacă nu din suflet?

— Cuțitul acesta mi l-a dat bunica mea.

Îmi trec degetul mare peste gravura brută a unei luni, sculptată în mânerul de os.

— *A aparținut bunicii sale, de care spunea că-i amintesc eu.*

Întorc cuțitul pe o parte, dezvăluind sub el cicatricea din palmă, unde sângerasem pentru a-mi face jurământul către Zeul Mării.

— Cântecul de mai devreme... bunica ta a fost aceea care te-a învățat cuvintele?

Strecor cuțitul înapoi în jacheta mea scurtă.

— *Ea m-a învățat multe cântece și povești populare și mituri. Spunea că prin cântece și povești putem afla despre lume și despre oamenii care trăiesc în ea.*

Și despre inimă, dar asta nu-i spun.

Apoi apare un gând. Cum purtăm această conversație? În timp ce vorbeam, n-am scos niciun sunet. Îmi îngustez ochii. Îmi poate citi gândurile? Aștept. Chipul lui rămâne hotărât, impasibil.

— *Poți citi pe buze.*

— Da.

— De ce-ai tăiat Firul Roșu al Sorții?

— Pentru a-l proteja pe Zeul Mării.

— De mine? Întreb neîncrezătoare.

Privirea lui Shin se îndreaptă spre băiatul-zeu așezat pe tronul său, unde, cu toată zarva, a continuat să doarmă.

— Tărâmul Spiritelor nu poate susține o mireasă umană. Cei ca tine sunt slabi, iar corpurile voastre sunt mult mai susceptibile la pericolele acestei lumi. Efectiv, orice ar putea să te omoare, dacă se dorește asta. Firul Roșu al Sorții îți leagă sufletul de Zeul Mării. Dacă ar fi să mori, Zeul Mării ar suferi și el aceeași soartă. Pentru a-l proteja, ți-am tăiat legătura.

Încerc să dau sens cuvintelor lui.

— *Ce-a vrut să spună Kirin când, mai înainte, a zis că îmi pot recupera sufletul la sfârșitul lunii?*

Shin nu răspunde și îmi dau seama că nu știe că am vorbit, privirea lui fiind îndreptată în continuare spre Zeul Mării. Îl trag de mânecă și, când se uită la mine, repet întrebarea.

— Peste o lună, vei fi petrecut treizeci de zile în Tărâmul Spiritelor. Atunci vei deveni spirit. După cum am spus, corpurile umane sunt slabe. Fără o legătură mai puternică, una care să le țină înrădăcinate în lumea asta, ele...

— Vrei să spui că voi muri?

— Oricum ai fi murit, spune el, la timpul sorocit.

— Am șaisprezece ani. Ar trebui să am tot timpul din lume! Se încruntă.

— Atunci ar fi trebuit să rămâi acolo unde-ți este locul.

— Lumea mea, locul căruia îi aparțin, este distrusă din cauza lumii tale. Dacă tu nu te vei obosi să o reperi, atunci o voi face eu!

— Cum?

— Zeul Mării...

Ochii lui sclipesc.

— Ce-i cu el? A, da, prețiosul tău mit. Crezi că doar o mireasă umană îl poate salva, atunci când îl va face să se îndrăgostească de ea. Că el îi va salva poporul datorită dragostei sale pentru ea.

— Nu.

Strâng din dinți.

— *Nu-s atât de naivă.*

— Asta cred semenii tăi. Este ceea ce a crezut fiecare mireasă dinainte.

— Nu poți ști asta... fiecare mireasă a avut motivele ei. Poate unele nu sunt atât de mărețe pe cât ți-ai fi dorit să fie. Convingerea că, datorită sacrificiului lor, familiile vor fi îngrijite când ele vor fi plecat, că vor fi hrănite și îmbrăcate.

Să știe că au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubesc cel mai mult. Să știe că au încercat atunci când nimeni altcineva n-a putut sau chiar n-a vrut să încerce!

Shin se încruntă; este, în mod evident, frustrat.

— Vorbește mai rar. Nu pot prinde tot ce spui.

— Cine ești tu ca să le judeci speranțele? Măcar ele aveau speranțe. Voi ce-aveți? O sabie tăioasă. Cuvinte pline de ură.

Amândoi respirăm greu. Privirea lui se plimbă în sus pe fața mea, de la gură la ochi.

— Pentru cineva care nu poate vorbi, spune el încet, ai multe de spus.

Există în vocea lui o tentă de ceva – poate respect? Pare că vrea să spună mai multe, însă se retrage.

— Dar nu contează. Într-o altă viață, s-ar putea să găsești un tărâm mai favorabil decât ăsta. Așa cum stau lucrurile, marea este întunecată, Zeul Mării doarme și țărmul este prea departe pentru a fi atins.

Mai auzisem cadența acestor cuvinte. Sunt un rămas-bun.

— *Așteaptă! strig, dar, desigur, nu iese niciun sunet.*

Mă întind după el, doar ca să prind aerul gol.

Iese repede din cameră, pășind fără zgomot pe podelele de lemn. În scurt timp, dispare.

Ce s-a întâmplat, în fond? Partea din mine care gândește știe că pot supraviețui și fără suflet. La urma urmei, trăiesc și respir chiar în acest moment. Dar o parte mai mare simte că, fără coțofană, nu sunt în totalitate eu însămi. Mă simt mai ușoară fără ea, nu într-un mod plăcut. Simt că o briză m-ar putea împinge în derivă, sunt parcă la fel de lipsită de substanță ca o frunză în vânt.

Tăcerea care înainte părea densă acum pare goală, fără sunetul familiar al propriei mele respirații. Tremurând, îmi

înfășor brațele în jurul corpului și mă întorc cu fața spre Zeul Mării.

El este la fel ca înainte, dar cu o singură diferență. Mâna care a ținut panglica este, acum, goală. Nimic nu mai dovedește că el și cu mine am fost legați unul de altul cândva. Fără Firul Roșu al Sorții, în aerul dintre noi nu mai există culoare. Dacă s-ar trezi acum, m-ar recunoaște ca mireasă a lui?

Zeul Mării scoate un oftat ușor.

Fac un pas înainte.

Se aude un zgomot puternic și sunt aruncată înapoi. Înfig călcâiele în podea, mă lupt să câștig teren, dar parcă mă stăpânește un vânt puternic. Zeul Mării se estompează, în timp ce o forță invizibilă mă trage din sală, prin curțile goale ce se perindă una după alta. Ușile se trântesc, în vreme ce eu trec prin fiecare portic, alunecând, în urmă-mi, zgomot de plăci mari din lemn.

Sunt aruncată în afara palatului Zeului Mării. Mă poticnesc, aproape să cad pe scările mărețe. Un bubuit puternic semnalează închiderea porții principale. Mă ridic și mă arunc asupra porții, în timp ce aceasta se închide cu un zgomot răsunător.

Lovesc cu pumnii în lemnul gros. Nu mă aleg după eforturile mele decât cu mâinile învinețite și o durere teribilă în piept. Mă prăbușesc la pământ, epuizată. Pulsul mi-e neregulat și trebuie să-mi număr respirațiile pentru a-mi potoli bătaile sălbatice ale inimii.

Rămân la pământ, năucită, preț de câteva minute, înainte de a observa că s-a schimbat ceva. Aerul este limpede.

Și apoi îl aud, un sunet ca un râs plutind prin vânt. Încet, mă ridic și privesc în jur. Ceața misterioasă s-a risipit, dezvăluind întunericul nopții. În spatele meu, întins ca pânza unui pictor, se află orașul Zeului Mării.

Nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum – un labirint de clădiri cu acoperișuri curbate și poduri înclinate, împrăștiate peste tot, ca niște arce solide de curcubeu. O lumină aurie strălucește de la lampioanele atârinate pe stâlpii înalți cât trei etaje, precum pânzele cuprinse de foc ale unei corăbii. Sunt multe lampioane care plutesc pe apa canalelor ce împânzesc orașul, ca ramurile unui magnific și strălucitor copac.

Pești viu colorați înoată în bătaia brizei, ca și cum cerul ar fi un ocean. Balene ca niște nori plutesc leneș deasupra capului meu. Și, la distanță, dragonul lunecă prin aer, ca un zmeu eliberat de pe pământ.

N-am văzut niciodată ceva mai frumos. N-am văzut niciodată nimic mai terifiant.

Minunile acestui oraș dezvăluie un adevăr de netăgăduit: am intrat într-o lume nouă – o lume a dragonilor, a zeilor cu puteri nebănuite, a asasinilor care se mișcă nevăzuți printre umbre, un loc în care vocea poate fi transformată într-o pasăre și apoi e furată și în care nimeni dintre cei pe care-i iubesc nu poate ajunge vreodată la mine.

5

În afara palatului sunt prea vizibilă. Oricine – orice – mă poate vedea. Oricât de mult îmi displace Shin, cuvintele lui au fost un avertisment: oamenii sunt vulnerabili într-o lume a zeilor.

Cobor treptele împleticindu-mă, cu trupul rănit în urma zbuciumului mării agitate și, poate, din cauza rafalelor de vânt mai aspru. Mă strecor pe cea mai apropiată alee și mă adăpostesc în nișa unei uși. Un lampion de hârtie scârțâie deasupra cadrului de lemn crăpat, lumânarea dinăuntru aruncând umbre lugubre pe pereți. Mă aflu în spatele unui magazin de pește; mirosul peștelui proaspăt prins este

inconfundabil. Nu văd niciun semn că ar exista oameni în jur și, în curând, va fi imposibil să văd ceva, pentru că lacrimile încep să-mi încețoșeze vederea.

Plâng în tăcere și suspinele fac să-mi tremure tot corpul.

Știu că trebuie să fiu puternică, precum eroinele din povestirile bunicii mele. Dar mă simt frustrată și obosită. Iar dacă vorbele lui Shin sunt adevărate, sunt acum lipsită de suflet. Ciudat, dar a fost mai ușor să fiu curajoasă când el era în fața mea, când eram susținută de furie. E mai greu să fiu curajoasă când sunt doar cu mine însămi, înghețată și singură.

Ce-ar trebui să fac acum?

Îmi strâng genunchii la piept și îmi pun fața pe genunchi. Disperată, încerc să mă gândesc la una dintre multele zicale ale bunicii mele, ceva înțelept, care să-mi dea mângâiere și putere. Dar acum mă stăpânește disperarea și nu vrea să-mi dea drumul. Doar o singură dată m-am mai simțit așa, de parcă lumea ar fi făcut un salt înainte și m-ar fi lăsat în urmă.

Era noaptea Festivalului Bărcilor de Hârtie. Eram entuziasmată pentru că Joon promisese că vom naviga cu bărcile pe râu, împreună, așa cum făcusem în fiecare an, de când crescusem destul de mare ca să merg și eu. Stăteam în genunchi pe malul râului, caligrafiind floricelele finale ale dorinței mele pe hârtie, când am auzit vocea lui Joon.

— Shim Cheong s-ar putea să fie cea mai frumoasă fată din sat, dar chipul ei este un blestem.

Era începutul poveștii lor, o poveste în care nu aveam niciun rol de jucat, cel puțin pentru o vreme.

Am stat la un capăt al podului în vreme ce Joon o urma pe Shim Cheong spre capătul celălalt. Îmi amintesc că mă uitam la fratele meu în timp ce se îndepărta, dorindu-mi să privească înapoi – doar o mică atenție care să demonstreze că încă eram în gândurile lui, că nu mă uitase. Și când n-a

făcut-o, am avut un fel de premoniție că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Aveam doisprezece ani și simțeam orele copilăriei noastre alunecându-mi printre degete, ca nisipul în mare.

Mai târziu în acea noapte, bunicul m-a găsit plângând lângă iazul din grădina noastră. S-a așezat pe malul ierbos, în ochii lui oglindindu-se reflexia neclară a lunii pe apă. Părea că rațele înotau pe fața ei sidefată. O vreme, niciunul dintre noi n-a spus niciun cuvânt. Bunicul meu a înțeles câtă tihnă e în a împărți tăcerea cu cineva.

Când am fost pregătită să ascult, el a spus:

— În toată viața mea, n-am văzut niciodată creaturi mai minunate decât rațele.

S-a oprit apoi, amuzat de expresia uluită de pe chipul meu.

— Când se nasc, rațele se concentrează asupra primului lucru pe care îl văd, de obicei mama lor, și îl urmează cu hotărâre până la maturitate. Știai asta?

Am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc. Încă aveam lacrimi în gât.

— Te-ai născut orfană pe această lume.

Ochii lui priveau apa și știam că se gândea la fiica lui – mama mea.

— Plângeai și plângeai și aveai ochii strâns închiși și nimic nu părea să te poată consola. Mi-a fost teamă că te vei îneca în propriile lacrimi. Până și bunica ta era pierdută, pentru că nu știa cum să te ajute. Dar apoi Joon, care așteptase în grădină, a intrat liniștit în casă. Era el însuși atât de mic, nu împlinise încă trei veri. A insistat să te țină în brațe. Bunica ta te-a așezat cu grijă în brațele lui, iar când ai deschis ochii și l-ai privit pentru prima dată, zâmbetul care ți-a luminat fața a fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca lumina soarelui după o furtună.

— Bunicule, am spus, înclinând capul pentru a ridica privirea la el, vrei să spui că sunt o rață?

A întins mâinile aspre către ochii mei, ștergându-mi lacrimile de pe față.

— Spun, Mina, că Joon te-a iubit întreaga ta viață. Din ziua în care te-ai născut. El te va iubi mereu. Este darul lui pentru tine, pentru totdeauna.

Am clătinat din cap.

— Atunci de ce m-a lăsat în urmă?

— Pentru că știe că îl iubești suficient încât să-l lași să plece.

Pe aleea umedă și rece a orașului Zeului Mării, îmi închid ochii, strâns. Bunicul. A știut întotdeauna să spună cuvintele potrivite, pentru ca totul să fie bine.

A plecat de atâta vreme. Bunicule, mi-e dor de tine! Aș vrea, mai mult decât orice, să fii aici, acum!

— Uită-te! strigă vocea neliniștită a unui băiat din apropiere. Este o fată care plânge, în spatele magazinului de pește. Că ar trebui să facem, Mask?

Răspunde o voce de fată – mult mai calmă decât a băiatului și ușor înăbușită.

— Așteptăm, desigur, să-și consume toate lacrimile. Odată ce termină să-și plângă de milă, nu va începe din nou. E cineva cu un spirit puternic.

Ridic fața de pe genunchi, suspinând, și întâlnesc o priveliște foarte neobișnuită.

În fața mea stă o fată cam de aceeași înălțime cu mine, cu capul înclinat spre umăr și cu fața acoperită în întregime de o mască de lemn. Prin crăpăturile lemnului se văd riduri, în timp ce obrații și fruntea sunt vopsite cu cercuri roșii. Este chipul unei bunici, cu colțurile gurii lăsate, schițând o grimasă.

— Cum poți să-ți dai seama, Mask? Nu dă semne că are să se oprească în curând.

Mă întorc și aproape că dau nas în nas cu un băiețel, ghemuit lângă mine. Poate să aibă opt sau nouă ani, poartă

pantaloni largi de cânepă și o jachetă subțire, cu nasturi din lemn. Are părul zburlit și un vârtej care i se ițește pe o parte a capului, ca o floare. Pe spate, poartă ceva ce pare a fi pânza unui rucsac.

— Nici măcar Miki nu plânge atât de mult ca ea, spune el, încruntându-și sprâncenele.

Această afirmație este urmată de un zgomot ca de bule care se ridică din ocean.

Degetele băiatului se reped spre umăr, pentru a slăbi sforile rucsacului. Îl deschide și apare un bebeluș, ascuns înăuntru.

— Da, Miki, râde băiatul, ridicând fetița din rucsac. Zâmbește-i copilei ăsteia!

El ține fetița în fața mea. Nu poate avea mai mult de un an. Are obrații roz și e tunsă scurt, foarte asemănător cu băiatul, cu excepția faptului că părul ei este bine pieptănat pe o parte. Din felul în care este îmbrăcată, într-o rochie moale din bumbac, cusută cu flori mici, roz, îmi dau seama că este foarte iubită. Miki și cu mine clipim una la alta. Fie că e vorba despre magie, fie despre zâmbetul molipsitor al lui Miki, lacrimile mele încetează să mai curgă. Miki gângurește, întinzând mânuțele spre mine.

— Nu, nu, Miki, o ceartă băiatul, strângând gura rucsacului și băgând ușor copila înăuntru. Acum stai cu mine.

O mângâie pe cap pe Miki, înainte de a-și muta din nou rucsacul în spate.

Mă uit la fata mascată. Expresia sculptată pe lemnul măștii ei s-a schimbat, de la o bătrână care se încruntă la o bunică zâmbitoare.

— Așa e mai bine, zice ea. Lacrimile sunt bune din când în când, dar niciodată nu-i un lucru bun să risipești apa.

— *Cine – cine ești tu? spun, sau încerc să spun.*

Ca și înainte, nu se aude niciun sunet.

Mă surprinde când îmi răspunde:

— Suntem spirite.

Vocea ei sună moale, înăbușită, venind ca din spatele feței sale acoperite cu mască.

— Mă numesc Mask, spune ea, arătând spre sine, iar aceștia sunt Dai și Miki.

Face semn cu mâna spre ei, iar Dai îmi zâmbeste larg.

— Te-am văzut pe alee făcând un tărașoi mut de nesuportat și am venit să investigăm.

Dai se uită când la Mask, când la mine.

— Cum de știi ce spune, Mask? O auzi?

— Sigur că n-o aud! răspunde Mask, exasperată. La urma urmei, vocea ei este o coșofană. Îmi folosesc doar inteligența. Tu ce crezi că ar întreba o fată umană ca ea, prinsă singură, pe o alee din mijlocul orașului Zeului Mării? Cine ești tu? Ce ești tu? De ce ești aici? Ce vrei? Am răspuns la toate aceste întrebări. Dă din cap, fetișo, dacă am dreptate când spun că am răspuns la măcar una dintre întrebări.

Încuviințez din cap.

Dai aplaudă.

— Întreab-o pe fată de numele ei, Mask! Este foarte drăguță.

— De unde știi dacă e drăguță sau nu? Ești doar un băiețel! Ignor ciorovăiala celor doi și mă agăț de cuvintele lui Mask. Vocea ei este o coșofană.

Îmi flutur mâinile în aer, pentru a le atrage atenția. Îmi împletesc degetele laolaltă și le mișc în sus și în jos, mimând bătaia din aripi a unei păsări.

— Am înțeles!

Dai pocnește din degete.

— Știu ce încearcă să spună.

Dau din cap, încurajându-l.

— Vrea să zboare. Ca o pasăre. Ar trebui să o ducem la cea mai înaltă cascadă, Mask? Am putea s-o împingem. Atunci ar putea zbura!

Am rămas cu gura căscată.

— Nu, nu asta spune!

Mask chicotește.

— Știam că linia ta de sânge este inferioară!

— Retrage ce-ai spus, Mask! Spune că-ți pare rău.

Mă ridic în genunchi și fac semn cu mâinile, încercând să rețin atenția celor doi.

— *Cum de-ai știut că vocea mea este o coțofană? Ai văzut ce mi s-a întâmplat? Știi unde mi-au dus vocea?*

Mask și Dai îmi aruncă o privire inexpressivă. Sau cel puțin Dai se uită la mine cu indiferență. Masca lui Mask e încremenită, în continuare în același zâmbet admirativ.

— Uh, zice Dai, zgâriindu-și rădăcina nasului. Știi ce a spus?

Mask scutură din cap.

— Nu suntem cititori de minți, zice ea cu amabilitate. Și nu suntem prea pricepuți la cititul pe buze. Tratează-ne ca și cum nu te-am putea auzi, chiar dacă ai fi în stare să vorbești.

— *Coțofana, spun eu, mimând cuvântul.*

Din nou, îmi ridic mâinile, modelând în aer forma păsării, de data asta prăvălind-o cu o lovitură dramatică, prin aer. E mai degrabă ca zborul unui șoim decât al unei coțofene, dar, în acest moment, nu-mi permit să-mi fac griji pentru detalii. Dai îmi arată mâinile.

— Arată ca un șoim.

— Ah! exclamă Mask. Acum înțeleg. Coțofană, nu? I-am văzut pe Lordul Kirin și pe hoțul ăla viclean de Namgi luându-ți sufletul și închizându-l ca pe o pasăre într-o cușcă. Ai nevoie de el, altfel Zeul Mării nu te va recunoaște ca mireasă a lui.

Fac ochii mari.

— Știi că sunt mireasa lui?

Trebuie să fi avut o idee despre ce întreb, pentru că răspunde:

— Cine altcineva ai putea fi? Singurii oameni care au permisiunea de a intra pe Tărâmul Spiritelor sunt miresele Zeului Mării – adică singurii oameni care sunt oameni în întregime, nu spirite ale oamenilor.

Mask arată către ea, Miki și Dai.

— Ca noi.

Își înclină capul în lateral.

— Nu ești moartă, nu?

Chiar dacă aș avea voce, aș rămâne fără cuvinte.

— Fiecare om are un suflet, explică ea. Când mor, își lasă trupurile în lumea de sus, iar sufletele lor călătoresc în josul râului. Spiritele sunt sufletele oamenilor care au ieșit din râu, prea încăpățânați pentru a trece mai departe spre o altă viață. Zăbovim aici, în Tărâmul Spiritelor, provocând haos din loc în loc și îngrășându-ne cu rituri ancestrale.

Ea se bate cu mâna pe burtă și Miki chicotește.

Mă uit la ei cu ochi măriți. Dacă ceea ce spune Mask este adevărat, atunci ei sunt morți.

— Să o ajutăm, Mask, spune Dai, tresărind când Miki îl mușcă de umăr. O pot duce în Casa Lotușilor. Acolo se vor duce și Kirin și Namgi. Vom spune oricui ne va acuza că își caută un loc de muncă.

Mă bate ușor pe cap.

— Ești atât de tăcută. Sigur că te vor angaja.

— Dacă nu descoperă că ești om, nu spirit.

Mask râde.

— Atunci vor vrea să te mănânce!

Pălesc. Probabil că glumește!

Mask îmi întinde mâna și eu o iau. Mă trage în picioare, întorcându-mă astfel încât să poată îndepărta murdăria de pe spatele rochiei mele. Suntem într-adevăr de aceeași înălțime.

O văd dintr-o parte și pot s-o studiez în voie. Masca pe care o poartă este legată în jurul cefei cu sfori groase. Părul, de

un castaniu cald, este împletit într-o coadă lungă, ceea ce arată statutul ei de femeie necăsătorită. Asta și curba gâtului ei tânăr sugerează că are aproape vârsta mea.

— Să mergem! spune Dai, cu Miki gângurind din rucsacul lui.

Mask se grăbește să i se alăture. Eu ezit. De obicei nu sunt o persoană suspicioasă, dar înfruntarea mea cu Shin și ceilalți m-a făcut mai precaută. Totuși, simt o afinitate ciudată cu aceste spirite, atât de prietenoase și pline de viață – chiar dacă sunt morți.

Fratele meu cel mai mare, Sung, spune că încrederea se câștigă și că a-ți dăruia încrederea cuiva înseamnă să-i dai un cuțit cu care să te poată răni. Dar Joon contraargumentează că încrederea este credință, că a te baza pe cineva înseamnă a crede în bunătatea oamenilor și în lumea care-i formează.

Sunt prea rănită ca să cred în cineva acum, dar cred în mine însămi, în inima mea care îmi spune că ei sunt buni, în mintea mea care-mi spune că sunt ajutorul de care am nevoie ca să găsesc coțofana și să-mi iau înapoi sufletul.

— Vii? strigă Dai, peste umăr.

Mă grăbesc să-i prind din urmă, ajungându-i pe Mask, Dai și Miki când ies de pe alee în inima orașului Zeului Mării.

6

Ieșim de pe alee pe un bulevard larg. Imediat sunt copleșită. N-am ieșit niciodată din satul meu, unde cel mult douăzeci sau treizeci de săteni se adună în zilele de piață și, poate până la cincizeci, în timpul unui festival. Aici în orașul Zeului Mării sunt sute, mii de oameni, îmbrăcați în culori cu tonuri scânteietoare, de parcă orașul ar fi un mare recif și oamenii săi – coralii.

Clădiri magnifice cu acoperișuri în trepte mărginesc străzile, rânduie aproape una peste alta, cât vezi cu ochii. Felinare strălucitoare atârnă de streșini, luminând umbrele figurilor care se mișcă prin spatele ferestrelor tapetate cu hârtie. Gigantici crapi fantomatici plutesc senin peste acoperișuri, în timp ce pești aurii, luminoși se avântă înspre și în jurul felinarelor.

O ușă glisantă se deschide spre stradă, revărsând lumină și râsete. O tânără care, experimentată, ține în echilibru o tavă de ceai deasupra capului se pierde în mulțime.

Se aud un fluierat și un trosnet. Ridic privirea. Un foc de artificii explodează, luminând noaptea și împrăștiind un roi de scânteii.

— Aveți grijă pe unde mergeți!

Mask mă trage înapoi tocmai la timp pentru a nu fi călcată de un băiat care împinge un cărucior cu anemone.

— Tu ai grijă pe unde mergi! strigă Dai, ridicând pumnul. Ea este mireasa Zeului Mării, știi.

— Sigur că este, aruncă băiatul peste umăr. Și eu sunt Zeul Mării-n persoană!

Acest lucru stârnește hohotele de râs ale celor care aud de la distanță.

Străzile pietruite sunt pavate cu mozaicuri reprezentând creaturi marine. Urmăm un lanț de delfini albaștri și gri în josul unei străzi, până la un bulevard zugrăvit cu crabii roșii și, în cele din urmă, la o vastă piață pătrată, înfățișând o țestoasă mare de jad.

Piața este plină de oameni. Grupuri de fete se ghemuiesc formând un cerc, aruncând și prinzând pietre. Bătrânii stau la mese joase, certându-se aprig din cauza unor jocuri pe tablă.

Toți aceștia trebuie să fie spirite, dar, ca Miki și Dai, par sănătoși și plini de viață.

Mask trece de piață, conducându-ne pe o stradă îngustă, mărginită pe o latură de cărucioare cu mâncare.

Trecem pe lângă cărucioare pe care sunt stivuite până sus prăjituri de orez și pe lângă altele cu pești sărați, atârnați de cozi. Mai multe cărucioare sunt acoperite cu castane prăjite și cartofi dulci înmuiți în zahăr. Dai se ferește din drumul unui cărucior care se apropie, lipindu-și spatele de un altul, plin cu găluște fierte la aburi, în vase de bambus. În timp ce căruciorul se îndepărtează, Miki întinde mâna și apucă o gălușcă.

— Hei, Miki! ți-pă Dai. Lasă furțișagurile în seama hoților!

Băgând mâna în buzunar, scoate o frânghie scurtă pe care sunt înșirate monede metalice de cositor și cupru. Deznoadă o monedă mică de tablă și o aruncă spre proprietarul căruciorului, care o prinde cu grijă din aer.

— Luăm patru, vă rog!

El primește găluștele și ne oferă câte una. Curioasă, o privesc pe Mask cu coada ochiului, ca să văd dacă își va scoate masca să mănânce, dar ea îi dă gălușca ei lui Miki. Fetița o devorează din trei guri impresionante.

Din gălușca mea se ridică un abur delicios. Urmez exemplul lui Miki și practic o înghit pe nemestecate. Combinația dintre aluatul moale și pufos de afară și prazul sărat și carnea de porc din interior este rafinată. După ce ne-am lins degetele, Miki și cu mine ne unim forțele aruncând priviri imploratoare către Dai. El oftează adânc și desface încă o monedă de pe funia lui cu bani.

Mănânc pe îndelete cea de-a doua gălușcă, savurând fiecare înghițitură.

Aleea cărucioarelor cu mâncare se deschide spre o altă stradă plină de viață, la capătul căreia apare, grandios, un pod aruncat peste apele line ale unui râu. Lampioane roșii, verzi și albe plutesc alene în curent. Pe malul râului sunt

ancorate bărci, în timp ce altele călătoresc spre aval, având la vâsle barcagii care poartă pălării cu pene.

Podul trebuie să fie un punct de trecere important. Este supraaglomerat: oameni, căruțe, catări și chiar un bou cu o ghirlandă de flori prinsă între coarne. Copii, cam de aceeași vârstă cu Dai, urcă pe balustrade, croindu-și drum peste grinzile subțiri. Mâna lui Mask țâșnește și-l apucă de umăr pe Dai, înainte ca acesta să se poată alătura lor.

Pe la jumătatea podului, bubuitul tobelor izbește aerul. O procesiune se mișcă încet prin mulțimea înghesuită. Împreună cu toți ceilalți, suntem împinși până la marginea podului, pentru a face loc.

Trece pe acolo un grup de soldați, înarmați cu sulite. Ei încadrează patru purtători care duc o lectică mare, ornamentată. Câte doi pe fiecare parte, ei sprijină picioarele lecticii pe umerii lor lați.

Am auzit de cutii de transport ca aceasta, obișnuite în capitală, folosite pentru a purta femeile nobile pe distanțe scurte. Pereții groși ai lecticii feresc ocupantul de privirile indiscrete.

Șoapte emoționate urmează cortegiul. Mă aplec înainte, curioasă să aflu cine este în interiorul cutiei aurite.

— Mireasa lui Shiki.

Mă întorc s-o văd pe Mask urmărind mișcarea lecticii. Ea încuviințează din cap, indicând uniformele negru cu roșu.

— Astea sunt culorile casei lui.

O trag de mânecă, apoi îmi bat buzele pentru a-i atrage privirea.

— *Shiki?*

— Un zeu al morții.

Ochii mei se îndreaptă spre cutia de aur. Persoana din interior este mireasa unui zeu al morții.

— Trebuie să fie foarte frumoasă. Ea ce zeiță este?

— Zeiță, ai spus? Ea nu este mai zeiță decât tine sau decât mine. Doar o fată simplă. O fostă mireasă a Zeului Mării.

O mireasă a zeului mării! Întorc capul în direcția procesiunii.

O mână caldă, de culoarea soarelui, dă deoparte draperiile lecticii și preț de o clipă zăresc o față rotundă și dulce, înainte ca un gardian să-mi blocheze vederea.

Hyeri.

Cu un an în urmă, mireasa Zeului Mării fusese o fată din satul de lângă noi. An de an, miresele sosesc de peste tot cu caravane de rulote care se întind pe mii de mile. Uneori vin din orașe mici, alteori din orașe mari, unele chiar din capitală. Dar Hyeri venise noaptea, doar cu un sac de lucrușoare atârnat pe umăr, cu părul împletit simplu, într-o coadă lăsată pe spate.

A stat cu bătrâna noastră căpetenie și familia lui timp de trei nopți, înainte să auzim ciocănitura în ușa casei noastre. Avea nevoie de cineva care să o ajute să se pregătească pentru ceremonia de nuntă.

Era ciudat să stau în aceeași cameră cu o fată pe care n-o întâlnisem niciodată înainte, ajutând-o să se îmbrace în culorile unei mirese – culori strălucitoare, semnificând dragostea, fericirea și fertilitatea – când, a doua zi de dimineață, ea avea să se înece, iar rochia urma să nu facă altceva decât să o tragă sub valuri.

— Ai putea fugi.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte de a le putea opri.

Hyeri s-a întors spre mine, cu buzele colorate în roz cu petale de azalee zdrobite. Ochii îi erau vopsiți cu cărbune din vatră.

— Unde-aș putea fugi?

— N-ai pe cineva care să aibă grijă de tine? O familie care să te protejeze?

Hyeri a clătinat încet din cap.

— Doar pe sora mea, dar ea a plecat acum cinci ani.

— A plecat?

M-am aplecat spre ea, încurajată, crezând că Hyeri ar putea merge oriunde plecase sora ei. În capitală, poate. Spre un loc sigur.

— Unde a plecat?

Hyeri îmi evita privirea. Fereastra deschisă a camerei dădea spre câmpurile de orez și, dincolo de ele, spre mare. În întuneric, n-o puteai vedea, dar o auzai – vântul neobosit suflând aerul cald prin încăpere. Puteai să simți sarea formând un strat gros pe piele. Precum cenușa.

Vocea lui Hyeri era liniștită.

— Întotdeauna am fost bună la înot. Mult mai bună decât sora mea, care se temea de apă. Măine, când mă voi arunca în mare, o să înot. O să înot și o să înot până nu mai pot.

— Dar sora ta...

— Acum cinci ani. Se spune că toate miresele Zeului Mării sunt la fel. Dar este greșit. De ce nu pot ei înțelege?

Vocea sa devenise imperativă. M-a prins de încheieturi și m-a tras mai aproape, cu ochii strălucind.

— Unele mirese sunt alese, dar există și din acelea care aleg să fie mirese.

Eliberându-mi încheieturile, a închis ochii.

— Ei se întreabă de ce cineva ar alege să renunțe la propria viață. N-au putut înțelege niciodată.

— Ei? am întrebat. Sătenii?

Ea a dat din cap.

— Sunt fete care aleg să fie mirese pentru că vor să aducă bogăție familiei lor, din moment ce prețul plătit de sat pentru o mireasă este piperat. Sunt fete care aleg să fie mirese pentru că își doresc gloria de a se număra printre cele câteva frumoase sacrificate tragic. Sunt chiar și fete care cred, cu adevărat, că toate acestea sunt reale și că nu se vor îneca, ci vor fi salvate de Zeul Mării.

Hyeri a deschis ochii și a privit spre fereastră și în noaptea de dincolo de ea.

— Apoi mai sunt fete ca sora mea care vor să fie mireasa Zeului Mării pentru că doare prea mult să fii tu însăși.

M-am apropiat de Hyeri, luându-i mâinile reci în ale mele.

— Tot acest machiaj va fi spălat de apă, a spus Hyeri, înăbușindu-și un chicotit. Și până atunci va părea că am lacrimi de cerneală.

— O să-l șterg.

Am întins mâna după o cârpă, am scufundat-o într-un castron cu apă și am șters-o sub ochi.

— Ești o fată bună, Mina. Pot să par încrezătoare, dar mi-e foarte frică. Vreau să trăiesc. Există vreun mod în care o persoană ar putea să moară și totuși să trăiască?

La momentul respectiv, nu aveam un răspuns pentru asta. Era noapte, iar ea avea să plece în curând, pentru a fi sacrificată dimineța. Și timp de un an n-am putut înțelege de ce a ales să fie mireasa Zeului Mării.

Nu, până în momentul în care am stat la prova bărcii, cu furia ca o furtună în suflet, și am sărit în mare.

— Plângi prea mult.

Dai ridică privirea, cu mâna căuș sub bărbia mea, să prindă lacrimile care-mi alunecau pe față.

— *Plâng? întreb eu, râzând.*

În mine plutește o fericire strălucitoare, pentru că Hyeri este acum aici, în viață și bine. Arăt spre procesiunea ce se mișcă încet.

— *Spune-mi mai multe. Spune-mi orice.*

— Vrei să știi despre mireasa lui Shiki?

Dau din cap, insistent.

— Nu știu prea multe despre ea.

El face o pauză.

— Shiki, pe de altă parte...

— Da?

Îi zâmbesc încurajator.

— Este un nenorocit cu inima rece!

— Fii atent la limbaj, îl mustră Mask. Shiki nu este atât de rău. Doar puțin prea serios. Și chiar dacă ar fi puțin rău, zvonurile sugerează că Zeul Morții își adoră noua mireasă. Nunta a fost o mare sărbătoare.

Măresc ochii, făcând gesturi ample cu mâinile între ea și procesiunea în mișcare.

— *Cum a fost?*

— N-am fost invitată! spune Mask. Doar cei mai importanți oameni din oraș au fost invitați. Lorzii de la Casa Tigrilor și Casa Cocorilor. Marele Spirit. Fiecare zeu mai mic care are un nume pe un altar.

Mask își zgârie obrazul de lemn.

— Acum, că mă gândesc la asta, au fost invitați mulți oameni!

— Dar nu și noi! strigă Dai.

— Zeul Mării, desigur, dar, având în vedere că nu și-a părăsit palatul de o sută de ani, a fost o invitație irosită! Oh, și Lord Shin, presupun. Deși mă îndoiesc că și-a făcut apariția, luând în considerare toate lucrurile.

— A fost o luptă uriașă, îmi explică Dai. Tu știi pentru ce a fost lupta? întreabă el, întorcându-se către Mask.

— Pentru același motiv pentru care s-au dat lupte întotdeauna.

— Mâncare? sugerează Dai.

Mă gândesc la domnii războinici locali de acasă, care se luptă pentru pământ.

— Putere?

Expresia lui Mask rămâne blândă și totuși simt ostilitate venind dinspre ea.

— Cine v-a crescut pe amândoi? Nu v-au învățat nimic? Dragostea este cea care-i desparte și dragostea este cea

care-i va aduce împreună – dacă nu sunt prea încăpățânați și se iartă unul pe altul!

— Shin era și el îndrăgostit de Hyeri? întreabă Dai.

Mask ridică mâinile în aer, vădit frustrată. Se învârteste și intră în mulțimea care se împrășteie din jurul lui lecticii lui Hyeri, retrăgându-se. Ne grăbim s-o ajungem din urmă.

Pentru ce s-au certat Shin și Shiki, dacă nu din dragostea lor pentru Hyeri? Ce răni și-au făcut unul altuia care trebuie iertate? După ce l-am întâlnit pe Shin, nu mi-e greu să cred că este implicat într-o ceartă – cu nu mai puțin decât un zeu. Ochii negri ai băiatului erau atât de enervanți – și el mi-a furat vocea! S-ar putea să nu-și dea seama sau să nu-i pese, dar este certat și cu mine.

Ajungem la celălalt capăt al podului.

— Iată! strigă Dai. Casa Lotus!

Un zid masiv de piatră ocupă toată strada. Vârfurile copacilor mari mărginesc perimetrul, ascunzând ceea ce este de partea cealaltă. Singura intrare este o poartă largă, cu un grup de paznici îmbrăcați în negru. În acest moment, ei permit intrarea unor persoane, una câte una, potrivit numelor de pe un sul cu aspect oficial.

Înghit în sec, confruntată cu imposibilitatea sarcinii mele. Nu numai că trebuie să mint ca să trec dincolo de acele ziduri fără voce, dar apoi trebuie să găsesc cumva o pasăre mică și să aflu cum o pot aduce la forma sa originală.

Sunt norocoasă că i-am cunoscut pe Mask, Dai și Miki, dar în curând ei vor pleca, iar eu voi fi din nou singură – doar cu un cuțit și poveștile bunicii mele.

Mask îmi pune o mână caldă pe umăr.

— Credeam că ești curajoasă! Nu trebuie să te arăți atât de speriată. Ești mireasa Zeului Mării, nu-i așa? Ai un scop și nu vei renunța până când nu-l vei vedea atins sau cel puțin vei încerca din greu. Sau ai încercat deja din greu?

Eu clatin din cap.

— Bun!

Mă îndepărtează de poartă, o cotim după un colț, apoi Dai așteaptă în fața unei uși laterale mici, într-o zonă mult mai puțin frecventată, pe un drum din spate. Își dezleagă rucsacul, dându-i un sărut lui Miki, înainte de a o încredința lui Mask.

— Lasă-mă pe mine, zice el.

Încrezător, se apropie de ușă și bate puternic în cadrul de lemn.

Mă grăbesc să-l urmez, ajungând în spatele lui exact când ușa se deschide. O fată de vârsta mea se uită la noi, încruntată, cu o gură mare; ochi ascuțiți, inteligenți; și părul lung și castaniu legat sus, într-un coc dezordonat. Firele de păr desprinse se ondulează în jurul unei fețe familiare, în formă de inimă.

Mi se taie respirația.

— *Nari?*

7

Când eram copil, în satul meu era o fată pe care o admiram mai presus decât pe toți ceilalți, în parte pentru că îmi era nespus de frică de ea. Prietenă a lui Joon, era cu doi ani mai mare decât mine și strălucitoare ca ziua, cu o inimă neînfrică. Joon avea o fire blândă și, pentru că era înalt pentru vârsta lui, era adesea tachinat de alți copii.

Nari era cea care-l sprijinea. Când intervenea în atacurile bătaușilor, ei ascultau. Când ea condamna cuvintele lor crude, ei cereau iertare. Să aibă Nari o părere bună despre tine însemna să ai lumina soarelui asupra ta. Sau îmi imaginam că așa trebuie să simți; ea nu mi-a acordat niciodată prea multă atenție. Ultima dată când am văzut-o a fost acum un an, când a sărit într-un râu umflat de furtună, pentru a recupera bărcile care fuseseră smulse de lângă

doc. Râul a crescut peste măsură, luând bărcile – și pe Nari – departe, cu el, în mare. N-am crezut că o voi mai vedea vreodată. Totuși iat-o în fața mea, zâmbind printre lacrimi.

— Mina! Nu se poate!

Trăgându-mă peste prag, mă cuprinde într-o îmbrățișare puternică, mirosind ca florile sălbatice și ca stuful des care crește lângă râu.

— Dacă ești aici, asta înseamnă... asta înseamnă că ești moartă!

Ah, bineînțeles că asta crede. Singura modalitate de a intra în Tărâmul Spiritelor este prin moarte sau dacă ai fost transformat în spirit de către dragon. Și ea, ca toți cei din satul meu, a știut întotdeauna că Shim Cheong trebuia să fie mireasa din acest an.

Sunt în viață. Doar că... suspin.

Ea nu mă poate auzi.

— Și Joon! Sărmanul tău frate... Să te piardă pe tine și pe Cheong în aceeași noapte. Trebuie să fie devastat. Spune-mi, cum s-a întâmplat? Te-ai înecat în timpul furtunii? Au fost de vină ravagiile furtunilor de la Nord?

— Ai înțeles totul greșit! o întrerupe o voce puternică, indignată. Nu e moartă! Ea este mireasa Zeului Mării.

Desprinzându-se din îmbrățișare, Nari se întoarce spre locul în care Dai stă în picioare, dincolo de ușă. E singur; Mask și Miki au dispărut.

— Cine este băiatul, Mina? întreabă Nari încruntată. Te-a deranjat? Spune un cuvânt și te scap de el.

Se apropie de un băț gros și înalt, cu o lamă curbă la capăt, care se află sprijinit de un perete. Nu observasem înainte, dar ea poartă aceeași mantie neagră și vestă armată ca și paznicii din afara porții principale.

— Sunt prietenul Minei, strigă Dai. Spre deosebire de tine, care o acuzi că este moartă, când e clar că ea este mireasa Zeului Mării.

Ochii lui Nari se măresc.

— O mireasă? Dar... ce an este? O sută de ani de când a dispărut împăratul. Ei aveau de gând să o sacrifice pe Shim Cheong, dacă îmi amintesc bine. Și apoi miresele au întotdeauna optsprezece ani. Tu trebuie să ai șaisprezece ani acum, aceeași vârstă pe care o aveam și eu când am murit. Mina, de ce nu spui nimic?

— Nu pot vorbi.

— Nu poate vorbi, răspunde Dai. Vocea i-a fost furată și transformată într-o pasăre!

Aș fi crezut că, dintre toate explicațiile, aceasta trebuia să fie cel mai greu de crezut.

— Ah, spune Nari. Are sens. Anul trecut a fost mare supărare după ce Lordul Shin a tăiat Firul Roșu al Sorții lui Hyeri și sufletul ei s-a transformat într-un boiștean. Iubitul ei – Zeul Morții, Shiki – i-a cerut să i-l restituie. Când Lordul Shin a refuzat, a avut loc o luptă grozavă, aici, chiar în această casă.

Dai își înclină capul într-o parte.

— Cine a câștigat?

— Nu e sigur. Cei care au fost martorii luptei cred că Lordul Shin era în avantaj și ar fi câștigat, dacă Hyeri nu ar fi intervenit în ultimul moment.

Ceea ce înseamnă că Shin a pierdut. Simt o satisfacție deplină la auzul acestei informații.

— Rămâne o ultimă întrebare.

Dai se apleacă în față conspirativ.

— Ai face vreodată ceva împotriva dorințelor lordului tău?

— Desigur că nu.

Nari prinde ferm bățul. Sunt un servitor loial al Casei Lotus. Dai mă apucă de braț.

— Să mergem, Mina.

— Așteaptă!

Nari întinde mâna, prinzându-mă de mânecă.

— Dacă tu ești cu adevărat mireasa Zeului Mării, asta înseamnă că ai venit aici ca să-ți recuperezi sufletul.

Se încruntă, cu sprâncenele împreunate de concentrare.

— Îmi amintesc de tine, Mina. Îmi amintesc felul în care obișnuiai să ne urmezi pe Joon și pe mine pe plaje și în josul potecii din pădure. Trebuie să recunosc că te consideram supărătoare. N-am fost niciodată o persoană răbdătoare. Întotdeauna mi-am dorit să fiu prima.

Face o pauză, cu ochii întunecați, gânditori.

— Nu ca Joon. Mă întrebam în sinea mea dacă așa este să ai un frate mai mic. Nu știam, fiind copil unic. Pentru că Joon, știind că-l urmai, mergea mereu puțin mai încet.

Simt o gheară în piept.

— Te-a iubit, Mina. Și eu l-am iubit ca pe un prieten adevărat. Am aici o viață nouă, una pe care intenționez să o păstrez cât de mult pot, dar te voi ajuta – pentru tine și pentru fratele tău. Poți avea încredere în mine.

De data asta, îmi întinde mâna și eu o iau. Dai rânjește din locul de lângă ușă, din care urmărește discuția.

— Ce plan ai să o streкори înăuntru? îl întreabă Nari acum.

— M-am gândit că ar putea să se dea drept servitoare.

Nari face un pas înapoi pentru a mă privi mai atent, apoi dă din cap, satisfăcută.

— Asta ar trebui să funcționeze.

— Minunat! O las în mâinile tale capabile.

Dai mă împinge peste prag.

— Îți doresc noroc, Mina!

O ia spre stradă, strigând peste umăr:

— Când ne vom reîntâlni, aștept cu nerăbdare să-ți aud vocea!

Scot capul pe ușă și fac semn cu mâna până când el dispare după colț. Întorcându-mă înăuntru, mă uit împrejur și văd că suntem într-o curte mică, pietruită. O poartă deschisă spre dreapta dezvăluie o alee care duce, mai adânc, în

ograda casei. În mijlocul curții se află un cireș cu flori albe și roz. Din ramurile sale elegante atârnă hârtii cu farmece, câteva legănându-se, altele învârtindu-se încet în vântul ușor.

— Aceasta este curtea servitorilor, spune Nari, apropiindu-se de mine, după ce a închis ușa. Ar trebui să trecem neobservate aici, pentru un timp.

Îmi face semn să mă așez pe o piatră cioplită sub formă de țestoasă. Apoi merge spre copac, ia o găleată de tablă și o pune lângă picioarele mele. Mă uit înăuntru și văd că găleata este plină cu apă de ploaie.

— Spală-te și-ți voi găsi niște papuci de casă.

Mă supun imediat, scufundându-mi picioarele în apa caldă și curățând murdăria și funinginea adunată de pe străzi. Nari se întoarce, dându-mi un șorț – pe care-l leg în jurul taliei – precum și o bucată de pânză albă. Pe aceasta din urmă o leg în jurul nasului și a gurii, pentru a-mi ascunde fața.

— Boala e rară în Tărâmul Spiritelor, explică ea, dar oricine ar putea dori să-și acopere fața după o noapte de băut intens.

În sfârșit, Nari îmi dă o pereche de papuci rezistenți. După ce îi încalț, ea se uită la mine. Trebuie că arăt ca o servitoare acceptabilă, deoarece dă din cap, se întoarce și îmi face semn să o urmez spre poarta dinspre est.

Din curtea servitorilor, pășim pe o potecă largă de pământ. Pe ambele părți sunt bucătării mari, aromele savuroase ale sosului de soia și vinului de orez plutind prin ferestre. În stânga se deschide o ușă și ne lipim cu spatele de cel mai apropiat perete, privind, în timp ce de dincolo de ușă ies la iveală servitori îmbrăcați în uniforme albastru-deschis, fiecare purtând o tavă cu vase acoperite. Ne ținem respirația pe măsură ce trec, apoi alunecăm în liniște pe un drum plin

de iarbă, mărginit de vase mari din lut, până aproape de peretele exterior.

— Se numește casă, explică Nari în timp ce urcăm un deal mic, pe care sunt împrăștiați peri înfloriți. Dar de fapt este o reședință mare, cuprinzând mai multe clădiri cu grădini, câmpuri și lacuri între ele. Dacă ne despărțim, trebuie să cauți un pavilion la nord-est de locul unde ne aflăm acum. Este așezat pe un lac mic și se poate ajunge la el doar cu barca sau de pe un pod din partea de sud. Acolo ar trebui să fie locul în care îți ține el sufletul. Zona nu este aglomerată și ar trebui să fie și mai puțin aglomerată în seara asta, când majoritatea activităților sunt concentrate în jurul pavilionului principal.

În timp ce urcăm dealul de pe care avem vedere către pământurile Casei Lotus, mă opresc să îmi trag răsuflarea.

Dedesubt se află un lac magnific, acoperind aproape toată lungimea terenului. Flori de lotus înfloresc peste apa întunecată în centrul lacului, unde un pavilion strălucitor se arată pe o insulă mică. În seara asta, pare să fie loc de adunare pentru o sărbătoare. Siluete îmbrăcate în culori strălucitoare se mișcă printre coloanele mari de piatră și frânturi de muzică și râsete plutesc în jos din balcoanele de la etajul superior. Sunt două poduri care duc la pavilion. Pe podul de vest, observ cel puțin patru palanchine acoperite, susținute pe umerii purtătorilor îmbrăcați în livrea, în timp ce făcliile de pe podul de est nu se văd aprinse.

Mă întreb de ce au venit în seara asta. Îmi amintesc cum, mai devreme, gardienii de la poartă nu permiteau decât trecerea unor anumite persoane, alese.

— Sunt aici să acționeze ca martori, spune Nari, urmărindu-mi privirea.

— În fiecare an se adună toate marile case ale regatului, pentru a se asigura că legătura dintre Zeul Mării și mireasa

lui este ruptă. În timp ce Zeul Mării rămâne adormit, sunt unii în oraș care preiau controlul.

Ea arată spre două dintre procesiunile mai mari care intră pe poartă, una îmbrăcată în întregime în roșu și aur, iar cealaltă, în argint și albastru.

— Lorzii Casei Tigrului și ai Casei Cocorilor, pentru a numi doar liderii a două dintre cele mai ambițioase case. Tăind firul care l-ar face pe Zeul Mării muritor prin legătura sa cu tine, Lordul Shin îi păstrează pe Zeul Mării invulnerabil în fața atacurilor și pe marii lorzi sub control, cel puțin pentru încă un an.

Ea se întoarce.

— Am zăbovit destul. Vino, Mina. Suntem aproape.

Deci Shin spusese adevărul, în sala Zeului Mării. El a tăiat Firul Roșu al Sorții pentru a-l proteja pe Zeul Mării de cei care ar putea încerca să-l înlocuiască pe acest conducător aflat la putere. Oriunde în altă parte, o asemenea demonstrație de loialitate ar fi fost considerată onorabilă. Pieptul mi se strânge cu o senzație nedorită la gândul ochilor negri ai lordului.

Întorcând spatele lacului, cobor pe partea opusă a dealului, unde Nari a dispărut deja printr-un pâlț de copaci. O găsesc ghemuită în spatele unui tufiș jos, uitându-se peste crengi, spre o poiană.

— Lacul este chiar de cealaltă parte a acestei clădiri.

Ea indică din cap o pagodă mare cu pereții în nuanțe deschise, revărsându-și lumina peste iarba udă. Văd siluetele oamenilor dinăuntru, așezați jos, la mese. După sunetul râsetelor și clinchetul cânilor de porțelan, trebuie că ei beau.

Privesc dincolo de pagodă la copaci; undeva dincolo de ei se află lacul, foișorul și vocea mea.

— Avem avantajul întunericului, spune Nari. Tu întâi. Nu vor lua în seamă o servitoare. Ești gata?

Verific partea din spate a măștii pentru a mă asigura că este bine legată în jurul gurii, apoi pășesc pe potecă. S-ar putea să fim vizibile din pagodă, dar afară e întuneric, iar oamenii dinăuntru sunt mai interesați de petrecerea lor. Un muzician bate ritmic într-o toabă în timp ce un clovn cu mască de mireasă – o mască vopsită în alb, cu cercuri roșii, strălucitoare, pe obraji – se învârteste printre mese, parcă prins într-un val uriaș.

Mă grăbesc pe lângă pagodă spre umbra pădurii din cealaltă parte. Copacii se ridică în fața mea și disting un desiș dens cu o cărare mică, ce se îndreaptă spre întuneric. Pașii mei devin șovăielnici la vederea lui, dar apoi respir adânc, ridicându-mi fusta pentru a alerga.

— Așteaptă!

Recunosc vocea. Îmi trece prin minte o imagine de acum câteva ore. Păr creț. Un zâmbet strâmb. Ești mireasă sau ești pasăre?

Namgi.

8

Îmi pipăi fața cu degetele, pentru a mă asigura că masca îmi acoperă nasul și gura, și măsoz distanța dintre mine și liziera copacilor. Pașii lui Namgi scrâșnesc când se apropie; o pietricică se rostogolește înaintea lui, lovind călcâiul pantofului meu.

— Am trecut prin toate băuturile spirtoase, spune el cu voce joasă, aspră și neclară.

În mod evident, el crede că sunt servitoare.

— Mi-ar mai trebui încă un ulcior sau încă două...

Tonul său vesel este nesigur.

— De ce mergi în direcția aceea? Acolo nu-i nimic pentru tine.

Nu pot răspunde – n-am voce! Și chiar dacă aș fi avut, ce-aș putea spune? Mă înclin ușor, plecându-mi ochii spre pământ. Umbra lui este aproape peste mine. În gând, rostesc o sudalmă.

— Lord Namgi! strigă Nari cu o voce tare și încrezătoare. Lasă fata în pace. Are de îndeplinit propriile sarcini, fără adăugirile tale.

Urmează o scurtă pauză, când nici nu mă mișc și nici nu respir. Apoi Namgi chicotește, vocea lui scăzând în timp ce se întoarce către Nari.

— Limba ta ascuțită nu dezamăgește niciodată.

— Poți să pleci, fată, spune Nari, la fel de sigură. Nu au importanță divagațiile ca urmare a stării de ebrietate a domniei sale.

Prind șansa oferită de Nari și plec mai departe.

— Sunt beat?

Aud vocea lui Namgi în timp ce mă strecor printre copaci.

— Nu pot ști niciodată sigur. Lumea mi se pare la fel și când sunt beat, și când sunt treaz.

— Să testăm această teorie, glumește Nari. Să pariem la un joc de cărți?

Lăsând în urmă pagoda, intru mai adânc în pădure. Triumful amețitor al evadării mele se estompează. Cu cât merg mai departe, cu atât calea din fața mea este mai întunecată și mai întortocheată. Spre deosebire de curtea servitorilor sau de pavilionul de lângă lac, copacii de aici sunt numeroși; coroanele lor bogate blochează lumina lunii. O tăcere ciudată apasă deasupra arboretului și sunt tentată să mă întorc, chiar și numai pentru a auzi din nou frânturi de voci.

Când eram copil, m-am rătăcit în pădurea mare care se întinde dincolo de satul nostru. Îi urmăream pe Joon și pe Nari când, zărind o vulpe, am rătăcit poteca. Am hoinărit ore întregi, adăpostindu-mă, în sfârșit, între rădăcinile unui

copac mare de camfor. Am stat ghemuită, cu genunchii la piept și plângând în hohote, de teamă că voi rămâne pierdută în codru pentru totdeauna – sau, mai rău, voi fi mâncată de un demon.

Nu-mi amintesc cum am ieșit în cele din urmă din pădure. Dacă am fost găsită sau dacă am descoperit vreo cale de ieșire. Trebuie să fi avut cinci sau șase ani și totuși amintirea este ascunsă în mine, voalată în ceață, de parcă mintea m-ar apăra de o rană și mai mare. Tot ce-mi amintesc este frica.

O lumină se ȋtește din ȋntuneric, clipind printre copaci. Ușurată, o urmăresc până ajung la marginea pădurii. Pavilionul este exact așa cum l-a descris Nari, pe o insulă din mijlocul unui iaz, accesibil doar printr-un pod ȋngust din lemn. Licărind, lumina vine de la un felinar ținut de o singură persoană, care merge alene peste pod. Imediat ȋl recunosc pe purtătorul felinarului. Ȋn seara asta Zeița Norocului râde de mine. Trec ȋn spatele unui copac ȋn timp ce Kirin se apropie. Aproape tresar când o a doua figură pare să se ȋntrupeze din ȋntuneric ca să i se alăture – o femeie, ȋmbrăcată ȋn aceeași uniformă ca și Nari. Ea se ȋnclină.

— Lordul meu.

Kirin o salută și el cu o ȋnclinare elegantă a capului.

— Ai ceva de raportat?

— Toți oaspeții au fost percheziționați. Nu s-a descoperit nimic important, ci doar câteva arme de corp la pretesele Casei Vulpiei. Le-am permis să-și păstreze armele, conform ordinelor Lordului Shin. Majoritatea oaspeților au mormăit, dar s-au supus percheziției. Totuși lorzii Casei Tigrilor și cei ai Casei Cocorilor s-au dovedit a fi... dificili. Au protestat cu voce tare și au acuzat Casa Lotus că-și dezonorează oaspeții.

La asta, Kirin mârâie:

— O astfel de insolență n-ar trebui permisă. Lordul Shin este prea îngăduitor.

Cum gardiana nu răspunde, Kirin întreabă:

— Ce este? Arăți de parcă ai vrea să spui ceva.

Ea ezită, apoi spune:

— Au circulat zvonuri printre oaspeți că puterea Zeului Mării scade și, la fel, și a Lordului Shin. Cu mai puțin de un an în urmă, el a fost învins de Shiki, iar prietenia lor s-a rupt iremediabil. Fără acest aliat hotărât și puternic, mulți cred că rolul Lordului Shin, ca protector al acestui oraș, se apropie de sfârșit. Și fără protecția Lordului Shin, Zeul Mării...

Vocea gardienei se estompează în timp ce ea și Kirin se îndepărtează de copac. Rămânând aplecată aproape de pământ, îi urmăresc, curioasă să aud mai mult din conversația lor. Dar când, în final, îi ajung din urmă, Kirin tocmai îi spune că e liberă să plece.

— Spune-le celorlalți să-și țină ochii deschiși. Nu cred că Tigrii sau Cocorii vor scăpa prilejul de a provoca necazuri în seara asta.

Ea se înclină, făcând un pas înapoi.

— Da, Domnul meu.

Ea pleacă așa cum a venit, părând să se topească în întuneric. În curând devine doar o mișcare încetoșată la coada ochiului meu.

Singur acum, Kirin oftează, întorcându-și privirea spre lac. Un stârc singuratic plutește peste apă, măturându-i suprafața cu vârful aripii.

— Protejarea Zeului Mării este o povară prea greu de suportat, chiar și pentru tine, Shin.

Mă dau înapoi și o creangă mi se rupe sub picior. Imediat Kirin întoarce capul, iar eu mă las jos, tremurând din cauza stângăciei mele. Printr-un gol din frunziș, îl privesc pe Kirin, care se uită în pădure. Pentru o clipă, ochii lui par aproape

să strălucească asemenea argintului sclipitor, arzător. Apoi o veveriță sare din tufiș, zburând în sus pe trunchiul unui copac. Când îl privesc din nou, ochii lui sunt iarăși căprui. Încet, se mișcă pe același drum pe care a luat-o femeia-paznic, spre lac. Când sunt sigură că nu mă mai poate vedea, ies dintre arbori și îmi urmez drumul peste pod.

Sentimentul acela nedorit, de mai devreme, se furișează înapoi în inima mea. Poate l-am judecat greșit pe Shin. Încă nu înțeleg complet necazurile acestui tărâm, dar ele îmi amintesc de lumea de acasă, unde, din cauza unui conducător slab și fără coloană vertebrală, stăpânii se ceartă pentru pământ și varsă sânge din cauza unor nemulțumiri mărunte. La fel trebuie să fie și aici. În absența Zeului Mării, locuitorii acestui tărâm, simțind o slăbiciune, încearcă să strice echilibrul puterii în favoarea lor.

Apoi mai este Shin, care se străduiește singur să țină piept valului. La fel ca oamenii din satul meu. La fel ca mine.

Scutur din cap, dorind să-mi schimb direcția gândurilor. Indiferent dacă simt o anumită simpatie pentru el, am propriile mele probleme, începând cu aceea de a-mi căpăta sufletul înapoi.

Pavilionul este învăluit în întuneric. Dacă Nari nu ar fi fost așa de sigură că aici era ținută coțofana, aș fi căutat un loc mai bine păzit, nu unul care pare abandonat, ca acesta. Deschid ușa, iar lumina lunii din spatele meu inundă lemnul închis la culoare. Pe ambele părți ale unui hol îngust sunt camere și umbrele norilor trec peste pereții groși, de hârtie.

Tocmai când închid ușa în urma mea, pe hol se deschide o alta. Mă arunc într-un colț, ghemuită printre umbre. Două siluete îmbrăcate în negru se strecoară pe coridor. Le zăresc doar o clipă – una solidă, cu o sabie la brâu, cealaltă slabă, ca de nevăstuică, purtând o arbaletă mare pe umăr – înainte să dispară prin ușa opusă. Hoți?

E ironic că ar putea să fure de la Shin, care a furat de la mine. În toate poveștile, coțofenele avertizează când apar hoți.

Nu și în seara asta.

În dreapta mea, scările duc în sus. Le urc repede, atentă să nu scoată niciun sunet. În capătul scărilor se găsește o altă sală îngustă, mai mică decât cea de jos. Fixată în perete este doar o singură ușă. Înăuntru se aude un sunet, ca agitația unor aripi neliniștite. Coțofana! Deschid ușa, intru și o închid în urma mea.

Îmi arunc, nerăbdătoare, privirea prin cameră, doar ca să mi se strângă inima. Coțofana nu-i aici. Sursa zgomotului este briza rece care foșnește prin hârtia ferestrei. Camera este puțin mobilată. Un raft jos se află sub fereastra de vizavi de ușă. Pe peretele din dreapta este un dulap uzat și, la stânga, singurul alt obiect din încăpere este un paravan din hârtie, pliat.

Coțofana trebuie să fie într-una dintre camerele de mai jos. Dar cum să evit hoții?

Întind mâna după cuțit, strângând mânerul. Se aude un zgomot în holul de afară. Pași care se apropie. Mă reped spre paravan și mă strecor în spatele lui, ghemuindu-mă, exact în momentul în care ușa se deschide.

9

În cameră intră o persoană ținând o lumânare. Lumina flăcării îi proiectează silueta pe paravanul de hârtie. Umbra intrusului nu se potrivește cu niciunul dintre bărbații pe care i-am văzut mai jos. Este o formă ciudată cu o proeminență care pare să erupă din spinare.

Deodată, umbra se lungește, în întinderea inconfundabilă a aripilor desfășurate, ca ale unei ființe cerești. Sau ale unui

demon. Mă lipesc cu spatele de perete. Apoi un sunet rupe tăcerea. Cârâitul blând al unei coțofene.

Shin.

Fără zgomot, se mișcă prin cameră, dând jos de pe umăr colivia pentru păsări și așezând-o pe raftul de jos. Zeița Norocului iar îmi joacă feste în seara asta! Mai întâi Namgi, apoi Kirin, iar acum Shin.

Și coțofana. Este atât de aproape, încât simt un ecou în piept la fiecare bătaie de aripă.

Umbra lui Shin lunecă înapoi prin cameră. Pleacă fără coțofană! Inima îmi bate cu putere în așteptarea unui triumf iminent.

Dar apoi se oprește, de parcă ar fi observat ceva. Îmi scormonesc creierul pentru a-mi da seama ce i-ar fi putut atrage atenția. Nu m-am atins de mobilier după ce am intrat în cameră. Pașii mei să fi lăsat urme pe podea?

Ridicând lumânarea, el stinge flacăra. Mirosul de fum și flori de prun umple aerul cu parfum.

Inima îmi bate rapid în piept. Tăcerea se întinde, interminabilă. Când nu mai suport, mă uit pe lângă paravan. El a plecat. Camera este la fel de goală ca înainte.

Nu, există o singură diferență: colivia pentru păsări stă acum pe raftul de jos. Coțofana își flutură aripile, entuziasmată de prezența mea. Nu-i momentul să ezit. Trec repede prin cameră, întinzând mâna spre colivie.

— Mi s-a părut mie că am simțit un hoț.

Mă răsucesc. Shin se sprijină de tocul ușii. Părul lui întunecat, ușor umed, este pieptănat peste cap. Trebuie să fi venit de la baie. S-a schimbat de când l-am văzut data trecută, purtând acum o robă de mătase neagră, cu gulerul tăiat în formă de floare de lotus, brodată cu fir argintiu. Sabia este prinsă în jurul taliei.

— Sunt impresionat, spune el, privind-mă cu ochii pe jumătate închiși. Ești binecuvântată cu noroc dacă ai ajuns până aici.

— Ce amuzant, și eu care credeam că norocul m-a trădat toată noaptea!

Se încruntă.

— Nu-ți văd buzele de aici. Nu știu ce spui.

— Doar pentru că tu nu poți auzi cuvintele nu înseamnă că n-au fost spuse.

Se îndreaptă și trece peste prag.

— Nu cred că vreo mireasă mi-a provocat vreodată atâtea bătăi de cap ca tine.

— *Ce zici de Hyeri? Din câte am auzit, ai pierdut meciul provocat de prezența ei. Faptul că planurile tale au fost dejucate de un om ți-a rănit mândria?*

Ochii i se îngustează.

— Încă vorbești.

— Este vina ta că nu mă auzi. Oricum, e mai bine așa. Dacă ai ști ce spun, n-ai fi deloc încântat.

Se apropie traversând camera și pășește prin lumina lunii, în fața mea. Simt un fior de enervare, amintindu-mi, din nou, diferența de înălțime dintre noi. Ochii mei sunt la nivelul complicatei broderii de flori de lotus de pe gulerul său. Suntem atât de aproape, încât văd pulsul bătându-i constant în gât. Pot simți parfumul proaspăt al hainelor lui, un amestec de lavandă, mentă și lemn de santal.

— Rostește-ți injuriile, zice el, acum, că te pot vedea limpede.

Este atât de aproape de mine, încât îmi simt obrajii înroșindu-se, ca și cum s-ar acoperi cu un fard puternic. Strâng din dinți și ridic bărbia.

— *Tu ești adevăratul hoț aici.*

Durează puțin până ce el citește cuvintele de pe buzele mele. Apoi spune, vorbind atât de încet, încât trebuie să mă străduiesc să-l aud:

— Ar fi trebuit să știu că nu vei renunța atât de ușor.

Ochii lui trec peste umărul meu, către colivia de păsări.

Știu ce se va întâmpla mai departe. Voi fi dată afară din Casa Lotus și voi pierde toate șansele de a-mi recupera sufletul. Pășind înainte, îi atrag privirea spre mine.

— *Lasă-mă să te ajut, îi spun.*

Recunosc acum că l-am judecat greșit la prima noastră întâlnire. Acțiunile sale, deși greșite, erau în serviciul Zeului Mării. Dacă îl pot convinge cumva că și acțiunile mele sunt în slujba zeului, el mi-ar putea fi aliat – unul puternic, dacă vastitatea casei lui și loialitatea poporului său pot fi considerate un indiciu.

Ochii lui se mută de la buze la ochii mei.

— Nimic din ce poți face tu nu mă poate ajuta.

Trag aer în piept.

— *Ai avut dreptate că ai simțit hoți.*

Mă uit cum îmi urmărește buzele, încruntarea lui adâncindu-se când înțelege ce am zis.

— *Am văzut doi intrând într-una dintre camerele de mai jos. Unul este mare, ca un urs. Celălalt este scund, dar...mai periculos, cred. Poate vor să te rănească pentru ceva ce le-ai furat. Exact cum vreau și eu să te rănesc pentru ce mi-ai furat mie.*

Nu mă pot abține să adaug ultimele cuvinte.

— De ce aș crede ce-ai spus?

Afară, în hol, se aude un scârțâit.

— *Pentru că îți cer, în schimb, ajutorul.*

Ochii lui îmi părăsesc buzele, pentru a-mi întâlni privirea.

Pași moi, aproape tăcuți, se apropie, aparținând parcă mai multor oameni decât cei doi pe care îi văzusem adineauri.

E rândul meu să-i citesc pe buze.

— Ascunde-te, spune, fără cuvinte, gura lui, dând din cap spre paravanul de hârtie.

Mă mut înapoi în poziția mea de mai-nainte, ghemuindu-mă cât mai jos.

Ușa se deschide cu forță.

Picioare lovesc podeaua, în vreme ce adversarii trec în grabă, răspândindu-se în cerc prin cameră. Mă trag înapoi, pe când paravanul se mișcă, împins din partea cealaltă. Genunchii mei izbesc hârtia. O liniște grea coboară peste încăperea plină de tensiune.

Apoi se aude alunecarea lentă a oțelului în timp ce Shin își scoate sabia. Se înalță un strigăt și gașca de hoți se repede înainte. Toată camera e cuprinsă de haos. Oțelul se ciocnește de oțel. Mormăituri scăzute și strigăte de durere umplu aerul. Strâng cuțitul în mână, nehotărâtă dacă să rămân ascunsă sau să mă alătur luptei. Nu pot distinge vocea lui Shin dintre celelalte, nu-mi dau seama dacă este rănit, dacă are nevoie de ajutorul meu. Ceva mare se răstoarnă, lovind podeaua – dulapul. O pulbere de sânge stropește paravanul de hârtie, precum cerneala pe pânză.

Coțofana scoate un strigăt de supărare. Ridicându-mă, ies din spatele paravanului.

Podeaua este acoperită de cadavrele a vreo duzină de bărbați. Doar doi intruși au rămas în picioare. Cu Shin se luptă chiar omul ca un urs pe care îl văzusem mai devreme.

— Lord Shin! strigă el, apăsând cu o mână o rană de la umăr. Slujești un stăpân slab și ingrat. Oferă-ți puterea domnului nostru și vei fi răsplătit.

Shin stă lângă fereastră, cu sabia lângă el. Chiar și după o luptă atât de inegală pare liniștit, cu spatele drept și chipul inexpressiv. Apoi observ că sângele i se prelinge pe încheietură. Este rănit.

— Și pe cine slujești tu? întreabă el, cu voce joasă.

Ursul este pe punctul de a răspunde, dar tovarășul lui șuieră:

— Nu te lăsa păcălit! Vrea să dezvăluim cine este stăpânul nostru, doar ca să ne ucidă imediat după. Îndeplinește sarcina care ne-a fost dată. Pasărea este trofeul după care am venit.

Mă încrunt. De ce vor sufletul meu?

Ochii lui Shin trec peste locul în care mă aflu, deși niciunul dintre bărbați nu observă. Cu un urlet, omul ca un urs se năpustește înainte. Shin se apleacă spre spate, și sabia hoțului îi trece pe lângă gât. Mișcându-se cu o rapiditate imposibilă, îl apucă de umăr pe celălalt hoț, înjunghiindu-l în stomac; acesta se prăbușește pe podea. Omul-urs, în mod clar uluit, scapă sabia și se repede spre ușă.

Când trece pragul, lumina lunii strălucește pe ceva din colțul îndepărtat, acoperit de umbre, al încăperii. Omul-nevăstuică, cel cu arbaletă. În haos, uitasem de el.

Dă drumul la o săgeată, îndreptându-i vârful argintiu spre pieptul lui Shin.

Nu ezit. Alerg prin cameră. Totul se întâmplă într-o clipă. Mă ciocnesc cu Shin. Săgeata de la arbaletă șuieră peste capetele noastre, spulberând fereastra. Descoperit, omul-nevăstuică fuge din încăpere. Când Shin și cu mine cădem împreună pe podea, ne lovim de raftul de jos. Colivia de păsări se clatină pe margine, apoi cade.

Timpul pare să stea pe loc în momentul în care colivia cade, sfărâmându-se la impactul cu podeaua și eliberând pasărea. Coțofana își flutură vârfurile roșii ale aripilor, scoțând un sunet strident, pătrunzător, înainte de a izbucni într-o explozie de lumină.

Tresar la strălucirea ei. Întunericul ce urmează luminii este orbitor, iar tăcerea de după strigătul păsării este asurzitoare.

Până s-o aud.

Respirația mea. Grea și răgușită.

Până s-o văd.

Întinsă între mâna mea și cea a lui Shin, se află o panglică de un roșu-aprins.

Firul Roșu al Sorții.

Ochii ni se întâlnesc.

— Oh, nu, spun eu.

Vocea mea este clară ca un sunet de clopoțel.

10

Nici Shin și nici eu nu ne mișcăm în timp ce ne uităm la Firul Roșu al Sorții, suspendat între noi. Shin este primul care reacționează. Apucă sabia, aruncând-o în jos. Trece prin fir și cade pe scândurile de lemn. Privirea lui tulburată o întâlnește pe a mea. Încerc și eu, luând cuțitul și străduindu-mă să tai panglica cu un fel de mișcare în sus. Firul Roșu al Sorții, însă, rămâne intact, aproape vesel – o legătură strălucitoare de lumină palpândă.

— Cum s-a putut întâmpla asta? spune Shin, dar cuvintele lui sunt mai mult pentru sine decât pentru mine.

Mă ridic în picioare, călcând pe așchiile de lemn ale coliviei.

— Ai spus că sufletul meu era coțofana... Poate, când s-a întors la mine, s-a încurcat cu al tău. Este singura explicație la care mă pot gândi.

Shin scutură din cap.

— Nu-i posibil.

Întind mâna spre el, care încă stă pe podea.

Ridică din sprânceană, cu o expresie de îndoială.

— Ce faci?

— Poate că, dacă mâinile noastre se ating, Firul Roșu al Sorții va realiza un ciclu complet și va dispărea. Sufletele noastre se vor întoarce la noi.

Se încruntă.

— Asta sună... improbabil.

Bat din picior.

— Ar trebui să încercăm tot ce putem. Când am atins mâna Zeului Mării, firul a dispărut, pentru o clipă... Asta dacă nu cumva ți-e frică?

Așa cum am intenționat, expresia lui se schimbă, iar eu zâmbesc, cu un fior de îngâmfare. Dar apoi, în timp ce se mișcă să mă ia de mână, îmi apare deodată un gând – am fost cu Zeul Mării, aș putea fi trasă în amintirile lui? Ar putea fi atras el de amintirile mele?

O barcă de hârtie ruptă în jumătate. Cumnata mea, în lacrimi. Bunica mea, strigându-mi numele în timp ce eu alergam și fugeam și fugeam...

Îmi ia mâna într-o strângere puternică. Pielea lui este uscată și caldă.

Nu se întâmplă nimic. Văd acum nebunia planului meu. Roșind, mă mișc să mă eliberez, dar el nu-mi dă drumul. Mă încrunt.

— Ce faci?...

Mă împinge în față și aproape cad pe podea. El se mișcă repede, trecând peste mine ca să-mi prindă capul cu cealaltă mână. Pentru o clipă, clilesc spre tavan, uluită. Apoi, încet, el își împletește degetele cu ale mele, crescând presiunea palmei lui pe a mea. Firul Roșu al Sorții se aprinde, de parcă ținem între noi o stea care arde. Ridic privirea să văd lumina firului și propria mea față neîncrezătoare, reflectate în ochii lui întunecați.

— Ei bine, lungește el cuvintele în mod deliberat, s-a întors sufletul la tine?

Și deși știu că-și râde de mine, inima încă mi se zbate în piept. Îmi eliberează mâna exact când Namgi se năpustește în cameră, cu sabia scoasă.

— Shin! strigă el. Am auzit zarvă...

Tace brusc, cu ochii ațintiți asupra lui Shin și a mea, întinși cum ne aflam pe podea. Coboară sabia.

— Asta-i... neașteptat.

Shin îl ignoră, ridicându-se în picioare. Firul Roșu al Sorții se lungește în timp ce el trece prin cameră, ghemuindu-se pentru a se uita la unul dintre hoții căzuți.

— Uniformele lor nu poartă însemne.

— Cine-ar îndrăzni să atace Casa Lotus? Întreabă Namgi, cu voce tare. Spune-mi și mă duc să-i vânez, să le smulg mădulele, membru cu membru. Voi rade de pe fața pământului casele, fiii și caprele lor – dacă au...

Îi întrerup tirada.

— Unde erai acum câteva minute? Sper că nu la băut în exces.

— Ah!

Namgi arată spre mine.

— Ți-a revenit vocea.

Brusc, Shin își ridică privirea din locul în care stătea ghemuit.

— Namgi, nu-l vezi?

Namgi lasă capul în lateral.

— Ce să văd?

Panglica plutește în aer – roșie și sclipitoare, inconfundabilă. Mă întorc către Shin.

— Ce înseamnă faptul că el n-o poate vedea?

Shin se strâmbă.

— Nimic bun.

În spatele nostru trosnește ceva și se aude apoi zgomotul unei pocnituri. Corpurile hoților încep să se estompeze și din ele se ridică un fum. După câteva minute, tot ce-a mai rămas sunt grămezi de haine goale și arme aruncate. Până și sângele de pe paravanul de hârtie a dispărut.

— Unde au dispărut? Întreb.

— S-au întors în Râul Sufletelor, spune Shin. S-a încheiat cea de a doua viață a lor.

— Ultima lor viață, adaugă Namgi. Pentru ei nu mai există întoarcere.

Mă înfior. Moartea nu-mi este străină, dar niciodată nu mi-e ușor să o văd.

Shin își ridică sabia de pe podea și o pune în teacă.

— Mai bine ne grăbim către pavilionul principal. E aproape miezul nopții.

Se uită prin fereastra spartă, unde noaptea pare să pulseze. Simt în aer un miros nou, ca de sulf.

— Și ea? spune Namgi, aruncând o privire în direcția mea.

— Ea vine cu noi.

Acest lucru face ca sprâncenele lui Namgi să se ridice, dar nu-i pune întrebări lui Shin.

Părăsim pavilionul. Afară, noaptea de vară înainte vreme parfumată, acum este doar caldă și uscată.

Urmându-l pe Shin, Namgi își ridică mânecile largi pentru a dezvălui niște brațe slăbănoage, tatuate cu semne complicate.

— Ce faci cu sufletul ei? întreabă el, aruncându-mi o privire. Toată lumea așteaptă dovezi că l-ai luat.

— Mă voi gândi la ceva, spune Shin, apoi lungește pasul.

În loc să trecem prin pădure, urmăm poteca pe care o parcursese Kirin mai devreme, peste un câmp verde. Mă uit în sus, așteptându-mă să văd stele, dar cerul este plin de nori întunecați și de rău augur. Undeva trebuie să ardă un foc, pentru că simt miros de fum.

Namgi încetinește, ca să meargă lângă mine. Mâna îi este pe mânerul sabiei, iar ochii îi rătăcesc pe cer. Are o expresie sumbră, îngrijorată.

— Ce-ai spus mai devreme? întreb eu. Ce ai vrut să zici când ai spus că sufletul meu va fi folosit ca dovadă?

— Ah, face parte din ritualul anual. De ce crezi că toate aceste spirite oportuniste sunt în casa noastră și ne beau toată băutura? Au venit să fie martori că Firul Roșu al Sorții a fost tăiat, asigurând o oarecare aparență de pace, cel puțin până anul viitor. Dovada este sufletul miresei – adică al tău. Deși acum, că acesta a dispărut, nu știu ce vom face. Namgi își scarpină bărbia cu cuțitul, fără să pară prea îngrijorat.

— De cât timp se desfășoară acest ritual? întreb eu.

— Nimeni nu știe sigur. Dar dacă ești a o suta mireasă, probabil că o sută de ani. Lucrurile devin puțin mai neclare în tărâmul Zeului Mării, unde spiritele și zeii pot trăi la nesfârșit. O zi seamănă mult cu următoarea. Un secol, de asemenea, așa că nu prea contează.

Shin l-a protejat întotdeauna pe Zeul Mării. El este șeful Casei Lotus, iar datoria lui este să-l slujească. Nimic nu-l conduce pe Shin mai abitir decât simțul datoriei.

Dacă îl protejează pe Zeul Mării, atunci n-ar trebui să ajute miresele să rupă blestemul? Dar, deocamdată, îmi înghit întrebarea.

Shin ne conduce peste podul estic, neluminat, pe care îl văzusem mai devreme cu Nari, spre pavilionul de pe lac. Interiorul luminat este plin de oameni culcați pe perne de mătase, în timp ce se servesc de pe mesele încărcate cu fructe și prăjituri de orez colorate. Observ că trebuie să fie stăpânii Caselor Tigru și Cocor, judecând după suitele în miniatură ce pot fi văzute de fiecare parte a pavilionului.

Muzica se oprește la sosirea noastră. Kirin se apropie, iar ochii lui luminoși, enigmatici, mă privesc pe mine, înainte de a se fixa asupra lui Shin.

— Sunt aici, spune el.

La început cred că se referă la stăpânii caselor Tigru și Cocor, dar apoi observ că fiecare persoană din pavilion are privirea fixată pe cerul de deasupra lacului.

Pare să vină o furtună, aducând cu ea mirosul acela de sulf de mai înainte, care acum este mai pronunțat. În interiorul pavilionului, oaspeții ridică la gură pânzele de mătase. Căldura crește insuportabil, uscată și densă. Un vânt fierbinte bate jos, peste pământ, iar Firul Roșu al Sorții se zbate în lateral. Deasupra, cerul începe să se agite, umflându-se și pulsând ca și cum o inimă mare ar fi bătut în întuneric.

La început, nu pot să-mi dau seama ce văd, dar apoi încep să deslușesc forme în tumult. Creaturi asemănătoare șerpilor, mari cât dragonii, dar fără coarne sau membre. Se amestecă cu cerul în culori de roșu-intens, indigo și negru.

— Imugi, mârâie Kirin.

Poveștile bunicii mele n-au vorbit niciodată despre creaturi ca acestea, la fel de mari ca râurile și atât de multe, încât par să înghită noaptea.

Simt o apăsare pe umăr.

— Rămâneți aici, spune Shin, împingându-mă ușor spre Kirin.

— Namgi, tu mergi cu mine.

Când Shin se întoarce într-o parte, Kirin se încruntă, deși ochii nu îi poposesc niciun moment pe panglica strălucitoare. La fel ca Namgi, el n-o poate vedea.

Împreună, Shin și Namgi se mută la intrarea în pavilion care se află spre podul de vest, bine luminat, mulțimea dându-se înapoi pentru a le oferi spațiu.

Una câte una, creaturile de pe cer coboară pe lacul din afara pavilionului. În timp ce plonjează, rafalele de vânt stârnite dinspre trupurile lor sting felinarele de pe pod, lăsând în lumină numai pavilionul. Se aude un bubuit răsunător și apa lacului stropește scândurile netede din lemn. Mai mulți oaspeți țipă, amuțiți repede de vecini. În liniștea care urmează, toate privirile se îndreaptă spre locul unde capătul podului întâlnește pavilionul. Evoc în imaginație chipul

înfiorător al unui dragon asemănător unui șarpe care își întinde gâtul prin intrare, cu ochi arzând ca focul.

Întinericul se ondulează. Cei care stau cel mai aproape se împrăștiu către interior, de frică. Îmi țin respirația.

Un bărbat iese de pe pod, urmat îndeaproape de alți doi. Au corpuri înalte și slabe, păr negru și ochi negri, și ceva din înfățișarea lor îmi pare familiar. Ei intră în pavilion, mișcându-se rapid și fără zgomot prin mulțime. În spatele lor, lacul e gol. Nici urmă de creaturi-șarpe. Și totuși, în timp ce-i privesc pe oamenii care se apropie, am impresia clară că fiarele acelea mari n-au dispărut. Ele pășesc printre noi.

Primul ajunge la Shin, făcând o plecăciune scurtă și concisă.

— Lord Shin.

— Ryugi.

— Am venit să dăm mărturie pentru Zeița Lunii și a Memoriei. Unde este sufletul miresei Zeului Mării?

Shin ezită pentru o clipă, apoi vorbește, cu o voce care răsună până dincolo de pavilion.

— Nu-l am.

În mulțime izbucnesc murmure. Cu coada ochiului, îl văd pe înaltul lord al Casei Cocorilor aplecându-se să șoptească ceva la urechea robustului lord al Casei Tigrului.

Ryugi se încruntă.

— Nu cred. Nu te-ai prezentat niciodată fără el. De sub glugă, privirea lui mătură oamenii din jur.

— Trebuie să ai mireașa. Unde este?

Ochii lui Shin se îndreaptă pentru o clipă către Firul Roșu al Sorții. Până acum e limpede, firul este invizibil pentru toată lumea, în afară de noi doi.

— Nu sunt obligat să-ți dau explicații.

Ryugi face un pas înainte cu un mârâit.

— Ce-i asta? O sfidezi pe zeiță?

Încerc să-mi amintesc dacă știu ceva despre Zeița Lunii și a Memoriei, dar, deși sunt familiarizată cu majoritatea zeilor și zeitelor tărâmului, nu am auzit nimic despre ea.

Trebuie totuși să fie o zeiță puternică, pentru a comanda unor creaturi de o asemenea forță.

Când Shin nu răspunde imediat, Ryugi devine vizibil frustrat, iar năările încep să-i freamăte. Ochii lui par să strălucească de o ceață roșie.

— Zeița așteaptă un răspuns, Lord Shin.

— Nu este zeița mea, spune Shin cu răceală.

Imediat, cei doi bărbați care stăteau în spatele lui Ryugi își arată dinții strălucitori și întind mâna spre săbii. Namgi imită acțiunile lor, scoțându-și un pumnal de la centură, cu o expresie sălbatică și veselă pe față.

Vocea calmă a lui Kirin intervine, de lângă mine.

— Nu e nevoie de vărsare de sânge. Mireasa Zeului Mării este aici.

Mă împinge și eu mă poticnesc înainte.

Urmează o scurtă tăcere, în timp ce toată lumea din curte se zgâiește la mine. Apoi Ryugi mârâie la Kirin:

— Îndrăznești să-ți bați joc de noi, Argintiule? Dacă ea este mireasa, atunci eu am nevoie de alți ochi.

Comentariul lui trezește râsete nervoase în mulțime.

— Dacă te îndoiești de cuvintele mele, spune Kirin, du-o la zeița ta. Ea va vedea că fata este umană și are sufletul întreg.

O voce joasă de bariton îl întrerupe, în persoana Lordului Tigru, care ia cuvântul din locul în care stă.

— Și ce-ar împiedica-o pe zeiță să omoare fata și să ia puterea pentru ea?

— Dacă ea e mireasa, atunci unde este Firul Roșu al Sorții?

Această întrebare vine de la Lordul Cocor, care mă urmărește cu atenție, cu ochi ageri și inteligenți.

— Printr-o serie de întâmplări ciudate, legătura miresei cu Zeul Mării a fost ruptă și sufletul ei s-a întors la ea, spune Namgi.

— Cel mai ciudat dintre aceste evenimente este o tentativă eșuată de furt, chiar din această casă, cu doar o jumătate de oră în urmă. Nu s-a stabilit încă cine este responsabil de trimiterea hoților, dar dacă tu, Lordul meu, ai o sugestie cu privire la cine ne-ar fi putut trăda, eu sunt tot numai urechi. Această amenințare are efectul dorit. Atât Lordul Cocor, cât și Lordul Tigru se dau înapoi, părând că nu vor să se certe în continuare.

— Lordul Shin este un slujitor loial, continuă Kirin de parcă n-ar fi fost întrerupt. Nu te-ar lăsa să o iei dacă ar fi într-adevăr legată de Zeul Mării.

Ryugi mârâie.

— Vom lua fata, dar, dacă aflăm că ne-ai mințit, mânia zeiței va fi peste voi toți.

Ryugi dă din cap în direcția mea și unul dintre acoliții săi se apropie.

Pun mâna pe cuțitul stră-străbunicii mele. Cumva știu că dacă merg cu ei e mai rău decât să mi se fure sufletul. O zeiță puternică, dar despre care nu știu nimic. Bunica spunea adesea că cei mai periculoși dintre zei sunt cei care au fost uitați.

Shin pășește în fața ciracului, înainte ca acesta să poată ajunge la mine.

— Kirin, indiferent de intențiile lui bune, nu vorbește în numele meu.

Kirin își pleacă capul și se dă înapoi cu respect, deși observ că strânge din dinți.

Ryugi își mijește ochii, devenind vizibil nerăbdător în urma acestei trăgănări.

— Dacă sufletul ei s-a întors cu adevărat la ea, atunci nu ne vei împiedica să luăm mireasa Zeului Mării.

— Ea nu e mireasa Zeului Mării, spune Shin.

Ryugi mârâie.

— Te joci, Lord Shin? Îmi pierd răbdarea. Dacă nu-mi dai mireasa, atunci voi...

— Este mireasa mea.

O tăcere uluită urmează acestei declarații. Kirin ridică privirea, șocat. În spatele lui Shin, Namgi rânjește cu gura până la urechi.

Ryugi clipește.

— Lord Shin, nu înțeleg.

— Spune-i zeiței tale că mi-am luat mireasă. Dacă ea dorește să o întâlnească pe Lady Mina, poate să o viziteze sau să aștepte până la nuntă. Așa cum stau lucrurile acum, mireasa mea va rămâne cu mine, unde este în cea mai mare siguranță. Este umană, la urma urmelor.

— Nuntă? șoptesc eu.

Privirea precaută a lui Shin o întâlnește pe a mea.

— La sfârșitul lunii, spune el.

Încearcă să-mi comunice ceva din ochi. La început nu înțeleg. Apoi îmi amintesc cuvintele pe care i le-am spus mai devreme, înainte ca hoții să apară ca să-mi fure sufletul. Lasă-mă să te ajut. Poate că acesta este modul lui de a-mi spune că acceptă.

Ryugi se încruntă.

— Ți-ai pierdut capul.

— Cred, spune Namgi, că se poate să-și fi pierdut inima.

Dacă Namgi vrea să-i distragă atenția lui Ryugi, planul său are succes; Ryugi se întoarce spre Namgi cu o răutate aproape veselă.

— Da, frățioare. Te-ai grăbit să-ți scoți sabia mai devreme. Foarte dornic să verși niște sânge din sângele tău.

Frate? Mă uit la Namgi și la Ryugi și oamenii lui. Când au intrat în pavilion, ceva în legătură cu ei îmi părea cunoscut. Acum, în timp ce Ryugi stă față în față cu Namgi,

asemănarea este clară – părul negru de cărbune și ochii strălucind amenințători.

Deși poate la Namgi nu atât de mult. Ochii lui scânteiază cu răutate.

— Ah, oftează el. Cum de nu mi-ai lipsit deloc!

— Mama noastră întreabă de tine. Ar trebui să o vizitezi și să-i acorzi respect.

— Dacă mă vede, mama îmi va smulge capul.

Ryugi își mută privirea spre Kirin.

— Văd că încă lupti alături de Cel Argintiu. Spune-mi, plânge în vis, știind că toți cei din neamul lui au fost uciși de ai noștri?

Această întrebare este întâmpinată cu o tăcere totală, grea. Aruncă o privire la Kirin, dar fața lui este inexpressivă, nu arată nimic din ce gândește.

Namgi ridică din umeri.

— Nu am de unde ști. Nu dorm cu el.

Ryugi mârâie, înainte de a se întoarce spre Shin.

— Vom comunica aceste... – el rânjește, cu vocea plină de dispreț – știri zeitei.

Face semn către tovarășii săi, iar ei îl urmează, ieșind din pavilion, pe pod. Dispar în întuneric. Se aude vuietul puternic al vântului care se zbate împotriva pământului, iar văzduhul se umple de un tunet greu ca al copitelor de fiare mari. Murmurele mulțimii nu se stârnesc înainte ca sunetele să se estompeze în depărtare.

Mă întorc către Shin.

— Ai spus o lună.

Semnificația intervalului de timp nu mi-a scăpat. Dacă ce spusese în sala Zeului Mării era adevărat, atunci, după ce petreceam treizeci de zile pe Tărâmul Spiritelor, deveneam și eu spirit.

— O lună, ca să-ți dai seama cum să-l salvezi pe Zeul Mării, răspunde el. Și o lună ca să-mi dau eu seama cum să scap de tine.

— Lord Shin.

Kirin se apropie din spatele nostru.

— Dă-mi voie să te felicit, deși recunosc, mi se pare surprinzător.

— Diplomat ca întotdeauna, spune Namgi. Cere-i doar să-ți explice.

Kirin pare mai ofensat decât atunci când Ryugi a spus că Imugi i-au ucis toți oamenii.

— Nu mi-aș permite niciodată să cer explicații.

— Preotesele de la Casa Vulpilor mai sunt aici? Întreabă Shin, care fie nu aude, fie alege să ignore cearta însoțitorilor săi.

— Sunt, spune Kirin. Deși acum, după ce au fost martore la evenimentele din noaptea asta, sunt sigur că vor pleca în curând.

— Informați-le că ne vom alătura escortei lor, ordonă Shin. Vreau să mă consult cu stăpâna.

Kirin pare că vrea să afle mai mult, dar se abține. Înclinându-se, pleacă să îndeplinească ordinele lui Shin.

Namgi, care îl privea pe Kirin cu o expresie uluită pe față, se uită în jur înainte de a coborî vocea.

— E înțelept să mergem cu toții la Casa Vulpilor?

— Este cea mai veche dintre case, iar stăpâna lor este cea mai înțeleaptă căpetenie, răspunde Shin. Ea posedă informațiile pe care le caut.

— Da. Dar este prudent să o aduci acolo pe Mina? clarifică Namgi.

Întrebarea lui Namgi pare să-l impresioneze în cele din urmă, pentru că Shin se uită la mine, cu o expresie de nepătruns străbătându-i chipul.

— De ce nu? Întreb eu, suspicioasă acum.

Shin o fi fost de acord să mă ajute, dar încă nu am cu adevărat încredere în el.

— Ce e în neregulă cu această Casă a Vulpiei?

— Ești om, spune Namgi, cam în doi peri.

— Și?

Rânjetul lui Namgi ar fi putut aprinde o lumânare.

— Stăpâna de la Casa Vulpiei este un demon.

11

Două bărci au plecat de la Casa Lotus, una purtându-ne pe Shin, pe Namgi și pe mine, iar cealaltă pe Kirin și trei femei cu aspect fioros, îmbrăcate în haine de preotese, în nuanțe de roșu cu alb.

Știrile despre ceea ce s-a întâmplat la Casa Lotus par să se fi răspândit deja în tot orașul. Trecem pe lângă bărci care călătoresc în direcție opusă. Când îl văd pe Shin, ocupanții lor întrebă dacă zvonurile sunt adevărate, dacă se va căsători într-adevăr cu o fată umană. Și tocmai o mireasă a Zeului Mării, nu mai puțin!

Shin îi ignoră, închizând ochii în timp ce se sprijină de prora bărcii. În schimb, Namgi este cel care răspunde ridicând o vâslă.

— Casa Lotus are în sfârșit o doamnă! strigă el.

Se ridică urale.

Mie nu-mi acordă nimeni vreo atenție. Probabil că mă confundă cu o servitoare.

— Oamenii din oraș sunt întotdeauna atât de interesați de treburile caselor? întreb, privindu-l pe Namgi, care se străduie să țină cârma prin cotul strâns al canalului.

Răspunde doar după ce reușește, în sfârșit, să revină la direcția stabilită.

— Pentru spirite, cum zilele par adesea să se amestece, orice schimbare, cât de mică, este emoționantă. De aceea sosirea

miresei Zeului Mării este o ocazie atât de importantă, o scuză la fel de bună ca oricare alta pentru o sărbătoare.

Mai devreme, când mă plimbasem pe străzi cu Mask, Dai și Miki, orașul părea să fie într-o dispoziție festivă, cu toți acei oameni pe străzi, numeroasele lămpioane, mâncarea și artificiile. Chiar și la Casa Lotus a fost petrecere.

Nu ca acasă. Acesta este motivul pentru care zeii ne-au abandonat? Nu le pasă de greutatea lumii umane pentru că în Tărâmul Spiritelor nu suportă nimeni consecințele?

Și spiritele nu-și amintesc cum era să fii om? Nu-și fac griji pentru cei pe care i-au lăsat în urmă? Sau amintirile lor, așa cum a sugerat Namgi, devin îndepărtate și încetoșate în timpul petrecut aici, în Tărâmul Spiritelor?

Pe lângă o ceainărie mare, construită deasupra canalului, se adună o mulțime, spiritele împingându-se unul în altul pentru a vedea barca noastră. Nu pot fi sigură, dar cred că văd un băiat cu părul des strecurându-se prin mulțime, cu un bebeluș legat pe spate.

— E adevărat că treburile anumitor case interesează spiritele mai mult decât ale altora, continuă Namgi, vesel. În orașul Zeului Mării, sunt opt case mari, toate slujind Zeului Mării. Shin este șeful celei mai puternice case, cea de la care toți caută îndrumare și ordine. În timp ce case precum Casa Spiritelor apără interesele spiritelor, iar Tigru și Cocor îi protejează pe soldați și pe savanți, Casa Lotus apără interesele zeilor.

— Și zeii îi protejează pe oameni, spun eu.

Îmi dau seama că i-am atras atenția lui Shin când se ridică încet, privindu-mă îndeaproape. Barca se înclină iar eu mă prind de bancă, sprijinindu-mi picioarele pe scândurile de lemn.

Poate n-ar trebui să-l enervez. Alianța noastră – dacă măcar o pot numi așa – este, în cel mai bun caz, doar o tentativă. Dar, prin larma de bucurie care îmi ajunge la urechi, printre

râsetele zgomotoase și cântecele care nu se mai opresc, străbate acum, puternic și clar, un sunet asemănător unui clinchet de clopoțel.

Barca se leagănă, apropiindu-ne unul de altul.

— Negi, așadar, că zeii sunt meniți să-i protejeze pe oameni? întreb.

— Exact.

Vocea lui Shin este gravă, cuvintele lui sunt nemiloase și crude, cum erau în sala Zeului Mării.

— Oamenii sunt creaturi nestatornice și violente. Pentru că se tem de propria moarte, sunt mânați la război și sunt în stare să radă de pe fața pământului în câteva secunde, ceea ce au construit în ani de zile.

— Numai pentru că moartea stă în umbra lor, îi răspund. Pot fi socotiți vinovați, când moartea n-are răbdare, strecurându-se în casele lor ca să fure respirația copiilor?

— Pot să-i învinovățesc, spune el, la fel cum voi dați vina pe zei pentru nebuniile oamenilor.

— Dar ar trebui să fie reciproc, nu-i așa? Zeii ocrotesc oamenii, iar oamenii se roagă și onorează zeii.

— Este tipic pentru un om să-și imagineze că lumea se învârte în jurul său, să creadă că râurile sunt pentru el, ca și cerul și marea, că toate sunt numai pentru el. Omul este doar una dintre multele părți ale lumii și, în opinia mea, tocmai cea care le distruge pe toate celelalte.

Ochii lui Namgi zăbovesc asupra noastră. La câțiva metri distanță, Kirin ne urmărește din barca lui, atras de vocile ridicate.

Încet, ridic privirea, înfruntând-o pe a lui Shin.

— Deci îi protejezi pe zei, spun eu. De oameni.

* * *

Restul plimbării cu barca decurge în tăcere, eu și Shin stând departe unul de celălalt, pe bănuță. Canalul se lărgeste într-un curs de apă mai mare și lăsăm în urmă clădirile luminoase ale orașului, călătorind în întuneric. În față, o lumină strălucitoare izbucnește în barca lui Kirin. Namgi îi urmează exemplul, aprinzând o torță pe care i-o dă lui Shin.

În curând, nu mai pot vedea nimic dincolo de lumina torțelor. Întunericul se îngroașă. Când mă prind cu mâinile de marginea bărcii, descopăr lemnul umezit de ceață. Apoi, deodată, simt o prezență copleșitoare peste tot în jurul meu, de parcă aerul ar fi devenit greu. În întuneric se profilează ceva uriaș, monstruos, la fel de mare precum dragonul.

Sunt sute, mii. Strâng cuțitul în mână și mă uit la Shin și Namgi. Totuși niciunul dintre ei nu pare îngrijorat. Apoi privesc mai de aproape. Obiectele uriașe sunt... copaci.

Cresc din apă, părând să se ridice la nesfârșit spre cer. Barca se apropie prea mult de unul dintre ei, iar Namgi lovește trunchiul cu piciorul, schimbând cursul bărcii noastre. În aer se simte o vibrație ușoară, ca și cum copacii ar mormăi. Ajungem la marginea unei păduri mari, mult mai întinsă decât cea de la Casa Lotus, mai adâncă și mai întunecată. Barca încetinește, alunecând peste pietrele de la țărm. Înainte să se oprească, Shin se ridică deja, sărind pe mal.

— Stăpâna Casei Vulpilor locuiește aici? întreb eu, uitându-mă spre pădurea întunecată.

Nu pot distinge nicio potecă prin desișul dens al copacilor. E ca și cum nimeni n-ar fi locuit aici în ultimii o mie de ani. În orice caz, nu un om.

— Da, spune Namgi.

El îmi întinde mâna ca să mă ajute să cobor din barcă.

— Un habitat potrivit pentru un demon vulpe, nu crezi?

Aterizez în apa puțin adâncă și mi se udă tivul fustei. Shin i se alătură lui Kirin și preoteselor și, împreună, intră în pădure.

— Ai dat de înțeles că n-ar fi înțelept să fiu adusă la Casa Vulpilor pentru că liderul lor ar putea... să mă mănânce.

Mă înfior.

— Dar în poveștile bunicii mele, demonii vulpe sunt spirite rele care vânează numai bărbați.

— Acest demon vulpe nu este atât de mofturos. Mergem?

Namgi ia torța de pe barcă, făcându-mi semn să-l urmez.

Pe măsură ce ne apropiem de pădure, pare că zgomotele din jurul nostru cresc în volum; zumzăitul insectelor din stuf și mormăitul copacilor. Apoi intrăm în codru și nu se mai aude nimic. Mă opresc la marginea pădurii, incapabilă să merg mai departe. Stomacul mi se strânge și mă cuprinde frica. Namgi pare să nu împărtășească niciuna dintre temerile mele. Lumina torței lui s-a micșorat deja, odată cu creșterea distanței dintre noi. Mă reped înainte și aproape că mă ciocnesc de el, pentru că s-a oprit să cerceteze ceva mai puțin obișnuit în pădure.

— Ce... ce nu e bine? strig. De ce te-ai oprit?

Se uită la mine, încruntat.

— Se pare că o ființă foarte mare a trecut pe-aici.

Arată spre potecă, unde a căzut o ramură uriașă și s-a rupt în două. Lângă ramură se vede, urma unui animal uriaș.

— N-am mai intrat de multă vreme în pădurea asta. Se spune că fiarele, dacă nu sunt tulburate, pot crește până la dimensiuni enorme. Tigri și șerpi. Lupi și urși.

Namgi ridică torța, scrutându-mi fața.

— Te simți bine? Ești palidă.

— Sunt bine, spun, poate prea repede.

Ridică din umeri și merge mai departe, într-un ritm și mai rapid decât înainte.

— Stai, mergi mai încet.

Mă împiedic de o rădăcină, dar îmi recapăt echilibrul prinzându-mă de o ramură de copac.

Privesc lumina torței lui Namgi mișcându-se din ce în ce mai departe.

Încerc să alerg spre lumină, în schimb, mă trezesc întinsă pe pământ.

Namgi se întoarce să vadă ce se petrece.

— Ești sigură că ești bine? întreabă el din nou.

— Nu văd. Am nevoie de mai multă lumină. Mai bine dă-mi mie torța.

— Nu știu.

Namgi se scarpină pe obraz.

— Nu pare înțelept într-o pădure să-i dai o torță, unui neîndemânatic.

— Te rog.

— Dar drumul e drept.

— Mi-e frică de păduri, îngaim, cuprinsă de rușine.

Cât de slabă și umană trebuie să-i par! Cum Namgi nu răspunde, mă agăț de el, înaintând cu greu.

Făcusem doar câțiva pași, când și-a strecurat brațul sub al meu.

— Mi-e frică de multe lucruri, spune el, dar nu de întuneric. Eu pot vedea pe întuneric, știi. Asta trebuie să fie. Într-adevăr, n-am nevoie de torță, dar tu ai, așa că o voi ține pentru tine. Uneori pot fi necugetat. Și îmi place să tachinez lumea. Dar te poți baza pe mine.

El vorbește, iar eu mă concentrez asupra sunetului vocii lui. Cărarea se termină într-o mică poiană unde ne așteaptă Shin, Kirin și preotesele.

— Nu avem timp de pierdut, spune Kirin.

Ochii lui Shin alunecă de la Namgi la mine, apoi îi dă lui Kirin torța lui.

— Mergi înainte și luminează drumul...

Kirin se supune imediat, însoțit de preotesele Casei Vulpii. Părăsim luminișul, înaintând și mai adânc în pădure. Cu Kirin în față și Namgi acoperindu-ne spatele, observ acum detalii pe care nu le remarcasem înainte. Se văd dâre în noroiul uscat, iar poteca este bătucită de câtă lume a trecut pe aici.

După câteva minute, Shin rupe tăcerea.

— Credeam că ești neînfricăată. Dă la o parte o creangă aplecată mult, ca să trec pe dedesubt. Frunzele îmi ciufulesc părul.

Mă uit la el ca să-mi dau seama dacă râde de mine, dar privirea lui este întrebătoare.

— Deci tu nu te temi? îl întreb.

— Dacă m-aș teme, spune el, lăsând ramura să cadă în spatele meu, nu ți-aș mărturisi ție.

Îl ironizez.

— Pentru că frica e o slăbiciune?

— N-am slăbiciuni.

— Doar pe Zeul Mării.

Îl urmăresc cu atenție să văd vreo reacție, dar nu arată nimic.

— El este singura ta frică?

Ochii lui Shin îi întâlnesc pe ai mei și între sprâncene i se formează o cută. Cu toate astea, nu simt furie din partea lui.

Încearcă doar să afle ceva despre mine, așa cum eu vreau să aflu despre el.

— Aproape că am ajuns, spune el.

O lumină strălucește la capătul cărării. Se pare că am mers o distanță bună, dar eu nu observasem. Ca și adineauri cu Namgi, conversația mi-a distras atenția de la teama mea de pădure. Se întoarce cu spatele la mine, pășind înainte pe potecă.

— Am avut dreptate să cred în ceea ce-ai spus mai devreme, că mi-ai promis o lună? îl întreb.

Se uită înapoi. Ridic brațul, cu Firul Roșu al Sorții strălucind puternic între noi.

— Chiar dacă s-ar rupe firul, nu m-ai împiedica să-mi îndeplinesc misiunea?

— Cel puțin asta pot să-ți promit.

— Chiar dacă sunt unul dintre oamenii pe care îi disprețuiești atât de mult.

Pentru o clipă, nu spune nimic, apoi, ezitând:

— Eu nu... disprețuiesc oamenii. Până la urmă, toate spiritele au fost cândva oameni, iar ele populează cea mai mare parte a tărâmului...

— Atunci de ce...

El clatină din cap.

— Pretindeți că zeii ar trebui să-i iubească și să le poarte de grijă oamenilor. Nu sunt de acord. Nu cred că dragostea poate fi cumpărată ori câștigată sau chiar obținută prin rugăciuni. Trebuie să fie dăruită liber.

Pentru moment, nu sar să mă cert cu el, cântărindu-i în gând.

— Pot respecta o astfel de convingere, zic în cele din urmă.

— Iar eu pot să respect hotărârea ta de a-ți salva poporul, spune el. Nu vei realiza o asemenea ispravă, dar pot să respect faptul că vei încerca.

Mă încrunt:

— Al meu era un compliment adevărat.

Shin râde și râsetul său este atât de neașteptat, încât, pentru o clipă, seamănă mai puțin cu stăpânul unei Case mari și mai mult cu un băiat din satul meu.

Copacii încep să se rărească în jurul nostru, cu spații mai largi între ei. Lumina lunii se strecoară prin coroanele lor, iar Kirin și Namgi sting făcliile. O ceață subțire acoperă solul pădurii. Siluete îmbrăcate în roșu și alb se mișcă grațios printre arbori.

Grupul nostru se apropie de un mic templu; zidurile lui sunt deschise spre pădure. După câțiva pași ajungem la o platformă elegantă din lemn, unde așteaptă două femei.

Femeia mai tânără ne iese în întâmpinare pentru a le saluta pe preotesele care au călătorit împreună cu noi de la Casa Lotus. Apoi se întoarce către Shin, înclinându-se.

— Te așteptam, Lord Shin.

Kirin se încruntă.

— Străjerii tăi ne-au anunțat venirea?

— Zeița noastră știe totul.

De data aceasta, femeia mai în vârstă a fost aceea care a vorbit. După rochia albă și pălăria cu pene, este clar că trebuie să ocupe o poziție înaltă printre celelalte femei. Își îndreaptă privirea spre pădure.

— Uite, iată că vine acum.

La început, tot ce văd este verdele adânc al pădurii, împestrit cu mici pete de lumină, de la razele lunii. Apoi, o mișcare tulbură pacea. Prin pădure vine o vulpe albă cu coada lungă, elegantă, despicate în două. Agilă, sare peste un pârau mic și urcă treptele templului, apropiindu-se cu pași ca de lână.

Privirea sclipitoare a vulpii este fixată asupra mea. E atât de drăguță – cu ochii ei de chihlimbar, pătați cu aur pur. Blana este în mare parte albă, cu argintiu în jurul urechilor ascuțite și la smocurile cozii despicate.

Deodată, vulpea se aruncă înainte, cu dinții ascuțiți dezgoliți.

— Nu! țipă preoteasa mai tânără.

La început cred că este un avertisment despre demon, dar apoi îmi dau seama că ea se întinde spre Shin. El își scoate sabia, cu tăișul ascuțit înclinat spre gâtul vulpii.

Ochii vulpii alunecă spre el, ageri și furioși, apoi trece pe sub lamă, ocolindu-ne pe noi, pentru a mușca Firul Roșu al Sorții. Vulpea scrâșnește, strângându-l și scuturându-l,

până la punctul în care, dacă ar fi fost o panglică obișnuită, ar fi fost mărunțită. Apoi dintr-odată vulpea se trage înapoi, așezându-se pe coapse și lingându-și laba. Firul Roșu al Sorții strălucește luminos, ca și cum nici nu ar fi fost atins.

— Cum îndrăznești să ridici tăișul împotriva zeiței noastre? Ţuieră preteasa cea tânără.

Înainte ca Shin să poată răspunde, o voce îi ia locul, profundă și sonoră.

— Și de ce n-ar trebui să protejeze ceea ce contează cel mai mult pentru el?

Vocea puternică este a pretesei mai în vârstă, al cărei comportament s-a schimbat. Ochii ei, care înainte erau tulburi și încețoșați, acum strălucesc cu o lumină ciudată – chihlimbar cu pete de aur.

— Deci îl vezi, spune Shin, cu ochii nu spre preteasă, ci spre vulpea albă. Firul Roșu al Sorții.

— Strălucește puternic.

Din nou preteasa este cea care răspunde. Vulpea vorbește prin ea.

— Ce vrei să spui prin Firul Roșu al Sorții?

Kirin studiază aerul dintre mine și Shin, care, pentru el, trebuie să pară gol.

— Nu poate fi...

Vulpea înaintează spre panglică, trecând cu vârful capului pe dedesubtul ei, mârâind horăit, din fundul gâtului.

— Am mai văzut o soartă ca asta înainte. Acum mulți ani. Este genul de soartă foarte periculoasă, una care nu poate fi retezată de nicio lamă.

— Trebuie să existe un alt mod în care poate fi ruptă, spune Kirin.

— Singura modalitate de a pune capăt unei astfel de sorți este ca unul dintre purtători să moară.

Urmează o scurtă pauză, apoi Namgi întreabă:

— Deci, dacă Mina moare, Firul Roșu al Sorții va dispărea?

Vulpea scutură din cap, cu o mișcare ciudat de umană.

— Există și posibilitatea ca, dacă unul dintre ei moare, să moară și celălalt.

Namgi se încruntă.

— Dar tocmai ai spus că dacă unul dintre ei ar muri legătura sorții ar fi întreruptă.

— Însă dacă amândoi mor, atunci nu există soartă.

— Ah!

Namgi se trage de păr.

— De fapt, de aceea nu trebuie să consulți vreodată un demon sau o zeiță. Ei nu dau niciodată un răspuns direct.

— Este la fel și cu Zeul Mării, spune Kirin, ignorându-l pe Namgi. În schimb, în situația asta viața lui Shin este în pericol.

— Da, dar este o diferență importantă.

Cum zeița nu-și continuă vorba, Kirin solicită un răspuns limpede:

— Și care-i diferența?

— După cum vezi, sau nu vezi, soarta este invizibilă, ceea ce nu se poate spune despre Zeul Mării. Deși fiecare mireasă a Zeului Mării care ajunge în acest tărâm are un Fir Roșu al Sorții, Zeul Mării nu le este sortit tuturor. La urma urmei, nu acesta este adevăratul scop al Firului Roșu al Sorții.

Am o bănuială că zeiței îi face plăcere să spună informațiile cu țârâita până când i se pune întrebarea corectă.

— Atunci care este scopul Firului Roșu al Sorții? întreabă Namgi, scrâșnind din dinți.

Vulpea își înclină capul într-o parte, cu ochii de chihlimbar sclipind.

— Să lege sufletele pereche unul cu celălalt.

— Suflete... pereche, spune Kirin încet.

— Da. Leagă un suflet de altul, două jumătăți ale unui întreg.

Din anumite motive, sunt surprinsă să aud această explicație de la zeiță, deși asta spun și oamenii în miturile lor: când destinele a doi oameni se ciocnesc, viața li se schimbă. Așa se explică legătura incontestabilă dintre îndrăgostiți – ca Cheong și Joon, care s-au iubit din primul moment.

— Nu-i posibil, zice Shin, iar cuvintele lui trezesc o amintire. A spus ceva asemănător când între noi s-a format pentru prima dată Firul Roșu al Sortii.

Bunica mea zicea întotdeauna că doar cuvintele pe care le cred mă pot răni. Și totuși, Kirin se uită la mine neîncrezător și chiar și Namgi pare sceptic. Cât despre Shin, el își freacă încheietura mâinii cu degetele, de parcă panglica i-ar provoca durere. Nici eu nu vreau să vorbesc despre ce calități îi lipsesc ca să-l pot iubi: o inimă afectuoasă și să nu mă mai privească drept o povară sau o slăbiciune, ci ca pe o putere.

— N-am cerut să-ți fiu sortită, spun. Nu vreau ca viața ta să fie în pericol din cauza mea. Nu știam ce se va întâmpla când mi-am eliberat sufletul din colivie – eu mi-am vrut doar sufletul înapoi.

— Mina, nu înțelegi.

— Atunci explică-mi. Ce nu înțeleg?

— Nu putem fi suflete pereche..., spune Shin.

Ochii lui întunecați se ridică, prizându-mi privirea.

— Pentru că eu nu am suflet.

12

Cum e posibil ca Shin să nu aibă suflet?

Întrebarea mă chinuie până la Casa Lotus. La sosirea noastră, un grup de servitoare mă conduce undeva, într-o cameră mare de baie, în care sunt dezbrăcată fără ceremonie, scăldată în apă fierbinte și frecată până când mi

se înroșește pielea. Prea epuizată să protestez, mă relaxez în timp ce femeile îmi taie și îmi lustruiesc unghiile și îmi ung brațele și picioarele cu uleiuri parfumate. Singura dată când am vorbit a fost atunci când am văzut-o pe una dintre servitoare părăsind camera cu rochia mea cea ponosită.

— Cuțitul meu! exclam.

Slujitoarea se întoarce și îl pune pe un raft jos, la îndemână. Ele îmi spun „Lady Mina” și „Mireasa lui Shin”, în timp ce mă conduc de la băile de sare, prin camera caldă și aburindă, pentru a-mi scufunda degetele de la picioare în pârlul rece care curge prin partea de nord. Sporovăiala lor e plină de emoție și uimire, cuvintele picură în jurul meu ca o ploaie de vară.

— Este prea tânără ca să fie mireasă, abia are șaisprezece ani!

— Cât de romantic că Lordul Shin s-a îndrăgostit de ea într-o singură noapte, nu crezi?

— Ce crezi că l-a cucerit atât de repede?

— Chipul ei strălucitor!

— Corpul ei agil.

— Părul ei des. Este într-adevăr minunat.

Mâini calde îmi masează scalpul, în timp ce altele îmi strecoară degetele parfumate prin părul meu. Mirosurile de lavandă și hibiscus mă împresoară. În cele din urmă sunt lăsată singură, să mă scufund în baia din mijlocul camerei, cu aburii încolăcindu-se în jurul meu, în vârtejuri plăcute și leneșe.

Gândurile îmi gravitează în jurul a ceea ce s-a petrecut cu doar o oră mai devreme. Ce-a vrut să spună Shin când a zis că el nu are suflet? A vorbit de parcă ar fi afirmat un adevăr de netăgăduit. Și nici Kirin, nici Namgi nu l-au contrazis. Dar eu credeam că toată lumea are suflet, de la împărat până la cei mai de jos dintre oameni, de la păsări până la stâncile din râu.

Ridic brațul și apa se scurge din mâna mea, la fel ca Firul Roșu al Sorții, alunecând prin cameră pentru a dispărea prin zidul îndepărtat. Mă întreb unde este Shin acum. A primit o misivă și a plecat cu altă ambarcațiune împreună cu Kirin, în timp ce Namgi m-a condus înapoi către casă. Încet, Firul Roșu al Sorții începe să plutească prin cameră într-o mișcare diagonală. Probabil că Shin se află în mișcare.

— Lady Mina?

Slujnicele s-au întors. Mă ajută să ies din apă, punându-mi în mâini, să beau, o cană cu ceai cald de orz, în timp ce una dintre ele îmi trece prin păr un pieptăn din carapace de țestoasă. Sunt îmbrăcată apoi într-o ținută ușoară de vară, cu fustă albastru-pal și jachetă albă, cu mânecile brodate cu flori roz. Are chiar și un buzunar pentru cuțitul meu. După aceea, părăsim clădirea principală de la Casa Lotus și străbatem același câmp deschis prin care am mers cu Shin și Namgi mai devreme.

La orizont, zorii mijesc în nuanțe de roz. Am fost trează toată noaptea. Sunt pe jumătate adormită când slujnicele mă conduc într-o cameră unde se află un pat acoperit cu pături moi de mătase. Îmi pun capul pe perna brodată. În câteva secunde, adorm.

* * *

Bunica mi-a spus odată o poveste despre cum au apărut primele furtuni.

Cu mult timp în urmă, poporul nostru era condus de un împărat binevoitor, binecuvântat de zei. Iubit de ei. Și cel mai mult de Zeul Mării. Lumea era prosperă atunci.

Se spune că împăratul și Zeul Mării aveau o legătură fraternă de nezdruccinat, cum n-ar putea exista alta.

Apoi, într-o zi, un cuceritor a venit în regatul nostru și, deși curajosul nostru împărat s-a luptat cu el, a fost învins, iar cadavrul i-a fost aruncat în mare, de pe stânci.

Pierderea împăratului a fost aceea care a stârnit mânia răzbunătoare a Zeului Mării. Și uzurpatorul, triumfător, după ce l-a ucis pe împărat și familia sa, a aflat ce înseamnă să conduci un pământ blestemat de zei.

În mod ironic, cuceritorul a fost primul care i-a sacrificat o mireasă Zeului Mării și, făcând aceasta, a salvat poporul nostru.

Timp de cinci ani, o secetă îngrozitoare făcuse ravagii în ținut; râurile și pâraiele au secat. Oase de pește zăceau sfărâmate pe malurile uscate. Uzurpatorul a consultat o preoteasă, care i-a spus că doar „o iubire egală sau mai mare decât iubirea pe care Zeul Mării a purtat-o împăratului” putea potoli mânia zeului. Cuceritorul, care își făcuse reședința în palatul împăratului ucis, avea un copil: o fiică. Se spune că era cea mai frumoasă fată din regat, cu buze roșii ca rodia și ochi întunecați. Dar, mai mult decât atât, se spune că ea era singura persoană pe care cuceritorul o iubea cu adevărat.

Ea a devenit prima mireasă a Zeului Mării.

Timp de trei anotimpuri după sacrificiul ei, marea a fost calmă, iar pământul a fost în siguranță. Până ce au sosit, din nou, lunile de vară. De data aceasta, ploaia a căzut din cer cu boabe de apă înghețată, revărsând râurile și inundând câmpurile. Oamenii s-au înecat în paturile lor, copiii le-au fost luați de vânturi înverșunate.

A fost pregătit un alt sacrificiu. O altă fată a fost aruncată în mare.

Și așa au continuat să stea lucrurile. An după an.

A devenit un lucru cunoscut. A devenit mit.

Nimic nu potolea mânia Zeului Mării în afară de viața cuiva iubit.

Mă trezesc din cauza luminii care îmi lunecă peste ochi și a ecoului glasului bunicii care răsună din visele mele. Recunosc camera în care mă aflu ca fiind aceea din noaptea dinainte, în care hoții încercaseră să-mi fure sufletul. Deși trebuie să fi venit cineva să facă ordine, în timp ce eram plecați. Pardoseala din lemn a fost lustruită și strălucește, iar cele câteva piese de mobilier au fost ridicate și împinse spre pereți. Singura mărturie a luptei este gaura din fereastră, făcută de săgeata arbaletii, pe unde răzbat acum glasurile păsărilor, cântându-și una alteia, peste lac.

Se aude o bătaie ușoară și ușa se deschide. Intră două servitoare, una purtând o tavă cu vase acoperite, cealaltă unelte pentru toaletă: un pieptăn și o panglică. Prima servitoare așază tava în fața mea și scoate capacele de pe fiecare fel de mâncare. Supă delicioasă. Corvină galbenă la grătar pe un pat bogat de verdeață. Orez cu castane. Ca ultim fel, ou fiert la abur, înflorind din oala de piatră ca un nor. Ca și în cazul găluștelor de cu o seară înainte, devorez mâncarea. Slujnicele mă încurajează – în timp ce mănânc – explicându-mi proprietățile anumitor ingrediente și întrebându-mă dacă există alimente anume pe care aș dori să le primesc la mesele viitoare. Apoi una dintre cele două servitoare se așază în spatele meu, ca să-mi perie părul și să-l separe în şuvițe pentru împletit.

— Poți să-mi spui la ce folosește acest pavilion?

Mă uit afară pe fereastră spre lacul care pare limpede și liniștit, presărat din loc în loc cu pâlcuri de rațe.

— Cum se numește?

— Sunteți în Pavilionul Lotus, doamnă, răspunde prima servitoare, o fată cu obrații roz și zâmbet drăguț. Acestea sunt încăperile personale ale Lordului Shin.

Clipesc de câteva ori.

— Locuința lui personală? Adică...

— Acolo unde doarme, unde își petrece cea mai mare parte a timpului, când nu este plecat în oraș.

Mă uit în jur, amintindu-mi senzația pe care am avut-o cu o seară înainte, când am intrat în cameră pentru prima dată. Am crezut că este o debara. O încăpere goală, cu excepția unui dulap uzat, un raft jos, lângă fereastră, și paravanul de hârtie.

A doua servitoare termină de împletit părul și se ridică în picioare. Împreună, slujnicele fac patul, strângând păturile într-un pachet îngrijit pe care îl așază la perete.

— Mulțumesc, le spun.

Prima servitoare ridică tava cu vasele, acum goale.

— Este o onoare să vă servim, doamnă.

Se înclină și părăsesc camera.

Aștept câteva minute înainte de a mă duce la dulap și a deschide ușile. Știu că sunt indiscretă, dar Shin ar fi trebuit să știe, când m-a instalat în camera lui, că mă voi uita printre lucrurile sale. În interior sunt stivuite pe rafturi mantii de culori închise, precum și pantaloni și curele. Scotocesc, dar nu găsesc nimic interesant. Închizând dulapul, mă întorc să cercetez camera. Nu există nimic care să indice o folosire regulată, nu sunt papirusuri, picturi sau jocuri de societate. Mă întind spre raftul de jos și mă ghemuiesc să văd dacă acolo este ascuns ceva.

— Nu pot să-mi dau seama dacă familia ta ar fi mândră sau îngrozită.

Mă răsucesc și o descopăr pe Nari sprijinită de ușă.

— Sunt sigură că ar fi mândră că ți-ai primit vocea înapoi, spune ea, dar cumva nu-mi pot imagina că ar fi mulțumiți de logodna ta.

Ultima dată când m-am văzut cu Nari eram pe cale de a-mi recupera sufletul de la Shin. Acum urma să mă căsătoresc

cu el. Probabil că se întreba ce s-a întâmplat în perioada în care am fost despărțite. Aș putea să-i spun adevărul, dar nu vreau să o pun în pericol. Chiar și eu pot recunoaște că a te agita printre zei și Case reprezintă o politică periculoasă.

— L-ai văzut pe Shin? Trebuie să vorbesc cu el. E urgent. Nari ridică o sprânceană, dar acceptă să schimbăm subiectul.

— S-a dus cu Lordul Kirin la Casa Tigrilor.

Probabil Shin suspectează că Lordul Tigru este în spatele tentativei de a-mi fura sufletul.

— Și când se întoarce?

— Abia diseară.

Dar va fi prea târziu, o zi întreagă pierdută. Acum, că mi-am recuperat sufletul, trebuie să mă întorc la Zeul Mării. Visul mi-a reamintit – răspunsurile pe care le caut sunt legate de el.

— Nari, nu pot să-ți explic, dar trebuie să merg undeva. Mă vei ajuta?

— Îmi pare rău, Mina, spune ea, cu o expresie de regret, dar eu am primit ordine. Ești liberă să mergi oriunde dorești, atât timp cât locul se află pe domeniul Casei Lotus.

Mă uit la ea, șocată. Shin m-a mințit! Mi-a promis că nu mă va opri să-mi îndeplinesc sarcina.

— Mina..., începe ea.

Trec pe lângă ea și ies pe ușă.

Mă urmează în jos, pe scări.

— Nu înțelegi. Este pentru siguranța ta. Ești om. Corpul tău e mai slab în lumea asta.

Întorcându-mă, o iau de mâini.

— Nari, trebuie să mă ajuți să ajung la palatul Zeului Mării.

— Zeul Mării...

Ochii ei se măresc, dar apoi scutură încet din cap.

— Nu pot să nu mă supun unui ordin direct de la Lordul Shin. El este stăpânul acestei case. I-am făcut un jurământ.

— Spune-i că am fugit! M-ai ajutat aseară.

— Ah, Nari, se aude de sub scări o voce joasă, venind din umbră. De aceea ai vrut să joci cărți cu mine?

Namgi se depărtează de peretele de care se sprijinea.

— Cred că acum, în sfârșit, înțeleg.

Mă așez în fața lui Nari, căci deși cuvintele sunt pentru ea, ochii lui sunt pe mine.

— Încalci jurăminte, furișându-te în locuri în care nu ai ce să cauți, spune el. Și le ceri asta și prietenilor.

Ezit, apoi zic:

— Aș cere același lucru și dușmanilor mei.

El ridică o sprânceană la ecoul cuvintelor de ieri: Ești prieten sau dușman?

— Nu va mai exista nicio evadare, spune Namgi. Te duc eu.

13

Eu și Namgi plecăm, pe jos, ieșind pe poarta principală, unde, cu o noapte înainte, văzusem oaspeți sosind la o petrecere. Gardienii de serviciu îl salută dând din cap când trecem, îndreptând spre mine doar privire în treacăt. Pot spune unde este Shin ghidându-mă după Firul Roșu al Sorșii. Chiar acum se întinde în spatele meu, indicând că Shin este undeva la sud. Dacă pot rămâne la nord de el, nu va descoperi că am părăsit domeniul Casei Lotus, cel puțin pentru un timp.

Deși e dimineața devreme, orașul este deja în plină activitate, spiritele cumpărând produse proaspete și flori din piețe improvizate, instalate pe fiecare parte a străzii. Chiar și canalul este aglomerat de vânzători pe bărci, încercându-l fiind expusă în timp ce ei își strigă marfa oamenilor de pe mal. Mă uit cum o femeie tânără aruncă o monedă de tablă într-o barcă, iar cu cealaltă mână apucă un pește împachetat, pe care i-l oferă vânzătorul.

— Ce ai vrea să faci mai întâi? întreabă Namgi mergând cu mâinile la spate. Cumpărături? Să admiri peisajul? Este o ceainărie minunată în cartierul piețelor, unde se servesc băuturi nenumărate.

— Du-mă la palatul Zeului Mării!

Îi văd acoperișul înaripat în depărtare, sub umbra unui nor mare, alb.

— Poarta de la palat nu va fi deschisă, știi. Nu se va deschide decât peste un an, odată cu sosirea viitoareii mirese a Zeului Mării.

Mă încrunt. Faptul reprezintă un obstacol, dar nu pot pierde ocazia.

— Mă voi ocupa de problema asta când voi ajunge acolo.

Namgi ridică din umeri, făcându-mi semn să-l urmez. Pornim în josul străzii. Din mers, îl studiez pe Namgi cu coada ochiului. Ca și ieri, poartă veșminte negre și un pumnal la talie, iar părul lui este pieptănat peste cap și prins într-o clemă de jad. Oamenii îl salută când trecem, cel mai adesea prietenos, deși observ că unele spirite se sfiesc la apropierea lui. Asta îmi amintește de petrecerea de cu o seară înaintea, când oaspeții s-au împrăștiat speriați, la intrarea în pavilion a oamenilor-șarpe.

— Îți place ce vezi? mă întreabă Namgi, surprinzându-mi privirea îndreptată asupra lui.

— Aseară, în curtea principală...

Observ cum zâmbetul îi dispare de pe față.

— Bărbatul cu care ai vorbit era fratele tău?

Chiar și fără ca Ryugi să-l numească frate, asemănarea era prea vizibilă pentru a fi ignorată. Ambii bărbați – ei toți, de fapt – erau înalți și slabi și aveau aceleași trăsături ascuțite.

— Doi dintre ei erau frații mei, spune Namgi după o clipă de tăcere. Hongi, cel din spate, este mai curând un văr primar.

Tremur, amintindu-mi evenimentele care au precedat sosirea lor, șfichiuitul îngrozitor al corpurilor lungi și sinuoase care zburau prin aer.

— Atunci, tu nu ești spirit?

— Nu sunt, mulțumesc zeilor, spune el. Nu că n-aș aprecia spiritele.

Aruncă un zâmbet unui grup de tineri care se apropie de noi, pe strada orașului. Explozia de chicoteli care urmează este, desigur, impresionantă.

— Nu sunt spirit, nici demon sau zeu.

El face o pauză dramatică.

— Sunt un Imugi. O fiară mitică.

Mă uit cu scepticism la părul lui creț și la surâsul bucluș. El râde.

— Asta este doar forma mea umană. Această formă necesită mult mai puțină energie pentru mișcare, crede-mă. În forma mea originală, sunt un șarpe de apă, puternic. Ca un dragon, dar fără magia lui. Imugi sunt o rasă războinică. Ne naștem în război și murim în război. Nu ne închinăm zeilor și credem că noi înșine putem deveni zei, fie trăind o mie de ani, fie luptând într-o mie de bătălii. Numai atunci ne putem ridica statutul de la șerpi la dragoni. Desigur – Namgi rânjește timid – există și o scurtătură către divinitate, așa cum se întâmplă întotdeauna în întreprinderile de lungă durată. Perla unui dragon poate transforma un Imugi dintr-un șarpe într-un dragon, dacă el și-ar pune această dorință. Am auzit zvonuri care sugerează că Lordul Shin are o astfel de perlă. Fiind prostul cu cap înfierbântat care am fost, am încercat s-o fur. E suficient să spun că am eșuat. Cu siguranță nu se află în camera lui. Vreau să spun, ai văzut și tu, acolo nu este...

— Nimic, termin eu. Nimic, în afară de un dulap, un paravan de hârtie și un raft jos.

— Exact. E ca și cum n-ar avea niciun fel de bunuri. Ar trebui să vezi camera mea. Este plină cu tot felul de obiecte pe care le-am adunat de-a lungul anilor.

— Și a mea la fel. Bunica mă cicălește mereu să pun lucrurile la locul lor. Ea spune: „Mina, cum te vei descurca în gospodăria ta, într-o zi, dacă nici măcar camera nu ți-o poți păstra în ordine?” Desigur, ori de câte ori chiar mă hotărâsc să fac ordine, descopăr că ea mi-a împăturit deja hainele și a măturat podelele. Îmi spune să fiu responsabilă, dar nu mă poate ajuta dacă mă tratează ca pe un copil. Mă va privi întotdeauna ca pe cea mai tânără nepoată a ei, singura fată din linia sa de sânge, după ce a avut numai fii și nepoți. Zice că sunt favorita ei, deși, ca orice bunică, chiar n-ar trebui să aibă niciun favorit. Ea spune că îi amintesc de bunica sa, de care îi este dor în fiecare zi.

— Ești apropiată de bunica ta.

Îmi mușc buza, cuprinsă brusc de emoție.

— Dar părinții tăi? continuă el.

— Au murit când eram copil. Tatăl meu, pe mare. Mama mea, la naștere.

— Deci bunica ta a fost cea care te-a crescut.

— Bunica și bunicul meu, înainte să moară. Și fratele meu cel mare și soția lui.

— Eu nu mi-am văzut mama de ani buni, spune Namgi. Nu de când mi-am închinat viața slujirii lui Shin. Cei mai mulți Imugi își găsesc un maestru pe care să-l slujească, pentru a ajunge să dea cele o mie de bătălii, dat fiind că nu suntem tocmai o rasă pacifistă. În acest scop, cei mai mulți dintre cei de felul meu slujesc zeilor morții sau zeitelor războiului. Am plănuț să o slujesc pe Zeița Lunii și a Memoriei, alături de frații mei. Dar am simțit întotdeauna că este ceva greșit să slujesc un maestru doar pentru lupta în bătălii fără sens. Furtul perlei a fost forma mea de rebeliune. Când Shin m-a prins, ar fi trebuit să mă ucidă, dar mi-a oferit, în schimb,

un post în garda lui. M-a salvat și pentru asta îi sunt dator pe viață. Iar viața mea de muritor este, mai mult sau mai puțin, de o mie de ani.

Mă uit la el, ușor surprinsă.

— Deci câți ani ai tu?

Namgi îmi aruncă zâmbetul lui, acum familiar.

— Nouăsprezece.

Deși am mers în tot acest timp, palatul Zeului Mării rămâne în depărtare, uneori părănd chiar și mai departe decât când am pornit spre el. Namgi mă conduce pe o stradă, apoi pe alta, până ajungem la un drum care trece de-a lungul unui canal, principala clădire fiind o ceainărie cu punți joase, care se întind peste apă. Este o priveliște minunată.

Am mai văzut-o. Am trecut pe lângă această clădire în drumul către Casa Vulpii aseară, ceea ce înseamnă că am mers prea departe – suntem acum la vest de palatul Zeului Mării, când înainte eram la est.

Namgi se întoarce încet pentru a-mi întâlni privirea, ridicând mâinile într-un gest liniștitor.

— Te rog, nu fi supărată, Mina. Așa cum ți-am spus, ușile către palat sunt zăvorâte. Nimeni nu a intrat vreodată înăuntru. Este fermecat. Poate că, dacă aștepți, Shin te va duce el însuși. Dacă cineva poate trece de zidurile palatului, el este acela.

— Voi aștepta.

Namgi oftă ușurat.

— Nu vei regreta această hotărâre. Sunt atât de multe lucruri de văzut în oraș, în afară de palatul Zeului Mării.

Se apleacă pe sub o arcadă, către o alee mărginită de tarabele îngrămădite din piață, cu spirite care se înghesuie unul în altul și se tocimesc la prețuri pentru o varietate de articole – papuci, vase de celadon cu ginseng, cerneală și papirusuri. Se oprește să studieze un ac de păr în formă de cal cu ochi argintii, spunând cu un chicotit:

— Seamănă cu Kirin.

Zâmbesc cu amabilitate.

Trebuie să scap de el, dar cum? Nu sunt atât de proastă încât să-mi închipui că pot să mă strecor prin mulțime. M-ar găsi în câteva clipe. Cunoaște mai bine zona și este mult mai probabil ca locuitorii orașului să-l ajute pe el decât o străină. O tarabă vinde umbrele din mătase, hârtie și pânză. Un alt magazin este format în întregime dintr-un perete de măști. Există măști pictate cu vulpi și păsări de pradă. Unele au fante pentru ochi, altele au găuri pentru gură. Sunt măști albe de mireasă cu buline roșii pictate pe obraji, de bunici cu sprâncene din pene și șanțuri pentru riduri, încă o bunicuță cu ochi zâmbitori.

Mă uit la ultima, când îmi face cu ochiul.

Mask duce un deget la buze, apoi îl îndepărtează, arătând spre ceva. Dai trece prin mulțime venind spre noi.

— Mina.

Namgi apare lângă mine.

— Ce faci?

Ridic rapid cea mai apropiată mască – înfățișând, în mod ironic, o coțofană – și mi-o pun pe față.

— Cum ți se pare?

Prin orificiile pentru ochi, îl privesc pe Namgi strâmbându-se.

— Este hidoasă.

Privesc pieziș. Dai este aproape lângă noi.

— Mie îmi place. Vrei să mi-o cumperi?

Oftează.

— Dacă insiști.

Scoate din buzunar o sfoară lungă cu monede, întorcându-se către negustor.

— Cât costă?

Dai s-a apropiat și trece între noi. Într-o clipită, apucă frânghia cu bani a lui Namgi și masca din mâna mea,

punând-o pe fața lui. Apoi se face nevăzut, dispărând în piața aglomerată.

— Hoț mic!

Namgi fuge să-l urmărească.

Mask apare lângă mine. Mă prinde de mână și mă trage printr-un culoar dintre tarabe.

Mă împiedic și mă opresc cu fața spre ea. Privind în jur, constat că m-a adus într-o alee îngustă.

— Ai venit la timp, îi spun, cu respirația întretăiată. Mă întrebam cum să scap de Namgi.

Ea dă din cap, cu masca de bunică zâmbind în obraji trandafirii.

— Știu drumul către palatul Zeului Mării. Lasă-mă să ți-l arăt.

— Și Dai?

Mă uit înapoi la strada aglomerată.

— Namgi va fi furios când își va da seama că a fost păcălit.

— Cine spune că îl va prinde? spune Mask. Ai încredere în Dai, Mina. Poate că nu e foarte inteligent, dar este rapid!

Mask se întoarce, conducându-mă pe alee. Pe spatele ei, Miki doarme adânc, cu pumnii mici lipiți de obraz. Mask își pune mâinile mai ferm sub fundul lui Miki, ajustând susținerea în tolă astfel încât fetița să fie în siguranță. Din stradă, se grăbește apoi să intre pe o altă alee, peste poduri și grădini. Trecătorii se dau la o parte din calea ei, pentru a face loc unei „bunici” cu un copil.

Mă întreb, nu pentru prima dată, cum arată ea sub masca de bunică. Mergând în spatele său, văd șireturile de cânepă ale măștii, printre șuvițele întunecate ale părului. Dacă cineva s-ar uita pe fereastră în jos, pe alee, ar putea să ne creadă surori.

În curând ajungem pe bulevardul mare care duce la palatul Zeului Mării. Ne grăbim să înaintăm, urcând treptele.

— Poarta e deschisă! strig eu.

Namgi spusese că va fi închisă, dar există o crăpătură între ușile masive, suficient de mare pentru ca o persoană să se strecoare prin ea.

Sunt aproape la ușă când îmi dau seama că Mask și Miki nu mai sunt cu mine. Mă uit înapoi și o văd pe Mask în vârful scărilor. Miki, acum trează, se uită ca o bufniță peste umărul fetei mai mari.

— Mergi înainte, spune Mask. Aproape ai ajuns.

Mă dau înapoi din prag.

— Mina?

Ea înclină capul.

Mă reped s-o cuprind într-o îmbrățișare feroce.

— Nu știu de ce mă ajuți, îi spun, dar îți sunt recunoscătoare pentru asta.

Miki gângurește, iar eu îmi deschid brațele, alintând căpșorul cu păr pufos.

Poate că ar trebui să mă feresc de cineva care își ascunde fața în spatele unei măști, dar îi simt bunătatea și grija pentru mine în fiecare cuvânt pe care-l rostește, în mâinile ei blânde care se întind să mă mângâie pe spate.

— Am motivele mele, zice ea, pe un ton oarecum misterios. Acum du-te!

Mă împinge prin poartă, în palatul Zeului Mării.

14

Sala Zeului Mării este goală. Tronul, unde el dormea cu o seară înainte, este gol. Cumva nu sunt surprinsă, deși aș fi vrut să fie simplu să-l găsesc pe Zeul Mării și să-l forțez să se trezească și să rupă blestemul. Soarele amiezii a atins vârful cerului, revărsându-și căldura pe gâtul meu. Am o presimțire în străfundul sufletului că el nu se află aici – nici în sala asta și nici în multele sale curți.

Firul Roșu al Sorții mă trage de mână. Mă uit în jos, observând o schimbare subtilă a direcției lui. Înainte se înclinase spre stânga, în timp ce eu mă plimbam prin oraș, iar Shin stătea pe loc. Dar acum este o linie dreaptă și... se undulează. Culoarea panglicii se schimbă de la roz-pal la roșu-intens, ca un val care se înalță spre mine.

Vine Shin.

Namgi trebuie să fi trimis o misivă, alertându-l în legătură cu evadarea mea. Sau a simțit prin Firul Sorții schimbarea din direcția mea. Va fi aici în curând, să mă ducă înapoi la Casa Lotus, unde nu voi mai avea nicio speranță să descopăr adevărul despre Zeul Mării.

Caut în sală. Trebuie să existe un indiciu despre locul prin care ar fi putut să dispară un zeu rătăcitor. Totuși nu există uși în pereți, iar când întind mâna spre ferestre, degetele mele abia ating obloanele închise. Nu se văd decât estrada și tronul, iar în spatele ambelor – acea pictură murală mare, cu dragonul urmărind o perlă de-a lungul cerului.

Dragonul din pictura murală nu respectă dimensiunile celui adevărat, ci poate doar a patra parte din dimensiunea unuia real. Și totuși imaginea este fascinantă, fiecare solz fiind pictat cu o nuanță diferită a culorii mării, de la indigo-închis la verde-jad și albastru-viridian. Mă apropiu de pictura murală, întind o mână și apăs pe unul dintre acei solzi netezi și strălucitori.

Peretele cedează sub mâna mea, dezvăluind o ușă ascunsă.

Trec prin ea, într-o grădină.

Cântecul păsărilor răsună în petele de soare dintre copaci. Un pârau din apropiere gâlgâie vesel. Caut semne ale Zeului Mării, dar grădina pare abandonată. Merg pe o potecă bătătorită, plină însă de buruieni și iarbă scâlciată, trecând pe lângă pereți de stâncă prăbușiți și statui acoperite de mușchi.

Lumina soarelui se zărește printre copaci. La un moment dat, întrezăresc o pajiște în depărtare, cu o fâșie largă de iarbă culcată la pământ, de parcă o creatură mare ar fi tras, recent, un pui de somn acolo, la soare.

Am parcurs o distanță destul de mare până când am dat peste un pavilion, construit lângă un mic lac. Aspectul său este asemănător cu cel al templului Zeiței Vulpe, cu un acoperiș în formă de aripi și patru piloni, pentru fiecare din cele patru colțuri. Treptele de lemn scârțâie la fiecare pas al meu; în interior, podeaua este acoperită de nisip și murdărie. Pun mâna pe un stâlp, cald de la soare, și mă uit înapoi la drumul pe care am venit. Firul Roșu al Sorții este acum roz-pal. Mă întreb dacă Shin a venit până la palat, doar pentru a găsi ușile zăvorâte.

Închid ochii. E liniște. Pace. Tăcerea din sala Zeului Mării părea goală, dar aici liniștea se întinde ca o așteptare, de parcă cineva și-ar ține respirația.

Din liniștea aceasta se ițește clinchetul unui clopoțel.

Simt cum mi se scurge sângele din corp. Mă întorc să urmăresc de unde vine sunetul. În spatele pavilionului se află un iaz plin cu mici obiecte albe. Îmi ia un moment să-mi dau seama ce sunt.

Bărci de hârtie. Sute, amestecându-se unele cu altele, pe apă.

Cobor de pe platformă și merg până la marginea iazului. Degetele de la picioare mi se scufundă în căldura blândă, netedă și mătăsoasă a nămolului. În stufăriș este prinsă o barcă. Mă aplec și o ridic. Hârtia este aspră când o pipăi cu vârfurile degetelor, iar de pe fundul bărcii picură apă.

Încet, desfac barca. Degetele mele ating primul caracter mâzgălit pe suprafața hârtiei, scris cu cerneală neagră. Întunericul se ridică, mistuindu-mă.

Când deschid ochii, lumea este acoperită în alb. La început cred că e zăpadă. Un praf fin acoperă frunzele copacilor, chiar și scoarța ramurilor. Dar nu este frig. Și în aer plutește un fum, care încețoșează strălucirea soarelui.

Când am intrat în grădină era amiază, dar acum pare să fie amurg. Am leșinat lângă iaz?

Un fulg alb plutește spre pământ și ridic palma ca să-l prind. De aproape, pot vedea că nu este deloc alb, ci gri cu pete negre.

Cenușă.

Peste tot cenușa cade din cer.

În spatele meu se aude o tuse înăbușită. Mă întorc și văd o tânără femeie îngenunchată lângă un pârau, deși acest pârau nu seamănă cu niciun altul pe care l-am văzut în grădină, cu apele lui noroioase și sălcii.

— Te rog, spune ea, te implor. Salvează-mi copilul.

Mâinile ei tremurânde sunt întinse peste sarcina care i se întrezărește de sub rochia aspră. Lacrimile curg pe obrazul tinerei, care, chiar și de la această distanță, pare înspăimântător de slabă.

Un foc mic trosnește lângă ea. Văd cum ia un băț scurt din grămadă și stinge flacăra din vârf. Apoi scoate un sul de hârtie de sub jacheta scurtă și întinde hârtia în poală. Cu cărbunele înnegrit din foc, scrie cuvinte tremurătoare pe suprafața marmorată. Când termină, pliază părțile laterale ale foi, îndoind cu grijă fiecare latură, până când aceasta capătă forma unei bărci. Ridicând-o la gură, sărută barca ușor cu buzele uscate și o pune pe apă.

Barca de hârtie adună un strat de cenușă în timp ce plutește spre aval, dispărând la o cotitură. Fata tușește din nou, sfâșietor. Se ridică în picioare, cu mișcări tremurate și nesigure.

În grabă, mă reped să întind mâinile pentru a o sprijini.

— Așteaptă! Lasă-mă să te ajut.

Ea trece chiar prin mine, de parcă aș fi făcută din aer. Mă uit în jurul meu. Pe măsură ce se îndepărtează, corpul ei se estompează încet.

E ca și cum amintirea în care existăm amândouă poate păstra numai acest moment, unde ea a îngenuncheat lângă malul apei. Căci acolo probabil că sunt eu – în memoria ei. În acea fărâmbă de timp, în care ea și-a turnat tot sufletul și speranța într-o barcă de hârtie. O dorință pentru zei.

Aerul se îngroașă de cenușă. Cade din cer, sufocându-mă. Nu pot să respir. Mă înec în cenușă. Mă îngroapă, mă îngreunează, până când încep să mă simt oarbă, înghețată și îndurerată.

— Mina! mă cheamă o voce de dincolo de întuneric.

În mintea mea, îi văd pe toți. O văd pe bunica cântând rituri ancestrale pentru a-i onora mai întâi pe fiul și nora ei, apoi pe soțul ei. O văd pe cumnata mea, plângând lângă mormântul copilului ei. Și, în sfârșit, o văd pe această fată, o străină pentru mine, totuși la fel de familiară ca și ceilalți, căci în durerea ei o recunosc pe a mea.

De ce trebuie să ne fie luat tot ce iubim? De ce nu putem păstra pentru totdeauna ceea ce iubim, în mâinile noastre, în siguranță, la căldură și în desăvârșire?

— Mina! vocea insistă. Nu e nimic real. Trebuie să te trezești.

O apăsare pe frunte, o căldură arzătoare și apoi... lumină.

Deschid ochii, respirând în aerul proaspăt, cu parfum de lotus. Mă uit în sus, nu la norii de cenușă și întuneric, ci la Shin, plin de sudoare pe frunte, de parcă ar fi alergat o distanță mare.

— Respiră, Mina. Vei fi bine.

Suntem în grădină. Culorile strălucitoare ale copacilor și ale cerului sunt aproape orbitoare, după albul și griul amintirii.

— Ce-i locul ăsta?

— Grădina Zeului Mării. Acest iaz se numește Iazul Bărcilor de Hârtie.

— Toate bărcile alea, șoptesc eu. Sunt rugăciuni la care nu s-a răspuns niciodată.

Shin dă încet din cap.

— De ce? De ce au fost abandonați?

— Sunt doar rugăciuni, Mina.

Mă ridic.

— Doar rugăciuni? Sunt dorințele prețioase ale oamenilor!

Shin ezită, apoi spune rece:

— Nu-mi pasă de dorințele oamenilor.

Mă uit la el, cu o senzație de gheară în piept. Ochii săi sunt goliți de orice expresie, de parcă n-ar mai reține deloc lumină. Eu sunt prima care se întoarce.

— Ai plecat din casă, deși ți-am interzis, spune el. N-ai auzit ce-a spus Zeița Vulpe? Viața mea este legată de a ta. Dacă mori, voi muri și eu. S-ar putea să nu-ți pese de viața mea, dar ar trebui să ai grijă cel puțin de a ta. Sunt multe lucruri pe acest tărâm care ar putea ucide un om slab ca tine.

— S-ar putea să fie adevărat, dar sunt multe lucruri și pe tărâmul meu care m-ar putea ucide. Secetă. Foamete.

Ochii mei se îndreaptă spre barca de hârtie, pe care am scăpat-o pe iarbă. O inimă frântă.

— Nu poți face nimic.

Shin are dreptate. După cum a spus, eu nu sunt decât un om slab. Cum aș putea spera s-o ajut pe fata aceea? Chiar dacă aș putea s-o găsesc, n-am nimic să-i dau, nimic de oferit, decât propriile mele lacrimi și are și ea destule din astea cât să-i ajungă o sută de vieți. Speranțele ei se stingeau; nu-i mai rămânea decât această ultimă rugăciune...

O ultimă dorință adresată zeilor.

Mă ridic în picioare.

— Este ceva ce pot face. Ce putem face. Dacă mă ajuți.

Grăbită, iau barca de hârtie de pe iarbă, întorcându-mă către Shin.

— Voi merge cu tine înapoi de bunăvoie și nu voi mai părăsi teritoriul Casei Lotus toată luna, nu fără permisiunea ta, dar mai întâi trebuie să-i îndeplinim dorința.

— Mina...

Shin pare sceptic.

— Barca asta era destinată zeilor, dar n-a ajuns niciodată la ei. Trebuie doar să dăm barca celor cărora le-a fost trimisă.

Shin încuviințează încet din cap, părând că a luat o decizie.

— Ce dorință a fost? Ar fi trebuit să fie scrisă pe hârtie.

Ochii lui se fixează asupra bărcii. Este pe jumătate desfășurată. Caracterele scrise cu cerneală sunt pătate de apă, care le face ilizibile. Dezamăgită, blestem în gând.

— Nu contează, spune Shin, cu vocea lui calmă, surprinzător de liniștitoare. Când ai luat barca, ai surprins momentul în care a fost pusă dorința. Poți să descrii ce ai văzut?

— Am văzut o tânără.

Cu genunchii goi, stând în noroi. Lacrimi îi șiroiau pe obraz, în timp ce săruta barca de hârtie.

Era însărcinată.

Buzele lui Shin se subțiază, întunericul umbrindu-i fața.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

El dă din cap.

— Mergem la Casa Lunii. La Zeița Femeilor și a Copiilor.

15

leșim din palat pe poarta din față, care a rămas deschisă, în ciuda spuselor lui Namgi că ar fi închisă în cea mai mare parte a anului. Dacă Shin găsește acest lucru ciudat, nu comentează. Mă uit după Mask și Miki printre tarabele din piața din afara palatului, dar nu se vede niciun semn al

prezenței lor, deși câteva spirite aruncă o privire în direcția noastră, în mod evident surprinse să vadă doi indivizi ieșind din palat.

— Pe aici, Mina, spune Shin, iar eu îl urmez spre o parte a străzii, departe de aglomerație.

În timp ce mergem, pliez hârtia bărcii. Literele rugăciunii ar putea fi pătate, dar asta n-ar trebui să o împiedice pe zeiță să cunoască adevărata dorință a inimii, care adesea nu poate fi exprimată în cuvinte. De aceea, deși sărbătorim Festivalul Bărcilor de Hârtie o dată pe an, orice om se poate ruga zeilor în orice moment, la un altar sau oriunde se simte cel mai aproape de ei – în picioare, pe un câmp pe care bate vântul, lângă un foc care trosnește puternic, pe stâncile de la malul mării...

Această dorință ar fi trebuit să ajungă la zeiță, independent de barca de hârtie, așa cum a fost exprimată, din inimă. Dar, probabil, zeii și zeițele lumii nu sunt capabili să ne audă rugăciunile, pentru că legătura dintre ținutul oamenilor și Tărâmul Spiritelor s-a rupt din cauza blestemului Zeului Mării.

Să călătorești cu Shin este o experiență diferită de călătoria cu Namgi sau cu spiritele. Poate pentru că nu vrea să fie oprit sau recunoscut, alege, cel mai adesea, scurtături prin curți private și bucătării pline de viață, ba chiar o dată am urcat pe scările unei ceainării, de unde am trecut apoi, dintr-un balcon, pe un acoperiș aflat dedesubt. Când s-a întors să mă ajute, am sărit rapid jos, aterizând cam neelegant, dar pe picioarele mele. El a ridicat o sprânceană și eu am dat din umeri.

În timp ce o luăm pe o stradă îngustă, îmi vine un gând.

— Casa Lunii are vreo legătură cu Zeița Lunii și a Memoriei?

— Nu, spune Shin. N-au nimic de-a face una cu cealaltă. Casa Lunii este dedicată femeilor și copiilor, așa cum Casa Soarelui este dedicată bărbaților și împăratului.

— Împărat? Dar nu există împărat. A fost ucis cu mulți ani în urmă.

— De aceea Casa Soarelui rămâne goală.

Shin merge înainte, dar eu pășesc într-un ritm mai lent acum. Împăratul a fost ucis în urmă cu o sută de ani și atunci au început furtunile. Dar chiar și un zeu, indiferent de dragostea lui pentru împărat, n-ar pedepsi un întreg popor pentru crima unei singure persoane. În sală, atunci când l-am atins pe Zeul Mării și m-am uitat în amintirile lui, probabil că am văzut momentul în care a fost ucis împăratul. Ce s-a întâmplat pe stânca aceea atunci, demult, de a lăsat în urmă un împărat ucis, două lumi sfâșiate și un regat blestemat timp de o sută de ani?

— Aici este, spune Shin, sumbru, arătând peste drum. Casa Lunii.

Am fost atât de prinsă în gândurile mele, încât nu mi-am dat seama că ne îndreptam către periferia orașului. În fața noastră se întinde un canal lung, nu foarte adânc, cu resturi care plutesc pe suprafața sa mocirloasă. Clădiri sfărâmate, cu uși sparte și ferestre acoperite de obloane, mărginesc drumul de pământ, pe ambele părți ale canalului. După zgomotul și aglomerația de pe străzile din interiorul orașului, liniștea deplină de aici este tulburătoare, ca lipsa de culoare. Firul Roșu al Sorții este singura strălucire printre clădirile cenușii, terne. Dezolarea plutește, densă, în aer.

Chiar și într-un oraș al zeilor există locuri ca acesta.

La capătul canalului – dincolo de o poartă sfărâmată, cu arcada crăpată în două – se află o clădire mare, având o latură în formă de semilună. Cam pe la mijlocul ei se află o ușă smulsă din balamale, lăsând vederii doar o gaură neagră, căscată.

Un fior îmi străbate ceafa. Bâjbâind cu mâna în buzunarul rochiei, apuc barca de hârtie.

Toate ar fi cu mult mai simple dacă această Casă a Lunii n-ar părea atât de rău prevestitoare. Sute de ferestre mă privesc ca niște ochi negri, fără adâncime. Nu pot vedea dincolo de pragul ușii. Aerul se răcește pe măsură ce ne apropiem. O adiere amară iese pe ușă și îmi zgârie pielea. Respir adânc, pășind în întuneric.

Căldura mă învăluie și clilesc, surprinsă. Luând în considerare mărimea Casei Lunii, mi-am închipuit că va fi cavernoasă, bântuită de curenți reci de aer și umedă. Dar camera în care am intrat este mică, cu tavanul jos și ziduri apropiate. Nu văd nicio ușă care să ducă mai adânc, în clădire. Este ca și când întreaga Casă a Lunii, care din afară pare a fi înaltă de câteva etaje, cu multe încăperi și holuri, ar conține doar această cameră mică. Singurul său locuitor este o femeie.

Stă pe o pernă, în dreptul unei mese joase, chiar în partea din spate a camerei. Lângă ea este un foc, trosnind sub un grătar. O ajută să rămână în umbră. Tot ce pot vedea sunt albul ochilor și curba buzelor ei roșii.

Un clicăit puternic îmi atrage privirea în jos. Femeia ține o mână pe masă. Zgomotul vine de la unghiile lungi, curbate, care bat ritmic pe blat.

Înclin capul într-o plecăciune și aștept să vorbească privind podelele neuniforme. Sunt acoperite de murdărie și așchii de lemn. Clicul neîncetat al unghiilor ei continuă, în timp ce degetele bat, bat, bat pe masă.

Barca de hârtie începe să pară grea în mâinile mele.

În cele din urmă, bătăile încetează.

Ridic privirea. Ochii zeiței sunt ațintiți dincolo de umărul meu și un zâmbet amar se strecoară pe buzele ei alungite.

— Ce-avem noi aici? întreabă ea, cu o voce dulceagă, ca și cum ar fi mâncat inimi de scoică în fiecare zi. Ia te uită, este chiar Lordul Shin. Ce-am făcut ca să merit o asemenea onoare?

— Onoarea este a noastră, spune Shin, monoton. Noi am venit să vă cerem o favoare.

— Noi... ?

Ochii ei alunecă spre mine.

— Și noi cine suntem?

— Numele meu este Mina, zic, făcând un pas înainte. Am o dorință.

Zeița clipește.

— O dorință?

— Nu este pentru mine.

Ridic barca de hârtie.

— Am venit în numele altcuiva.

Întinde spre mine o mână, plină de inele prețioase. Vreau să-i dau barca, dar ea plesnește din limbă.

— În primul rând, am nevoie de plată.

Mă holbez la mâna ei netedă, albă, cu palma în sus și fermă în aer. Îmi amintesc de mâinile fetei când punea barca pe apă. Felul în care tremurau.

Zeița, nerăbdătoare, pocnește din degete, iar eu îndepărtez imaginea.

— Nu voi îndeplini dorința decât dacă sunt plătită.

Îmi simt gâtul uscat și trebuie să înghit salivă ca să vorbesc.

— Am un cuțit. A aparținut stră-străbunicii mele – asta-i tot ce am.

Zeița se încruntă, iar degetele ei se îndoaie înapoi, în umbră.

— Fără valoare. Nu voi îndeplini dorința decât dacă sunt plătită cu aur.

Îmi întoarce spatele, mie și bărcii de hârtie pe care o țin încă întinsă în fața ei.

— Nu înțeleg, șoptesc. Ești o zeiță a mamelor, a copiilor. Cu sau fără aur, ar trebui să vrei să răspunzi la rugăciune.

— Nu fi proastă, fată. Nimic pe lumea asta nu este vreodată dat pe gratis.

Lacrimile îmi curg din ochi, nedorite.

— Ea era pe malul unui râu. Plângea. Și toată speranța și-a pus-o într-o dorință adresată ție. A crezut în tine. Ce poți să mai vrei?

Zeița nici măcar nu clipește. Se uită la mine, de parcă eu aș fi cea de care ar trebui să-i fie milă. Ca și cum eu aș fi cea care nu înțelege.

Shin aruncă un fir cu monede de aur pe masă. Ea ridică monedele și acestea dispar în mânăca rochiei.

Întinzând mâna, zeița smulge barca de hârtie din strânsoarea mea slabă. Mă uit la degetele ei care se plimbă de-a lungul hârtiei, unghiile zgâriind cerneala de cărbune.

Începe să râdă – un sunet înalt, îngrozitor.

— De unde ai luat barca asta, fată? Știi cât de veche este această rugăciune? Veche de luni, de ani. Fata asta e moartă. Copilul ei este mort. Rugăciunea ei n-a primit niciodată răspuns. Aceasta este doar o amintire, una uitată cu mult timp în urmă.

Ridicând mâna în aer, aruncă barca de hârtie în foc.

— Nu! țip, năpustindu-mă înainte.

Mâna mea trece prin flăcări. Din gât îmi iese un sunet teribil, un strigăt agonizant care are mai puțin de-a face cu mâna care îmi arde și mai mult cu inima mea frântă.

Shin mă apucă de spate, trăgându-mă înapoi. Mă târăște afară din cameră. În urechile mele răsună râsul zgomotos al zeiței.

Afară, pe stradă, îmi dă drumul, rupând o bucată de pânză din mânecă și formând un bandaj improvizat.

— Trebuie să te ducem înapoi la Casa Lotus, zice el.

— Cum a putut? Cum poate să nu-i pese? Este zeița copiilor!

Întinde mâna spre mine, dar mă dau înapoi.

— Mina, spune el cu grijă, trebuie să tratăm rana, altfel se va infecta.

— Ce e în neregulă cu lumea asta? Ce e în neregulă cu zeii?

Nu mă pot opri să strig. Lacrimile îmi curg pe obraji și inima îmi bate sălbatic în piept. Shin reușește să mă prindă de mâna rănită. Cu pânza ruptă, înfășoară rana. Nu simt nimic, o amorțeală ciudată mi-a cuprins corpul.

— Ei îi iubesc, șoptesc eu.

Sună ca o acuzație.

Shin leagă nodul, apoi privește în sus.

— Ei... ?

— Poporul meu. Toată lumea. Bunica mea. Ea merge în fiecare zi la altar, să se roage, îngenuncheată pe podea ore în șir, deși o dor articulațiile și spatele. Cumnata mea. Chiar și atunci când și-a pierdut copilul, n-a dat vina niciodată pe zei, deși plânge în tăcere, când crede că nu se uită nimeni. Oamenii din satul meu. Furtunile le pot distruge recoltele, dar totuși ei lasă ofrande zeilor recoltei. Pentru că lumea poate fi coruptă și anapoda, dar atât timp cât există zei, există o speranță.

Dacă aș fi văzut milă în ochii lui Shin, m-aș fi întors și împotriva lui. Indiferența ar fi fost și mai rea. Dar e ceva în privirea lui care străpunge amorțeala mea, până când simt o durere, o rană. În ochii lui văd compasiune.

— Mina...

— Îi iubesc.

Sună ca o mărturisire și îmi dau seama – ezitantă – că este cu adevărat o mărturisire. Ori de câte ori alergam prin câmpurile de orez și cocorii cu gâtul lung își umflau aripile mari în semn de salut; ori de câte ori urcam pe stânci și briza mă împingea înainte; oricând mă uitam la mare, văzând lumina soarelui pe apă, ca un surâs, eu simțeam dragoste. Mă simțeam iubită.

Cum ar putea zeii să-i abandoneze pe cei care îi iubesc?

Nu-mi dau seama că vorbesc cu voce tare până în clipa în care Shin îmi eliberează mâna, privind peste canalul pustiu.

— Tu nu poți face nimic.

Mai spusese aceste cuvinte și înainte. În grădină, a zis că nu puteam face nimic pentru a o ajuta pe fată. A spus ceva similar când ne-am întâlnit prima dată, că voi eșua ca toate miresele de până acum.

Avea dreptate, în cele din urmă, dar, în timp ce el nu câștiga nimic având dreptate, pe mine faptul că greșesc mă costă totul.

— Ești la fel de vinovat ca și ceilalți.

Shin râde aspru.

— M-ai compara cu o zeiță care ia mită pentru rugăciuni și care râde de durerea altora?

— Nu. Ești mai rău decât ea.

Umerii lui se încordează, iar eu simt deja cum mă cuprinde regretul, dar propria durere mă împinge să izbucnesc.

— Tu faci promisiuni false. Îmi dai speranță cu un cuvânt și mă aduci la disperare cu următorul.

— Ți-am oferit un loc în casa mea ca să fii în siguranță, servitori pentru a-ți satisface toate poftele și poporul meu care să te păzească...

— Cu ordin să mă împiedice să plec.

— Pentru că a existat deja o amenințare la adresa vieții tale! Hoții n-au încercat niciodată până acum să fure sufletul miresei Zeului Mării. Când m-am dus să-l înfrunt pe Lordul Bom din Casa Tigrului în dimineața asta, el a fugit din oraș. Până descopăr cine se află în spatele amenințării, trebuie să ai răbdare. Acordă-mi timp. N-a trecut nici măcar o zi.

— O zi din ultima lună a vieții mele. Știu că dramatizez, dar simt furia și durerea care mă ard înăuntru.

— Ce vrei de la mine, Mina?

— Nu vreau nimic de la tine.

Îmi mișc mâna arsă, tresărind de durere.

— Numai Zeul Mării mă poate ajuta acum.

Shin își mijește ochii.

— Ce treabă are el cu asta?

— Pentru că, odată ce blestemul este ridicat...

Shin icnește batjocoritor.

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa, Mina?

— Ce nu înțeleg?

Arăt înapoi spre ușa căscată a Casei Lunii.

— N-ai văzut fata din amintire. Suferea. Plângea. Tot ce-i mai rămăsese era speranța și, până la urmă, n-a fost de ajuns. Când va fi suficient?

Shin se întoarce brusc, în ochii lui citindu-se un amestec de furie și disperare.

— Nu va fi niciodată de ajuns! Nu vezi, Mina? Nu domnește niciun blestem asupra Zeului Mării. A ales să se izoleze pentru că n-a putut face față propriei dureri. El este cel care a abandonat oamenii. Care ne-a abandonat pe toți!

Shin își mută privirea, tremurând. Are un tic al falcilor și o ușoară roșeață la colțurile ochilor.

— Îl urăști pe Zeul Mării, șoptesc.

Închide ochii. În mod inconștient, își duce mâna la piept.

— Zeul Mării. Zeița Femeilor și a Copiilor. Noi toți suntem nedemni. Cu toții merităm să fim uitați.

Noi.

Brusc mă lovește revelația.

— Ești zeu.

Răspunsul stă în felul în care respirația lui devine întretăiată. Degetele, deja lipite de piept, sapă în pânza hainelor.

— Shin, tu al cui zeu ești?

La început cred că nu-mi va răspunde, dar apoi dă din cap.

— Nu mai sunt zeul nimănui.

Vorbește atât de încet, încât trebuie să mă aplec ca să-l aud.

— Trebuie să crezi în ceva sau cineva pentru a fi zeul aceluia.

Când ajungem înapoi la Casa Lotus, e deja noapte. Shin le spune că se pot retrage servitorilor care se grăbesc să ne întâmpine, sunând în schimb după Kirin. Împreună ne îndreptăm spre pavilionul de pe lac. În camera de sus, cineva a întins deja așternuturile pe podea. Mă așez în genunchi pe cearșafurile de mătase, folosindu-mi mâna sănătoasă să mă așez. Încerc să îndoi degetele mâinii stângi și mă strâmb la durerea ascuțită.

Ridic privirea și îl văd pe Shin urmărindu-mă.

— Pot să... ? întreabă el.

Dau din cap.

Se ghemuiește lângă mine, mă ia de mână și desface încet bandajul. Tresar când îl dezlipește. Pielea de dedesubt e carne vie și sângerează pe alocuri.

Se uită la mâna mea, încruntându-se.

— De ce-ai băgat mâna în foc? Știai deja că e prea târziu pentru a răspunde dorinței. Era doar o hârtie.

— Știu, dar...

Ezit, încercând să-i explic ceva ce nici măcar eu nu înțeleg.

— În acel moment, să nu fac nimic durea mai tare decât să bag mâna în foc.

Se aude o bătaie în ușă.

Kirin intră cu pași mari, înclinându-se. Ochii lui ageri se uită la mâna lui Shin, care încă o ține pe a mea.

— M-ai chemat?

— Mina a fost rănită.

— Ah, văd.

Mă uit încruntându-mă la ei, cuvintele nerostite rămânând, grele, în aer. De ce îl chemase Shin pe Kirin, nu un medic?

În timp ce Shin îmi dă drumul la mână, Kirin scotocește în roba sa și scoate un pumnal mic de argint. Cu o mișcare rapidă, face o tăietură adâncă în palma lui. Sângele de culoarea luminii stelelor curge din rană.

Am doar o clipă să rămân cu gura căscată înainte ca el să mă apuce de încheietura mâinii, punând mâna lui, acum însângerată, peste mâna mea arsă.

Sângele lui argintiu se scurge peste rănille mele și în curând durerea arsurii cedează și este înlocuită cu o senzație de răcoare. Trec un minut sau două înainte să ridic mâna de pe a mea, dezvăluind pielea de dedesubt – netedă și fără pată.

— Te va dura câteva zile, spune Kirin, dar apoi ar trebui să treacă.

Întorc mâna spre lumina lumânărilor. Singura dovadă a rănii este roșeața de la marginile palmei.

— Kirin.

Mă uit în sus.

— Mulțumesc...

Clipesc spre spațiul gol în care stătuse. El a ieșit deja pe ușă, glisând-o în urma lui.

— Ar trebui să te odihnești, spune Shin, arătând din cap spre așternuturi. Trebuie să fii epuizată.

Se mișcă prin cameră pentru a stinge o parte din lumânări.

Ridică paravanul de hârtie de lângă peretele cel mai îndepărtat și îl așază cu grijă deasupra așternutului.

Îmi dau seama că va trebui să dormim unul lângă altul, cu paravanul între noi. Sunt prea epuizată să protestez. Mâna încă mă doare și, spre groaza mea, lacrimi fierbinți încep să-mi alunece pe obraji. Mă întorc repede spre marginea așternutului, trăgând păturile peste umeri.

De partea cealaltă a paravanului, Shin stinge lumânarea și umbra lui solidă dispăre din vedere.

Mă întorc pe spate, ascultând mișcările lui Shin – foșnetul moale al hainelor când se dezbracă, suflul unui oftat când se întinde sub pături. Mai devreme, se dusesse la Casa Tigrului pentru a pune întrebări stăpânului de acolo despre tentativa de furt a sufletului meu. În ciuda resentimentului

său față de Zeul Mării, încearcă din răputeri să-l protejeze. Firul Roșu al Sorții strălucește în aer, sărind din mâna mea peste pături și prin paravanul de hârtie.

În întuneric și liniște, evenimentele zilei revin, iarăși și iarăși în mintea mea. Nu doar teribila întâlnire cu zeita, ci și momentul din grădină, când am asistat la rostirea ultimei dorințe a unei fete, ajunsă la capătul puterilor. Toate acele rugăciuni fără răspuns, rămânând să plutească, uitate. Gândurile mele rătăcesc către propriile mele rugăciuni, cele pe care le-am făcut în fiecare an la Festivalul Bărcilor de Hârtie, dar și cele pe care le-am șoptit în întuneric, când credeam că nu ascultă nimeni.

Nu, nu-i adevărat. Credeam că ascultă cineva. Pentru că, până și în momentele de disperare, am crezut că zeii veghează asupra noastră. Nu eram niciodată singuri, pentru că eram iubiți de ei.

Sau așa gândeam eu. Sau așa mi-am închipuit. Imaginea fetei, tremurând pe malul pârâului, îmi este întipărită în minte. Mă gândesc că în momentul celei mai mari dureri a ei a fost cu adevărat singură.

Aproape că mi-aș dori ca sufletul meu să fie din nou o pasăre, atunci ar putea zbura departe de aici și nimeni – nici zeii, nici măcar eu – n-ar fi capabil să simtă ce simt acum. Naufragiată într-o altă lume, ca urmare a propriei mele alegeri, fără nicio speranță de a-i salva pe cei pe care îi iubesc.

Trec ore înainte ca, în sfârșit, să cad într-un somn agitat, plin de vise cu dragoni și cu un glas care mă strigă din depărtare, cerându-mi să îl salvez.

16

Dimineața, Shin este deja plecat. Paravanul de hârtie este pliat și sprijinit de perete. Îmi frec ochii, dureroși de la

plânsul din somn. Mă ridic cu prudență, cu grijă să nu mă sprijin pe mână. Ceva dintr-un colț îmi atrage atenția. Pe raftul de sub fereastră este un obiect mic. Clipesc, aplecându-mă înainte.

Este barca de hârtie.

Mă împiedic până la raft. Marginile bărcii sunt carbonizate de la foc, dar în rest este întreagă.

Cum...?

Rezemată de laterala bărcii se află o floare roz cu alb, culeasă din lac. Un lotus în floare, petalele se deschid pentru a dezvălui culoarea stelelor din centru. Shin trebuie să se fi întors să recupereze barca noaptea, după ce eu am adormit.

Strâng la piept barca și floarea. Un sentiment ciudat arde în mine. Ochii mei urmăresc panglica în timp ce se desfășoară pe drumul spre fereastră, de un roșu-pal, în lumina soarelui de dimineață.

* * *

Deși Kirin a alungat cea mai mare parte a durerii, mâna mea are nevoie de câteva zile pentru a-și reveni complet. După prima noapte, Shin nu s-a mai întors în cameră. Aflu de la Nari că a sosit un curier a doua zi după vizita noastră la Casa Lunii, iar Shin a plecat cu Namgi și Kirin în urmărirea hoților. Doi bărbați care se potrivesc descrierii hoților – unul ca un urs, celălalt ca o nevăstuică – au fost văzuți părăsind orașul.

Deși zilele sunt lungi, sunt ocupată. Vin cadouri de logodnă de la toate casele importante – seturi de ceai, vase din celadon, cutii de bijuterii, papirusuri cu peisaje și poezii și un cufăr imens cu așternuturi de mătase, brodate. Mă întreb ce se va întâmpla cu aceste articole odată ce adevărul despre logodna noastră va fi dezvăluit. Aceleași servitoare

din prima mea dimineață la Casa Lotus mă însoțesc, surori care l-au slujit pe Shin mulți ani, deși n-ai putea spune, după tinerețea lor aparentă. Le ajut cu treburi prin casă. Spălăm păturile în apa scoasă din lac, apoi le atârnăm să se usuce în câmpurile de la miazăzi, ca niște nori mari care se umflă în vânt.

Deși nimeni nu-mi interzice să părăsesc curțile, rămân în spatele zidurilor Casei Lotus. Îmi petrec zilele colecționând ghinde și flori uscate pentru a le atârna în camera lui Shin, înviorând spațiul prea gol. Împreună cu slujitoarea mea cea tânără, încerc chiar să desenez un peisaj pe paravanul de hârtie.

După ce în cele din urmă i-am stat în drum de prea multe ori, sora mai mare îmi ordonă, în sfârșit, să ies din casă. Mă plimb spre pavilionul principal, până la malul apei. Găsesc o mică ambarcațiune cu vâsle, o împing în lac și mă urc în ea. Întinsă pe spate, privesc în sus, spre cer. Este o zi senină și se văd doar câțiva pești, precum și ceva care arată ca o balenă cu cocoașă, în depărtare.

Închid ochii, ațipind.

Deodată se aude un țipăt ascutit, iar barca se oprește brusc.

— Hei, uită-te la asta!

Mă ridic în genunchi și mă uit peste laterala bărcii.

Dai face pluta, stând pe spate în apă, cu Miki în echilibru pe burta lui, semănând mult cu o vidră care a prins-o pe Miki ca pe un pește.

— Dai! strig eu. Ce faci? leși din apă – e periculos.

— Înot, zice Dai, de parcă n-ar pluti în mijlocul unui lac cu un bebeluș, în echilibru, pe burtă.

Din spatele meu vine o voce.

— Nu-ți face griji, Mina. Dai n-o va lăsa pe Miki să se rănească.

Mă întorc și o găsesc pe Mask stând vizavi de mine în barcă, cu masca ei de bunică zâmbitoare, cu obraji trandafirii. Este complet uscată.

Mă uit la ea.

— Ești zeiță?

— Sunt un spirit. Ți-am spus asta prima dată când ne-am întâlnit.

Mă uit în jur la cerul senin și deschis.

— Spiritele pot zbura?

— Unele spirite. Nu eu, totuși. Sunt un spirit mai mărunț, îți amintești?

— Atunci cum...

— Este o zi frumoasă.

Mask ridică fața în sus. Obrajii ei, vopsiți cu roșu, par să devină mai mari la soare. Pot să văd linia zveltă a gâtului său lung.

Pe fundul bărcii este o undiță veche. Ea se apleacă, o ridică și aruncă firul în apă.

— N-are cârlig, spun eu, și nici momeală.

— Oh, nu vreau să prind nimic, zice ea, enigmatic.

Barca plutea în derivă, dar acum, parcă prinsă de o adiere, începe să alunece pe lac.

— Te-am căutat prin piață, spune Mask, dar n-ai ieșit din casă.

— Kirin a spus că nu trebuie să-mi folosesc mâna. Arsurile...

— Mm.

Un sunet neclar. Fața ei arată aceeași expresie plăcută, dar în acel „mm” este urma unui reproș.

— Am ajutat servitoarele la curățenie, spun, oarecum defensiv. Sunt spirite, ca și tine. Am mai decorat camera lui Shin – camera în care am stat. Vezi tu, e foarte goală. Am adus flori din grădină. O slujitoare mai tânără a găsit niște

vase cu vopsea și am pictat împreună un peisaj pe paravanul de hârtie. Munți și niște copaci.

Mask își înclină capul într-o parte, meditănd:

— Pentru o fată a cărei mână a fost arsă, ai folosit-o destul de mult.

Roșesc.

— Da, ei bine, azi nu mă mai doare atât de tare.

Mask dă ușor din cap.

Mă uit în altă parte, ochii mei zărind o mișcare în apă. Unde sunt Miki și Dai? Nu ne mișcăm foarte repede, dar ar fi greu pentru Dai să țină pasul cu barca, ținând în același timp copilul în echilibru pe burtă.

Mă uit în laterala bărcii și văd că Dai a prins firul undiței. El și Miki sunt trași cu ajutorul lui.

— Când ai venit aici prima dată, erai hotărâtă să îl salvezi pe Zeul Mării.

Mă strâmb, ridicând din umeri.

— Eram. Sunt. Doar că mă întreb dacă într-adevăr se poate.

Ea scoate un alt „mm” vag care, pentru un motiv inexplicabil, mă face să vreau să-mi deschid sufletul în fața ei.

— Am vizitat-o pe Zeița Femeilor și a Copiilor, am izbucnit. I-am dus dorința unei tinere care purta un copil în pânțe. Zeița a văzut fata, i-a văzut suferința și n-a făcut nimic ca s-o ajute. Ea râdea. Fata plângea, copilul ei era pe moarte și zeița râdea. N-are dragoste, nici simpatie pentru oameni.

Clatin din cap.

— Totul este fără speranță. Sarcina mea e fără speranță. Și m-a făcut să realizez că poate nu sunt adevărata mireasă a Zeului Mării. Poate că nu eu sunt cea care îl poate salva.

Pentru că Mask nu spune nimic, adaug liniștită:

— De ce depinde totul de mine?

— Chiar așa este?

— Mitul spune că doar o mireasă a Zeului Mării îl poate salva. Dacă nu asta e soarta mea, atunci care este?

Aștept ca Mask să spună ceva înțelept, dar ea ridică din umeri.

— Spune-mi, Mina, dacă n-ar exista un mit despre mireasa Zeului Mării, ce-ai face? Ai renunța? Dacă cineva ar spune că soarta ta este să stai toată ziua și să mănânci găluște?

— Sună ca o soartă minunată! spune Dai de undeva de dincolo marginea bărcii.

Mask se apleacă înainte.

— Dacă cineva ți-ar spune că soarta ta este să urci deasupra celei mai înalte cascade și să sari? Sau să rănești persoana pe care o iubești cel mai mult din lume? Sau, mai rău, să rănești persoana aceea din lume care te iubește cel mai mult? Soarta este un lucru complicat. Nu ține de tine, nici de mine, nici măcar de zei să întrebi care anume este ea sau nu este.

Mă ia de mână și, deși nu poate vedea Firul Roșu al Sorții, degetul ei trece de-a lungul panglicii. Încet, își ridică fruntea și privește peste lac. Mă uit în direcția privirii ei.

Shin mă așteaptă pe mal.

— Nu-ți urma soarta, Mina. Lasă soarta să te urmeze pe tine...

Mă întorc și constat că Mask a dispărut. Mă uit peste marginea bărcii. Dai și Miki nu se văd nicăieri.

Barca își schimbă încet direcția și se îndreaptă spre țărm.

* * *

Shin trece prin stufărișul de înălțime mică, apucând barca de capăt și târând-o afară din apă. Sar din ea în timp ce se apropie de mal, scuturându-mi fusta.

Întorcându-mă, întâlnesc privirea lui Shin. Firul Roșu al Sorții flutură în aerul dintre noi.

Îl studiez să văd dacă pot descoperi vreo trăsătură divină. Mă gândesc la zeii pe care i-am întâlnit până acum. El e mai înalt decât Zeul Mării. E mai puțin înfricoșător decât Zeița Vulpe. Și este cinstit, spre deosebire de Zeița Femeilor și a Copiilor. Fiecare acțiune pe care a întreprins-o, chiar și furtul sufletul meu, a fost ca să-și protejeze Casa sau orașul.

Un zeu înalt, nu foarte înspăimântător, onorabil, fără suflet. Cum s-a împlinit soarta mea cu a lui?

— Ai găsit ce căutai? Întreb eu.

— Nu chiar. Am pierdut urmele hoților în munții de la estul orașului.

Mă studiază la fel de atent.

— N-ai încercat să ieși din casă.

— Am promis că n-o voi face.

Promisesem că nu voi părăsi teritoriul Casei Lotus, dacă vom îndeplini dorința fetei. Și, deși dorința ei nu a fost îndeplinită, el își respectase partea de învoială.

— N-am găsit hoții, dar am găsit asta.

Scoate o fâșie de pânză din jachetă.

Luând-o, îmi trec degetele peste imaginea cusută cu roșu, auriu și negru a unui tigru, înfățișat în momentul unui salt impresionant, cu ghearele întinse.

I-o dau înapoi, ridicând privirea către a lui.

— Casa Tigrului.

Shin încuviințează din cap, mâhnit.

— Când l-am vizitat pe Lordul Bom săptămâna trecută, a negat că i-ar fi trimis pe hoți. Lordul Bom a fost, la vremea sa, un mare tactician militar. Să lase în urmă o semnătură atât de evidentă pare a fi fie neglijență, fie... ceva deliberat. Oricum ar sta lucrurile, nu pot ignora faptul.

— Ai spus că nimeni, înainte, n-a încercat vreodată să fure sufletul unei mirese. De ce crezi că s-a întâmplat acum?

— Singurul motiv la care mă pot gândi este că vor să facă rău Zeului Mării prin tine, fără să știe că nu mai ești legată de el. Nu puteam risca să reușească. De aceea am dat ordin să rămâi în casă – dacă era să se petreacă un atac, gărzile mele ar fi fost mai potrivite să te apere.

Știu că își lua măsuri de precauție doar de dragul Zeului Mării mai întâi, iar acum pentru sine. Dar totuși îmi trece prin cap un gând nesăbuit: Dacă vrea să mă protejeze nu pentru altceva, ci chiar de dragul meu?

— Desigur, spune el încet, cu sprâncenele încruntate, este posibil ca, în noaptea în care au venit să-ți fure sufletul, intenția lor să fi fost să refacă Firul Roșu al Sortiilor...

— Și, făcând asta, să ne ucidă pe mine și pe Zeul Mării, pe rând? strâmb eu din nas. Aș prefera să mă sting fără un astfel de ajutor. Sufletul meu este în siguranță acolo unde îi este locul, înăuntrul meu.

Când Shin se întoarce cu spatele, tresar la propriile mele cuvinte necugetate. La urma urmelor, el susține că n-are suflet!

Dar când mă privește din nou, expresia lui nu este îndurerată, ci gânditoare.

— Faci câțiva pași împreună cu mine?

Ocolim podul spre capătul îndepărtat al lacului, unde se desfășoară cea mai mare parte a activității casei. Servitorii descarcă orezul din coșuri și legume, din bărcile legate la docuri. Mă uit pe lac după Mask și Dai, dar nu se văd nicăieri.

Cu toate că Shin și cu mine mergem în tăcere, între noi pare să existe un fel de comunicare mută. Mă simt mai eu însămi decât m-am simțit toată săptămâna – pentru că am stat de vorbă cu Mask, dar și pentru că Shin este aici. Firul Roșu al Sortiilor, deși licărea mereu prietenos în coada ochiului meu, era și o reamintire constantă a absenței lui. Ceva din el mă

face să mă simt mai curajoasă, de parcă aş putea fi persoana care crede el că sunt.

Nu-mi dau seama că mă uit la Firul Roşu al Sorţii până nu ridic privirea pentru a descoperi şi ochii lui Shin aţintiţi asupra lui, apoi ridică şi el privirea.

— Cât am mers în munţi, Kirin a fost tot timpul frustrat din cauza mea. Trebuia să urmărim hoţii, dar eu eram mereu neatent. Ori de câte ori Firul Roşu al Sorţii se unduia sau licărea, mă gândeam în sinea mea: „Ce face? Probabil că se bagă în tot felul de buclucuri”.

Dă din cap, schiţând un zâmbet.

— Am fost surprins când m-am întors şi am descoperit că n-ai ieşit deloc din casă.

Prima mea pornire este să-i neg cuvintele, cu un sentiment intens de stânjeneală, dar mă surprind spunând sincer.

— După întâlnirea cu Zeiţa Femeilor şi a Copiilor, m-am simţit descurajată. Credinţa mea a fost teribil zdruncinată. Mi-a fost greu să accept că unei zeiţe nu i-ar păsa de o rugăciune făcută cu atâta dragoste.

Un ecou al acelui sentiment îngrozitor revine şi duc mâna la gât. Când ridic ochii, îl descopăr pe Shin privindu-mă şi mă simt, brusc, vulnerabilă.

Îmi las mâna să cadă.

— Ei bine, mă bucur că te-ai întors, spun eu, punând un pic de frivolitate în voce. Cel puţin, cu tine prin preajmă, inima mea mai are de făcut şi altceva decât să lăncezească. Shin rămâne nemişcat. Îmi dau seama, cu întârziere, cum ar putea suna ce am spus.

— Adică nu am timp să mă scufund în melancolie. Sunt prea ocupată încercând să scot tot ce e mai bun din tine. Este mai uşor să fii curajos când eşti cuprins de furie.

El ridică o sprânceană.

— Numai tu poţi transforma un compliment într-o insultă, la jumătatea drumului.

Pășim pe docuri și traversăm scândurile groase până când ajungem la capăt, unde o barcă este legată de un pilon. O recunosc, fiindcă este aceea cu care ne-am dus la Casa Vulpii. În timp ce Shin se apleacă să dezlege frânghia, simt o durere ciudată în piept.

— Unde pleci? Abia te-ai întors.

Și poate că e vorba despre ce am simțit mai devreme, dar nu vreau să dispară. Iar faptul că-mi dau seama de asta mă face să mă simt confuză și supărată. Obrajii mi se înfierbântă și mă bucur că e ocupat cu barca.

— Când am fost la Casa Lunii, spune Shin, cu barca legându-se ușor sub el, ai sugerat că l-aș urî pe Zeul Mării. Adevărul este că nu îl urăsc. Resentimente am, da. Mi-a fost milă și m-am îndoit de el, în fiecare zi. Însă nu l-am urât niciodată. Nu știu dacă să cred că este... blestemat sau dacă nu cumva el și-a provocat blestemul. Dar poate emoțiile mele m-au împiedicat să văd lucrurile limpede.

Se întoarce, întinzând mâna spre mine.

— Mulți ani, Casa Lotus l-a protejat pe Zeul Mării tăind legătura care-l făcea muritor prin conexiunea cu o mireasă umană și, pentru un timp, oprind sângerarea unei răni. Dar o rană, neîngrijită corespunzător, se va redeschide mereu; trebuie vindecată.

Îl apuc de mână și cobor și eu în barcă, așezându-mă pe una dintre bănci. Se așază vizavi de mine, întinzându-se spre vâsle.

— Dar Zeul Mării nu era în sala tronului și nici în grădină, spun eu.

— Trebuie să fie undeva. Vom merge în fiecare zi, dacă este nevoie.

Speranța este un sentiment amețitor. Simt cum se ridică înăuntrul meu, ca și cum coțofana și-ar desface aripile. În acest moment, cu Shin și Firul Roșu al Sorții strălucind ca o flacără între noi, orice pare posibil.

Lăsăm barca în canalul din afara palatului și intrăm în grădina Zeului Mării, prin ușa din pictura murală.

Deși abandonată, grădina este frumoasă. Petale de flori flutură pe poteca pietruită, prinzându-se în cutele ondulate ale fustei mele. O burniță ușoară plutește în aer și mă întreb dacă, undeva la est, se pregătește să răbufnească o furtună. Pe lac, un vânt ușor a mișcat toate bărcile de hârtie spre țărmul mai îndepărtat, lăsând apele din apropiere pustii. În timp ce Shin inspectează pavilionul, cobor până la mal și mă aplec să ridic o piatră.

Bunicul meu obișnuia să arunce pietricele pe suprafața iazului din grădina noastră. Când eram mici, Joon și cu mine număram de câte ori săreau pietricelele, lovind apa, înainte de a dispărea în adânc.

Răsucindu-mi mâna în poziția potrivită, arunc piatra prin apă. Se aude un pleoscăit puternic, apoi se scufundă. Mă uit peste umăr către Shin care se învârte pe lângă pavilion. Nu pare impresionat.

În timp ce mă aplec să ridic o altă pietricică, degetele mele nimeresc ceva aspru. Piatra aceasta pare diferită de celelalte, având gravată pe ea o floare de lotus. Liniile sunt prea îngrijite pentru ca cioplitura să fi fost o lucrare a naturii. Cineva trebuie să fi folosit cu grijă un cuțit și să fi cizelat cele opt petale ovale și inima de culoarea stelelor. Îmi amintește de lotusul pe care Shin l-a lăsat lângă barca de hârtie, plutind încă pe suprafața apei din bolul său. Pun piatra în buzunar.

Cu coada ochiului, îl văd pe Shin așezându-se sub un copac din cealaltă parte a pavilionului, privind ceva cu mare atenție. Căzusem amândoi de acord că, dacă nicio căutare

nu ar avea ca rezultat găsirea zeului, cea mai bună cale era să așteptăm.

În următoarea jumătate de oră, întorc pietre în sus și în jos pe țărm, renunțând la asta numai când norii acoperă cerul. Mă las în jos lângă apă. Bunicul meu spunea mereu că singurul moment în care simțea cu adevărat o pace adâncă era atunci când stăteam împreună lângă iazul din grădina noastră, privind rațele ce înotau alene. Dar în lacul acesta nu sunt rațe. Doar bărci de hârtie. Asemenea unui banc de peștișori nestăpâniți, ele se înghesuie la malul dinspre nord. O barcă a părăsit grupul, plutind spre centrul iazului.

Pe măsură ce se apropie, văd că nu se aseamănă celorlalte bărci. Este altfel făcută, pliată stângaci, inegal, și e pe jumătate scufundată în apă. Un fir roșu, aspru e trecut prin centrul său, de parcă ar fi fost ruptă în două și apoi jumătăți le-au fost cusute la loc, împreună din nou.

Mă trece un fior. Cunosc barca asta.

Eu am găsit hârtia pentru ea, am lipit-o de buze, în timp ce mi șopteam rugăciunea în foaia rece. Eu am fost aceea care a făcut-o cu mâinile tremurânde.

Este barca mea, cu dorința mea. Nu vreuna dintre dorințele copilărești pe care mi le puneam la Festivalul Bărcilor de Hârtie, ci o alta. O barcă pe care eu n-o așezasem niciodată înainte pe râu.

Mă reped spre ea, intrând în iaz.

— Mina! strigă Shin din spatele meu.

Nu ascult, prea hotărâtă să ajung la barcă. O apuc. Piciorul mi se agață de rădăcina unui copac prăbușit. Tremurând, cad în valuri.

Ies o jumătate de secundă mai târziu, scuișând apă și uitându-mă în jur, doar pentru a descoperi suprafața lacului goală.

Barca a dispărut. Mi-am imaginat-o? Sentimentul meu de vină târăște după sine amintirea unei rugăciuni?

Udă, mă întorc la mal. Sunt pregătită să accept un reproș de la Shin, care, după toate probabilitățile, este furios pe mine pentru că am făcut ceva ce, până și eu pot recunoaște, a fost o nesăbuiță. Dar când mă uit în sus, aproape cad înapoi în apă.

Întins pe iarbă în fața mea se află dragonul, iar lângă dragon este Zeul Mării.

Dragonul își ondulează corpul protector în jurul zeului adormit, sprijinindu-și capul enorm, cu coarne, lângă cel al băiatului. Mustățile lui lungi se încurcă în părul moale al Zeului Mării și când balaurul respiră, părul băiatului se ridică, prins în briza caldă.

Ochii dragonului sunt deschiși și mă privesc, mari, întunecați și strălucind de inteligență. Fac un pas în încercarea de a ieși din apă, precaută, anticipând cu grijă orice mișcare bruscă făcută de dragon, dar, ca o pisică uriașă, el pare mulțumit doar să stea acolo. Mă apropii încet, așteptând momentul în care dragonul se va hotărî să mă devoreze cu totul.

Probabil că ezit prea mult, pentru că dragonul începe să scoată niște mârâituri groase din gâtlee. Pietrele îmi tremură sub picioare. Ochii balaurului fug de la mine la Zeul Mării, nerăbdători. Așteaptă ceva. Ca și cum dragonul m-ar îndemna spre Zeul Mării. Fac ultimii câțiva pași și, aruncând o privire rapidă spre balaurul protector, pun mâna pe cea a băiatului-zeu. Ca și înaintea, sunt atrasă într-o lumină orbitoare.

* * *

Primul lucru pe care-l observ este că sunt încă în grădină, deși acum ea este învăluită în ceață, ca atunci când m-am trezit prima dată în Tărâmul Spiritelor.

Al doilea...

— Shin!

El stă întins, cu fața în jos și nemișcat, la marginea lacului. Mă grăbesc înainte, căzând în genunchi lângă el. Îl întorc și îmi trec degetele peste buzele lui. Simt o mare ușurare când îi simt căldura respirației. Cu toate acestea, dacă m-aș fi gândit o clipă, aș fi văzut Firul Roșu al Sorții strălucind prin ceață și aș fi știut că este nevătămat. Atât timp cât firul rămâne intact, amândoi suntem în siguranță, viețile noastre fiind legate una de alta.

Ridicându-i corpul de pe pământ, îl legăn în poală.

— E bine, să știi. Doarme doar.

Privesc în sus. În fața mea stă Zeul Mării. Faldurile bogate ale mantiei lui se îmbibă în apa de lângă malul noroios. El nu pare să observe. În spatele lui, ceața s-a rărit și pot deosebi umbra dragonului.

Privirea Zeului Mării se mută de la Shin la mine.

— Sufletul meu îmi spune că ești mireasa mea.

Clipesc surprinsă.

— Ești potrivită.

Își înclină capul într-o parte, părul închis la culoare căzându-i peste genele lungi.

— Îmi place cum arăți. Părul are culoarea caldă a scoarței copacilor, iar ochii tăi sunt ca marea noaptea. Pot vedea luna în ei. Două luni. Două mări noaptea.

Înghit cu greutate, neștiind ce să spun. Aceasta este prima dată când vorbim...

— Ești foarte romantic, Zeu al Mării.

— Nu chiar, răspunde el.

Întorcându-se, se îndreaptă spre marginea iazului. Bagă un deget subțire în apă și face valuri mici.

— Doar singur.

Nu știu de unde să încep. La fel ca în sala tronului, sunt cuprinsă de o dorință copleșitoare de a-l proteja pe acest băiat, prins în coșmaruri și învăluit de tristețe. Nu pare

corect să încep prin a-i cere ceva. Salvează-mi poporul. Pune capăt furtunilor. Trezește-te și fii așa cum ai fost cândva, întreg și fericit.

În poala mea, Shin geme, deși ochii îi rămân închiși. Cu blândețe, îi dau părul la o parte de pe frunte.

— Se luptă, spune Zeul Mării. Vrea să se trezească.

Mă uit la zeul băiat, sfâșiata între a rămâne în acest moment cu el și a-l ajuta pe Shin. Cumva știu că timpul fuge și în curând băiatul și dragonul vor dispărea, iar eu voi fi forțată să ies din vis.

— Ai putea să-i spui o poveste, spune băiatul-zeu.

Inima mi se liniștește. O poveste? Pare imposibil să conving un zeu să se trezească după o sută de ani, dar pot spune o poveste. Am spus sute de povești pentru frații mei și pentru copiii din sat. O poveste pentru Zeul Mării și pentru Shin. Dar pe care ar trebui să o aleg?

Shin se mișcă în poala mea. Ochii mei trec de la el către Zeul Mării și înapoi, zăbovind asupra lui Shin.

Shin, care-l protejează pe Zeul Mării de cei care i-ar putea face rău, chiar dacă este supărat pe el pentru că l-a abandonat, iar povestea vine, de parcă, tot timpul acesta, ar fi fost în așteptare.

Respir adânc și încep.

— Au fost odată ca niciodată doi frați. Fratele mai mic era sărac și locuia într-o baracă, dar era bun la inimă și blând, în timp ce fratele mai mare trăia într-o casă mare și era bogat, dar era crud și plin de lăcomie.

Într-o dimineață, fratele mai mic a auzit un sunet jalnic venind din podea. A urmărit sunetul și a găsit un pui de rândunică ce căzuse din cuib și țipa de durere, din cauza unei răni la o aripă. Luând rândunica în casă, fratele mai mic i-a tratat articulația cu diverse leacuri și a făcut o atelă mică din bețe și sfoară ca să i-o îndrepte. Apoi a pus

rândunica înapoi în cuibul ei și, când a venit iarna, aceasta a zburat spre sud.

În primăvara următoare, rândunica s-a întors și a lăsat să cadă în grădina fratelui mai mic o sămânță, din care au crescut cinci tărtăcuțe mari. Când fratele mai mic a deschis prima tărtăcuță, din ea s-au revărsat munți de orez, mai mult orez decât putea mânca el într-o viață. A doua tărtăcuță era plină cu aur și giuvaiere. A treia adăpostea o zeiță a apei. Apoi le-a deschis pe ultimele două, una în care erau niște dulgheri mici și cea din urmă, plină cu cherestea. Într-o singură zi, ei i-au construit fratelui mai mic un conac magnific.

Fratele mai mare, după ce-a auzit de proaspăta avere a fratelui său mai mic, a venit la conac și l-a întrebat cum a devenit atât de bogat, într-un timp atât de scurt. Atunci fratele mai mic i-a povestit despre rândunică.

Fratele mai mare, crezându-se foarte deștept, a construit un cuib și a așteptat până când o rândunică a venit să-și depună ouăle. Apoi a împins un pui de rândunică din cuib și acesta și-a rupt aripa. La fel ca fratele său mai mic, fratele mai mare a pus unguent pe aripă și a improvizat o atelă. Pe timpul iernii, când rândunica a zburat spre sud, a așteptat cu nerăbdare întoarcerea ei. Așa cum prevăzuse, rândunica s-a întors primăvara și a lăsat să cadă o sămânță în grădina fratelui mai mare. Ca și înainte, din sămânță au crescut cinci tărtăcuțe.

Bucuros, fratele mai mare a spart prima tărtăcuță; numai că din ea a ieșit o armată de demoni. L-au bătut cu bețe, muștrându-l pentru lăcomia și cruzimea lui. Totuși fratele mai mare s-a gândit că ar putea fi și comori pregătite pentru el, așa că a desfăcut a doua tărtăcuță; doar că aceasta era plină cu oșteni care i-au luat toți banii. A treia tărtăcuță s-a deschis și a revărsat un val de apă murdară care a inundat locul, i-a distrus casa și a măturat și celelalte două

tărtăcuțe. El nu a rămas cu nimic. Dându-și seama de greșeala sa teribilă, fratele mai mare a fugit la fratele mai mic, implorând ajutor.

Ei bine, fratele mai mare niciodată nu fusese bun sau amabil cu fratele mai mic. De fapt, făcuse tot ce-i stătea în putință să fie crud și răzbunător. Dar când a ajuns la casa fratelui său mai tânăr – așteptându-se să fie izgonit, așa cum ar fi procedat el în astfel de împrejurări – mezinul l-a poftit în locuința sa, spunând: „Ești fratele meu și ce-i al meu este și al tău”. I-a dat jumătate din avere fratelui său mai mare, iar acesta, dându-și seama de cât de mult îl iubea mezinul, a simțit pentru prima dată, cu adevărat, remușcările și rușinea. A devenit smerit și bun și, împreună, frații au îmbătrânit fericiți, înconjurați de familiile lor și iubiți de toți.

Cât timp am vorbit, Zeul Mării a rămas lângă iaz. Vocea lui este liniștită.

— Care este morala acestei povești?

Mă uit la spatele lui, la tremurul ușor al umerilor.

— Nu are o morală, doar un... sentiment, poate.

— Și care ar fi sentimentul?

— Că nu există niciun loc în care să fii prea departe de iertare. Nu de iertarea cuiva care te iubește. Cel puțin, asta am crezut mereu când am auzit această poveste. Am vrut să cred astfel. Chiar dacă unul dintre noi face o greșeală, fratele meu m-ar ierta și eu l-aș ierta pe el.

— Iertare, spune Zeul Mării. Nu voi fi niciodată iertat pentru ce-am făcut.

Își scoate mâna din apă, punându-și degetele pe frunte. Picăturile îi curg pe față, trecând peste și pe sub ochii lui închiși, ca niște lacrimi.

— Mă doare capul. Lasă-mă.

— Stai, spun eu.

— Este ceva ce trebuie să știi. Semenii mei...

Dragonul își saltă capul din ceață și suflă o respirație rece pe fața mea.

Mă prăbușesc inconștientă, doar ca să mă trezesc într-o grădină pustie, cu Shin lângă mine.

— Mina.

Shin încearcă să se ridice, luptând cu ultimele mreje de somn. Vocea lui e plină de îngrijorare.

— Ești bine?

— Eu – sunt bine, răspund, surprinsă de prezența lui.

Când era adormit, era vulnerabil și am simțit nevoia să-l protejez. Dar acum eu sunt cea care se simte ciudat de expusă.

La fel ca în dimineața aceea, când am descoperit că se întorsese după barca de hârtie, un sentiment ciudat își face loc în pieptul meu, de parcă inima mi-ar fi plină. Ceva s-a schimbat între noi în ziua în care, sau poate a fost cu o seară înainte, i-am dus acea dorință zeitei. Deși nu sunt încă pregătită să pun un nume acestui sentiment.

Mă întorc.

— Zeul Mării a fost chiar aici, Shin. Am fost în visul lui.

Shin nu zice nimic, deși are sprâncenele încruntate.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Nu știu, spune el.

Apoi, ezitând, adaugă:

— Zeul Mării nu s-a arătat niciodată unei mirese până acum.

În jurul nostru, ceața s-a risipit de peste tot.

— Să ne întoarcem, Mina. Am zăbovit destul de mult aici.

Îmi întinde mâna și mi se pare firesc să-mi strecor palma în mâna sa, simțindu-mă cumva protejată de puterea lui. Când ne ținem de mână în felul ăsta, Firul Roșu al Sorții dispare cu totul. Este ca și cum am fi în tărâmul muritorilor, unde soarta este ascunsă de priviri.

Când am ajuns înapoi la Casa Lotus, Kirin și Namgi ne așteptau pe doc.

— A venit o misivă pentru tine, în timp ce erai plecat, spune Kirin, înmânându-i un sul. De la Casa Cocorilor.

Shin dezleagă șnurul, desfășurând sulul, pentru a citi un mesaj scurt, scris într-o caligrafie elegantă, ca un balet.

— Domnul Yu susține că are vești despre trădarea Lordului Bom, ne informează el. Spune să venim imediat.

Mă întorc către Namgi.

— În prima mea noapte în Tărâmul Spiritelor, mi-ai spus despre Casa Cocorilor că este casa cărturarilor.

— E adevărat.

Namgi încuviințează din cap.

— Casa Cocorilor găzduiește cei mai mari savanți care au trăit vreodată.

— Atunci, mă adresez lui Shin pot veni cu tine? Aș putea vorbi cu unul dintre cărturari sau cu Lordul Yu însuși despre Zeul Mării. Poate cineva îi cunoaște trecutul.

Shin pare să ezite, așa că Namgi răspunde:

— Cu tine, cu mine și cu Kirin, Mina va fi în siguranță.

Shin acceptă fără tragere de inimă, iar eu mă grăbesc spre pavilion să-mi schimb rochia – mirosind vag a iarbă de baltă – cu o ținută mai festivă, compusă dintr-o jachetă albastru-deschis și fustă roz. Păstrez cuțitul stră-străbunicii în jurul gâtului și piatra cu lotusul sculptat, pusă într-o pungă de mătase, legată de talie.

Împreună, Shin, Namgi, Kirin și cu mine ne îndreptăm spre Casa Cocorilor, care se află la nord-est de palat. Soarele la apus poleiește clădirile cu o strălucire aurie, cețoasă. Spirite purtând prăjini lungi intră și ies din clădire, aprinzând lumânările din felinare.

Imediat, Shin și Kirin încep o discuție avântată, probabil despre planurile lor de a-l demasca pe Lordul Tigru.

Aerul reverberează cu un bâzâit scăzut, de parcă în apropiere s-ar fi aflat o cascadă mare.

— Cum era Zeul Mării? întreabă Namgi, care merge lângă mine.

Mă gândesc la expresia de pe chipul Zeului Mării, în timp ce se uita la lac.

— N-a fost deloc așa cum mă așteptam. Era... melancolic, de parcă ar fi pierdut ceva și ar fi uitat ce anume.

Namgi lovește o piatră stingheră.

— Și dragonul era cu el? Aș da orice să revăd dragonul.

Dorul din vocea lui este tulburător. Profilul său se vede clar printre umbrele aruncate de felinare. Îmi amintesc ce-mi spusese înainte – că făpturile de felul lui, Imugi, luptă în bătălii nesfârșite, astfel încât într-o zi să poată deveni dragoni.

— Care sunt diferențele dintre un Imugi și un dragon? întreb.

— Sunt doar câteva diferențe, dar sunt foarte mari. În timp ce Imugi sunt creaturi de sare și foc, un dragon este o ființă de vânt și apă. În timp ce magia unui Imugi arde strălucitoare și rapidă ca o stea căzătoare, puterea unui dragon este ca un râu – lentă și constantă, dar nelimitată. Se zvonește că o perlă de dragon poate îndeplini orice dorință. Dragonii sunt, de asemenea, de trei ori mai mari decât un Imugi și, la nivel universal, binevoitori și buni. Nu ca Imugi. Imugi sunt răi.

— Dar, Namgi, spun încet, tu ești un Imugi.

Namgi chicotește.

— Da, sunt!

Un banc de crapi care se apropie își schimbă brusc direcția, din cauza panicii.

În fața noastră, Kirin se uită peste umăr, ochii lui argintii oprindu-se asupra lui Namgi, atrași de râsul acestuia.

— Cea mai mare diferență, spune Namgi, este poate faptul că dragonii sunt creaturi solitare, în timp ce Imugi trăiesc doar în grupuri. Ca lupii, trăim și murim alături de frații noștri și suntem rar singuri. Sunt unicul proscris, din câte știu. Majoritatea Imugilor nu pot supraviețui fără tovărășie.

Namgi trebuie să-mi fi surprins expresia, pentru că se întinde și mă bate ușor pe umăr.

— Nu-ți face griji, Mina. Îi am pe Shin și Kirin. Sunt toți frații de care am nevoie.

Mă uit la Kirin să văd dacă a auzit aceste ultime cuvinte, dar el este din nou cu spatele la noi.

Ajungem la Casa Cocorilor, o fortăreață mare, în negru și alb, cu multe etaje și un acoperiș curbat în formă de aripi de cocor. Un servitor, îmbrăcat în nuanțe asemănătoare cu ale fortăreței, ne conduce într-o cameră elegantă, cu podele frumos șlefuite din stejar. De fiecare parte a unei mese lungi, sunt rafturi căptușite cu teancuri de suluri stivuite în grămezi ordonate și cărți cusute, legate cu șnur.

O bibliotecă. Trebuie să fie sute, mii de povești aici – istorii, mituri, poezii și cântece. Amintirile spiritelor și zeilor pot fi neclare, dar nu și amintirile cărților. Poveștile sunt eterne. Poate că într-unul dintre aceste suluri se află povestea Zeului Mării, a ceea ce s-a întâmplat cu o sută de ani în urmă și l-a făcut să cadă într-un somn nesfârșit.

În grădină, Zeul Mării spusese că nu va fi iertat niciodată. Dar pentru ce trebuie iertat? Dacă se simte vinovat pentru că i-a abandonat pe oameni, atunci de ce nu se întoarce la noi?

Emoția de a vedea toate aceste cărți se diminuează în fața perspectivei copleșitoare de a căuta prin fiecare volum un indiciu despre trecutul Zeului Mării. Chiar dacă aș avea un an la dispoziție, tot ar fi imposibil.

Servitorul care a plecat să-l informeze pe Lordul Cocor despre sosirea noastră se întoarce.

— Stăpânul meu vă va primi acum.

Kirin face un pas înainte, dar Shin scutură din cap.

— Rămâi cu Mina, ordonă el. Namgi mi se va alătura la întâlnirea cu Lordul Cocor.

Buzele lui Kirin se subțiază ușor, dar se înclină doar.

Shin se întoarce spre mine și ochii lui se îmblânzesc.

— După ce Lordul Cocor și cu mine vom termina de vorbit, te chem și vom discuta cu el împreună.

— Mulțumesc, stăpâne, spun eu, apoi mă înclin, așa cum mi se pare potrivit.

Shin și Namgi îl urmează pe servitor afară din cameră. Mă ridic în picioare și mă îndrept spre raftul cel mai apropiat, trecându-mi degetele de-a lungul sulurilor de hârtie, care sunt ba netede, ba aspre pe alocuri.

Kirin, în mod evident iritat că a fost lăsat să mă vegheze, nu rostește un cuvânt. Nici eu nu sunt prea încântată. Spre deosebire de Namgi, care e tot numai căldură și fanfaronadă, Kirin este la fel de rece ca argintul din ochii lui. Dar sângele îi era cald. Îmi amintesc din felul în care curgea din mâna lui, prelingându-se peste rana mea, până când durerea a dispărut complet.

— Nu ți-am mulțumit niciodată cum trebuie pentru că mi-ai vindecat mâna, spun eu, poziționându-mă astfel încât să stau față în față cu el. Mulțumesc. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare.

— N-am făcut-o pentru tine.

Oftez, bucurându-mă că femeile din familia mea au pielea mai groasă decât majoritatea celorlalte. În orice caz, cuvintele lui Kirin sunt mult mai puțin dureroase decât fusese arsura de la focul zeiței.

— Ești zeu? îl întreb, gândindu-mă la magia din sângele lui. Sau o creatură mitologică?

— Nu sunt zeu.

Ceea ce înseamnă că este o făptură mitologică. Totuși, nu un șarpe de mare. În noaptea în care am venit, când au apărut slujitorii zeiței, frații lui Namgi îl numiseră pe Kirin „Argintiul”, spunând că Imugii îi măcelăriseră pe toți cei din neamul lui.

Am suficient instinct de conservare cât să nu rostesc niciun cuvânt despre asta.

— E ciudat să crezi că Namgi este din neamul șerpilor de mare care par, cu toții, foarte cruzi și îngrozitori. Namgi a fost întotdeauna prietenos cu mine.

Fac o pauză, adăugând cu un zâmbet:

— Și poate puțin răutăcios.

Kirin scutură din cap.

— Să n-ai niciodată încredere într-un Imugi.

Mă uit drept în ochii lui.

— Eu am încredere în Namgi.

— Atunci ești o proastă.

Mă încrunt, rănită pentru Namgi, care, cu nicio jumătate de oră mai devreme, vorbise atât de afectuos despre Kirin.

— Am mult mai multă încredere în Namgi decât în tine, îi replic. El este direct și sincer. Mi-a spus cum l-a cunoscut pe Shin și de ce îl slujește. În timp ce tu nu mi-ai spus nimic despre tine.

Ezit, întrebându-mă dacă impulsivitatea mea nu m-a dus prea departe. Kirin pare într-adevăr supărat – primul semn de emoție reală pe care l-am văzut la el.

— Pentru că nu sunt amabil, crezi că sunt neloial, spune el, cu vocea sa înghețată. Totuși l-am slujit pe Shin mult mai mult timp decât Namgi. N-a existat niciodată, niciun moment în care eu să nu fi fost lângă el. Este căpetenia mea, dar mai mult decât atât, îmi este prieten. l-am încredințat viața mea.

Kirin face o pauză, apoi se întoarce spre mine cu o privire aproape îngrozită.

— Nu pot să cred că m-ai adus la o asemenea disperare, încât am simțit nevoia să mă apăr împotriva afirmațiilor tale ridicole.

Mă opresc, întorcându-mă spre el cu un zâmbet larg.

— Mi-e mai ușor să vorbesc cu tine, știind că ești și puțin uman.

Îmi dau seama că am zis ceva greșit când zâmbetul reticent de pe buzele lui dispare.

— Nu sunt om, spune el rece.

În următoarea jumătate de oră, niciunul dintre noi nu mai scoate niciun cuvânt. Mă mișc mai departe printre rândurile de rafturi, care se întind mai mult în adâncime decât am crezut inițial. Ar fi cu adevărat imposibil să parcurg fiecare pergament și fiecare carte, chiar dacă metoda de clasificare este clară. În vreme ce mă plimb, îmi dau seama că încăperea este mult mai mare decât sugera vederea din exterior a Casei Cocorilor, care părea mai mult înaltă decât lată. Este, în același timp, și asemănătoare, dar și complet diferită, dacă o compari cu Casa Lunii, unde camera în care locuia zeița era mică, și în raport cu felul în care arăta casa ei, privită din afară.

Continui să explorez biblioteca, cotind după orice colț îmi iese în cale, până când, la capătul unui șir deosebit de lung de rafturi, ajung la o ușă. Sunt surprinsă doar pentru că mă gândisem că biblioteca ocupa o singură încăpere. Ușa este ușor întredeschisă. Îmi îtesc privirea și văd un șir scurt de scări care duc cu un nivel mai jos.

Știu că ar trebui să mă întorc. Dacă Shin revine și constată că am dispărut, nu va fi mulțumit. Și totuși, aceasta este Casa Cocorilor, casa cărturarilor – ce-ar putea fi rău într-un asemenea loc?

Alunec pe lângă ușă, cobor ușor scările și intru pe un coridor îngust, slab luminat de felinare cu lumânări cu flacără mică. Pe ambele părți se află încăperi, destinate lecturii, scrisului și altor activități academice, pline cu suluri de hârtie, cerneală și pensule, împrăștiate peste tot.

La capătul holului se află un birou privat, mai mare decât restul. Pe pereți atârna papirusuri cu poezii, alături de tablouri peisaje. O singură masă de scris este așezată în partea din spate a camerei, în fața unui paravan de hârtie.

Este un paravan frumos, de patru ori mai lung decât cel din camera lui Shin și de două ori mai înalt. Fiecare dintre panourile sale prezintă etapele vieții unui cocor, de la nou-născut până la ultimul panou, care arată cocorul în zbor, singura pată de culoare de un roșu-aprins fiind capul său încoronat.

— Iartă-mă. Nu eram pregătit pentru oaspeți, altfel aş fi făcut un pic de ordine.

Mă întorc și mă trezesc în fața unui savant înalt, în vârstă, care stă în prag.

— Lord Yu, spun eu, recunoscându-l din prima noapte de la Casa Lotus. Mă înclin adânc.

— Vă rog să-mi scuzați intruziunea. Am așteptat în camera de sus și apoi am coborât scările...

— Par eu deranjat? mă întreabă Lordul Yu. Vino, te rog, și stai.

Dă din cap, indicând măsuta din fața paravanului de hârtie. Îndreptându-se spre un dulap lateral, scoate o tavă cu o sticlă și două cupe din porțelan.

— Ți place gustul băuturilor spirtoase tari?

— N-am avut niciodată ocazia să aflu, spun eu, luând loc vizavi de el.

Ridică sticla și toarnă o parte din lichidul auriu într-o cupă. Luând cupa cu amândouă mâinile, las capul pe spate

pentru a bea tot, așa cum i-am văzut făcând pe frații mei. În gură, lichiorul are gust amar.

— Acum, spune Lordul Cocor, zi-mi ce întrebări ai.

Probabil că par surprinsă, pentru că el adaugă:

— Trebuie să ai întrebări pentru care cauți răspunsuri; o fată tânără cu o patrie în pericol, o mireasă a Zeului Mării cu un mister de dezlegat.

— Atunci înseamnă că mi-ați ghicit întrebarea, înainte să o formulez.

— Cu toate astea, trebuie să mă întreb ca să îți pot răspunde.

— Cum ridic blestemul care apasă asupra Zeului Mării?

— Nu trebuia să vii la mine pentru a primi răspuns la această întrebare. Răspunsul este în mit: Doar o adevărată mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale nestăpânite. Mireasa care împarte Firul Roșu al Sorții cu Zeul Mării are puterea să rupă blestemul.

— Nu înțeleg, spun eu, mâhnită. Fiecare mireasă vine cu un Fir Roșu al Sorții.

Lordul Yu umple din nou ambele cupe, apoi o împinge pe a mea spre mine. Nu vorbește până când n-am băut tot lichidul auriu.

— Toate miresele împărtășesc un Fir Roșu al Sorții cu Zeul Mării, dar aceasta este doar o vrajă menită a le proteja. Altfel, Lordul Shin nu ar putea tăia firul sorții, așa cum face în fiecare an. La urma urmei, o soartă adevărată nu poate fi tăiată de muchia unei lame.

Dau încet din cap; așa a spus și Zeița Vulpe. Lordul Yu continuă.

— Mireasa care-l iubește – cea pe care și el o iubește –, numai ea are puterea de a transforma mitul în adevăr. Dacă se formează această soartă, ea va fi invizibilă pentru toți, în afară de Zeul Mării și mireasa lui.

Instinctiv, ochii mei se îndreaptă spre Firul Roșu al Sorții, care mă leagă de Shin. O soartă invizibilă. Lordul Cocor nu pare să observe direcția privirii mele, în timp ce toarnă o a treia cupă.

— Atunci nu este nicio speranță, spun eu. Până când mireasa sortită nu este aruncată în mare, Zeul Mării nu se va trezi.

Vor fi sacrificate și alte fete. Și mai multe vieți vor fi pierdute din cauza furtunilor.

— Nu e chiar atât de fără speranță pe cât pare, răspunde el. Este posibil să se formeze o astfel de soartă. La urma urmei, atașamentul sau ceea ce poezii erudiți numesc iubire este, de asemenea, o alegere. Două persoane se pot alege una pe alta din necesitate. Sau din datorie. În acest fel, chiar și un Fir Roșu al Destinului poate să fie desfăcut, dacă una dintre părți formează cu altcineva o legătură mai puternică.

O lună pentru ca tu să-ți dai seama cum să-l salvezi pe Zeul Mării și o lună pentru ca eu să-mi dau seama cum să scap de tine. Acesta este răspunsul pe care îl caută Shin.

Lordul Cocor împinge paharul spre mine. Este al treilea sau al patrulea? Când mă întind să-l iau, mă cuprinde o ușoară senzație de amețală.

— Ai primit răspunsul despre cum să rupi blestemul. Formează un Fir Roșu al Sorții cu Zeul Mării. Adică, dacă n-ai făcut-o deja cu altcineva.

Ridic privirea, alertată de o schimbare în vocea Lordului Cocor. El a vorbit într-o cadență ritmică, aproape hipnotizantă în felul ei, ca a unui povestitor. Dar acum, în vocea lui a apărut ceva fals, o scânteie de avariție. Ochii lui rămân pe mâna mea.

— Am auzit un zvon curios că Shin, ca și Zeul Morții Shiki înaintea lui, s-a trezit legat printr-o soartă neașteptată.

Brusc, el se întinde, apucându-mă de încheietură. Încerc să mă îndepărtez, dar strânsoarea lui este ca o menhină,

puternică pentru un cărturar în vârstă. A fost greșeala mea să îmi închipui că el era altceva decât un spirit cu putere neomenească.

În același timp, Firul Roșu al Sorții începe să se zbată. Ceva se întâmplă la celălalt capăt.

Shin! Este atacat?

Încerc să-mi smulg mâna. Inima îmi bate cu putere și am capul tulbure din cauza băuturii. De ce Lordul Cocor era aici, când ar fi trebuit să fie la întâlnirea cu Shin?

— Am trimis o misivă la Casa Lotus, cu intenția de a-l despărți pe Shin de tine, sâsâie Lordul Cocor. Am fost foarte furios când am descoperit că l-ai însoțit aici. Din fericire, tu te-ai despărțit de Argintiu. A trecut mult timp de când am fost om. Am fost oare vreodată și eu așa de prost?

— Încă ești un prost, am răspuns, dacă te gândești să-l ucizi pe Shin prin mine. După aceea, după ce voi rămâne sângerând pe podea, Shin va fi încă viu și se va răzbuna.

Cuvintele mele trebuie să fi străpuns sentimentul lui de triumf, pentru că Lordul Yu pare deodată să se îndoiască. Își slăbește strânsoarea.

Profitând de această ocazie, întind mâna după cuțit, tăind aerul dintre noi. Lordul Yu urlă, împleticindu-se înapoi și ducându-și mâna la obrazul pe care lama cuțitului meu și-a lăsat urma.

Cad, izbindu-mă de podea, chiar în momentul când în hol se aude un strigăt și ușa se deschide.

19

Shin năvălește în cameră. Aruncă o privire rapidă spre mine, spre masa răsturnată și spre serviciul de ceai sfărâmat acum în bucăți pe podea și o furie incredibilă pare să-l cuprindă. Îl apucă de guler pe Lordul Yu și-l izbește de perete.

— Ar trebui să te ucid pentru asta!

Lordul Yu pare aproape vesel, deși răsuflă greu:

— Ai găsit-o mai repede decât credeam. E ca și cum ai fi fost ghidat de un invizibil fir al sorții. Nu eram sigur înainte, dar acum sunt.

— Mina!

Namgi este lângă mine, ajutându-mă să stau în picioare.

— Ești rănită?

Afară, în sală, se aud zgomote de luptă, strigăte și oțel lovind oțelul. Kirin probabil că reține gărzile.

— Sunt bine, spun eu. L-am lovit cu cuțitul.

Sângele curge acum șuvoi din obrazul Lordului Yu.

— Hai să mergem, spune Shin, lăsându-l pe Lordul Yu la podea.

Se întoarce, întinzându-se spre mine. Tresar când mâna lui se lipește de încheietura mea.

Îmi ridică mâneca rochiei. O vânătaie mare mi s-a format deja sub piele, în locul în care m-a strâns de braț Lordul Cocor. El o privește; nu spune un cuvânt, deși ochii par să-i devină și mai întunecați. Îndepărtându-se de mine, apucă sabia.

Namgi îl prinde din spate.

— Shin, oprește-te! Lordul Yu este conducătorul Casei Cocorilor. Nici măcar tu nu poți să-l omori fără să înfurii celelalte case. Trebuie să plecăm înainte de a fi copleșiți.

Și parcă pentru a sublinia cuvintele lui Namgi, se aude un tropăit pe podeaua de deasupra noastră. Paznicii Casei Cocorilor se adună să-și apere domnul și casa.

Shin se întinde din nou spre mine, de data asta luându-mă de mână.

Afară, în hol, Kirin stă deasupra corpurilor inconștiente a cinci gardieni, cu hainele lui albe, curate, de parcă nu ar fi luat cu doar o clipă mai înainte parte la o încăierare.

— Lord Shin...., începe, dar Shin trece pe lângă el.

Mă copleșește vinovăția – dacă n-aș fi plecat de lângă Kirin, asta nu s-ar fi întâmplat. Și totuși nu pot regreta acțiunile care m-au condus la Lordul Yu; deși este un trădător, mi-a împărtășit niște informații.

Nici Shin și nici eu nu vorbim în timp ce străbatem holul lung din spate, dinspre bibliotecă, întorcându-ne, fără a fi opriți, prin porțile mari pe unde intrasem cu o oră în urmă. Chipul lui Shin este împietrit într-o expresie sumbră. Nu dă drumul mâinii mele, până când nu parcurgem o distanță mare.

— Ce s-a întâmplat după ce m-ai părăsit? întreb.

Peste umăr, îi văd pe Namgi și pe Kirin supraveghindu-ne spatele.

— Lord Bom era acolo când am sosit.

Shin clatină din cap. Dar avea soldați cu el. A fost o capcană. Cocorii și Tigrii lucrau împreună. Au vrut să mă țină ocupat ca să poată ajunge la tine. Mormăie, evident frustrat.

— Ar fi trebuit să anticipez asta. Ești în pericol din cauza mea.

Ar trebui să-i spun ce-am aflat de la Lordul Cocor: blestemul asupra Zeului Mării poate fi ridicat dacă formează un Fir Roșu al Sorții cu o mireasă. Și, la rândul său, soarta mea și a lui Shin poate să nu se împlinească, dacă oricare dintre noi face o mai puternică legătură cu altcineva.

Răspunsul pare clar. Pentru ca amândoi să obținem ceea ce ne dorim, eu ar trebui să formez o legătură cu Zeul Mării. Atunci Shin ar fi liber, iar poporul meu ar fi salvat. Calea pe care ar trebui să o urmez este chiar în fața mea.

Atunci, de ce simt că mi-am pierdut drumul?

Pe măsură ce înaintăm, devin conștientă de un zgomot în surdină, dar cumva, bubuitor. L-am observat și în drumul nostru către Casa Cocorilor, deși era mai îndepărtat. Acum este mai puternic; îmi simt oasele vibrând ca răspuns. Aerul

se răcește și o ceață grea se ridică până la nivelul gleznelor mele. Un vânt rece îmi agită șuvițele părului, scăpate din coadă, desfăcute în iureșul prin care trecusem.

— Aceea este o cascadă? întreb.

Shin se oprește să-și scoată mantia, punând haina lui lungă peste umerii mei. Încetez imediat să tremur în haina încălzită de trupul său.

— E râul.

Felul în care el spune „râu” sugerează că nu este vorba despre un curs de apă obișnuit. Ceața tot mai densă se îngroașă. Strâng mai bine haina lui Shin pe mine, înghițind cristale de gheață care îmi ajung, brusc, în gât. În față se întrevește un râu învăluit în ceață. Nu este prea larg – pot vedea malul opus –, dar e zgomotos, curentul puternic izbînd ceva pe suprafața apei.

— Țsta este...?

Mă apropiu mai mult de mal. Îmi trebuie o clipă să înțeleg ce văd. O mână palidă, o față fără sânge. Nu sunt resturi de ambarcațiuni, ci ființe. Plutesc pe râu, cu trupurile pe jumătate scufundate. Număr patru, cinci, șase indivizi și aceia sunt doar cei mai apropiați de mal. Alții plutesc mai aproape de punctul în care ne aflăm și chiar și mai mulți au trecut deja de acesta. Sunt toți atât de imobili! Prea imobili...

Apoi deodată zăresc scurt o zbatere crâncenă. În mijlocul râului, o copilă se luptă împotriva curentului. Plânsetele ei sunt slabe, aproape șoptite, înghițite de tumultul apei. Brațele sale se înalță desperate, spărgînd suprafața apei, doar pentru a fi supte din nou, prea obosită pentru a rămîne pe linia de plutire.

Mă reped înainte, dar Shin întinde brațul pentru a-mi bloca drumul.

— Nu poți intra în râu, spune el. Curentul este foarte rapid. Te va mătura.

— Dar trebuie s-o ajut.

— Mă tem că-i imposibil. Doar morții pot intra în Râul Sufletelor.

Am mai auzit de acest râu; Mask l-a menționat în noaptea primei noastre întâlniri. Dar a pomenit și faptul că spiritele se pot retrage singure din râu, dacă voința lor este suficient de puternică.

Privesc cum fetița se străduiește să-și țină capul deasupra apei. Celelalte trupuri au ochii închiși, ca în somn, dar fata refuză să accepte să se lase purtată de cursul râului. Ea vrea să trăiască.

Shin blestemă în surdină.

Îi urmăresc privirea mai sus, pe mal. Un bărbat se apropie de apă. De la această distanță, nu-i pot vedea fața, dar este înalt, cu părul negru până la umeri. Apele mai apropiate de mal se calmează la intrarea lui și el pătrunde în adânc. În timp ce restul râului se repede puternic de-a lungul albiei, pe el îl înconjoară un cerc de apă calmă.

— Cine este? întreb.

— Zeul Morții, Shiki, spune Shin. Unul dintre cei mai puternici zei și nu mi-este prieten.

Shiki. Cel cu care Shin s-a luptat pentru sufletul miresei de anul trecut, Hyeri.

Mișcându-se încet, zeul se apropie de fetiță, oprindu-se la mică distanță de ea. Copila – fără suflare, fără putere – îi prinde privirea. Ea își reia lupta, dar de data aceasta, în direcția lui. Este un progres lent, dar voința ei e puternică. Refuză să cedeze curentului necruțător. În cele din urmă, ajungând la zeu, se agață de hainele lui. El o ia în brațe, legănând-o. Obosită de încercare, ea se abandonează, moale.

Zeul Morții începe să meargă spre malul opus, cu fata în brațe. La jumătatea râului, se oprește, întorcându-se să se uite direct la noi. Echilibrând copila cu un braț, el îl

folosește pe celălalt pentru a ne indica un pod care se întinde pe lățimea râului. Semnificația gestului lui e clară. Când Shin dă din cap că a înțeles, Zeul Morții își continuă înaintarea lentă prin apă.

Kirin și Namgi ne așteaptă la marginea podului.

— E înțelept să te întâlnești singur cu Zeul Morții? întrebă Kirin, odată ce-am ajuns mai aproape.

Dacă este încă supărat pentru ce s-a întâmplat deunăzi, nu o arată.

— Shin va fi bine, atât timp cât va fi cu Mina, răspunde Namgi. Shiki are o slăbiciune pentru miresele Zeului Mării.

Indiferent dacă Shin este de acord sau nu, el nu comentează, pășind pe grinzile de lemn ale podului. Nici Kirin, nici Namgi nu încearcă să mă oprească, în timp ce eu îl urmez în ceață.

Aici este mai densă decât era pe mal. Atmosfera mi se pare familiară și mă întreb dacă este același pod pe care m-am regăsit eu însămi când m-am trezit prima dată pe tărâmul Zeului Mării.

Urmez Firul Roșu al Sorții până la mijlocul podului, unde Shin așteaptă, privind prin ceață.

— Ce e de cealaltă parte a râului? întreb.

— Casa Stelelor, în care locuiește Zeul Morții, răspunde Shin. În afară de asta, munți și ceață. Ceața se îngroașă cu cât te aventurezi mai departe de oraș. Poți rătăci săptămâni prin ceață, pentru a ieși în locul din care ai plecat, sau în cealaltă parte a orașului. De aceea am pierdut urma hoților. În ceață, este dificil să ții evidența oricăror lucruri. Spiritele se pierd adesea în ea, încercând să găsească o modalitate de a se întoarce în lumea celor vii, dar așa ceva nu este posibil. Odată ce cobori pe râu, nu te mai poți întoarce.

Tremur la acest gând.

— Despre ce crezi că vrea Shiki să discute cu tine?

— Adevărul e că nu îmi închipui. Ultima dată când ne-am întâlnit ne-am ciocnit. Cu cuvintele și cu armele. Luasem sufletul miresei, ca în fiecare an, dar Shiki, devenind protectorul fetei, mi-a cerut să i-l dau înapoi. Când am refuzat, ne-am luptat.

— Și totuși, sufletul i-a fost înapoiat, spun eu, concluzia fiind că rezultatul fusese în favoarea lui Shiki.

Îmi revine în minte imaginea lui Hyeri, uitându-se pe fereastra din lectică, cu ochii strălucind de curiozitate și râzând.

— Ea a întrerupt lupta. Era.... pe moarte, fiind despărțită de prea mult timp de sufletul ei. Iar Shiki, Zeul Morții, nu putea face nimic. Atunci, i-am dat sufletul înapoi, numai pentru a-l împiedica să se plângă.

— Ah, spun eu. Așadar Shiki a câștigat în cele din urmă – Shin se încruntă – pentru că a avut un prieten ca tine. Shin scutură din cap, dar nu neagă cuvintele mele.

— Și frumos mi-a mai mulțumit. După ce i-am salvat viața fetei, m-a numit „nemernic fără suflet” și a plecat. Nu i-am vorbit și nu l-am mai văzut de atunci.

Povestea lui Shin dezvăluise mai mult decât ar fi vrut el. De dragul lui Shiki, el o salvase pe Hyeri, dând naștere la zvonuri și dispreț împotriva lui însuși.

— Cum poți fi sigur că n-ai suflet? întreb.

— Fiecare ființă are un suflet, fie că este ascuns în sine, așa cum este la oameni, sau are o formă diferită, așa cum este pentru creaturile mitologice. Și zeii au suflete. Pentru Zeița Lunii și a Memoriei, sufletul este luna. Pentru Zeul Mării, sufletul este Dragonul Mării de Est. Pentru zeii Caselor, sufletele sunt vatra; pentru zeii munților, râurilor și lacurilor, sufletele...

— Sunt munții, râurile și lacurile, termin eu.

El aprobă.

— Ceea ce înseamnă că, dacă munții, râurile și lacurile sunt distruse, zeii sunt și ei distruși. Fiindcă atunci când râurile sunt poluate, iar pădurile ard, puterea zeilor slăbește și ei dispar. Eu sunt un zeu care și-a pierdut sufletul și, odată cu el, toate amintirile despre cine a fost cândva. Despre ceea ce a fost menit să protejeze. Astfel stând lucrurile, ar fi trebuit să dispar cu multă vreme în urmă.

Durerea din vocea lui este inconfundabilă. Închide ochii. Mai mult decât orice, vreau să-l consolez în acest moment și totuși n-am cuvinte. Chiar și atunci când sufletul meu era o coțofană, știam că încă mai există, chiar dacă undeva, în afara mea. Nu era pierdut pentru totdeauna. Nu era uitat.

Mă gândesc la multele lucruri pe care Shin le-a făcut pentru mine: salvându-mă la Lordul Cocor, aducându-mă la Zeul Mării, recuperând barca de hârtie. S-ar putea ca el să nu creadă că are suflet, dar eu cred în continuare că are.

Îmi duc mâinile la talie și deznod punguța de mătase, apoi o înclin până când obiectul din interior se rostogolește în palma mea. Shin se întoarce, atras de mișcările mele.

— Uite, Shin, spun eu zâmbind. Ți-am găsit sufletul.

Și ridic palma. În centru se află pietricica pe care este sculptată floarea de lotus. El nu spune nimic timp de câteva minute și mă întreb dacă l-am jignit. Dar apoi întinde mâna, trecându-și degetele peste pietricică și palma mea deschisă.

— S-ar putea să nu fie la fel de mare ca un munte sau la fel de strălucitoare ca luna, spun eu în timp ce el ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai mei, cu o privire sfâșietor de îndurerată, în adâncurile lor întunecate, dar este la fel de frumoasă, pentru că este sufletul tău. Este puternic, rezistent și statornic. Și încăpățânat.

El râde încet.

— Și demn, așa cum ești tu.

Shin își ține respirația.

Inima începe să-mi bată dureros în piept.

— Ei bine? spun, ridicând mâna. O accepți?

Dar, în loc să ia pietricica, își pune mâna peste a mea, cu pietricica presată între palmele noastre, ținută strâns.

— Dacă o iau, spune el, n-am să-i mai dau drumul niciodată.

Nu este o întrebare și totuși simt că așteaptă un răspuns de la mine.

Apoi se încordează, ochii i se îngustează privind ceva dincolo de umărul meu. Mă trage lângă el. Moartea iese din ceață.

20

Zeul Morții este un tânăr cu trăsături frumoase – cu nas lung și buze pline. Pielea lui este palidă ca luna, spre deosebire de a impresionantei și iubitoarei de distracție Hyeri care, înainte de a fi sacrificată Zeului Mării, era renumită în toate satele de pe malul mării, pentru că arăta de parcă ar fi avut soarele sub piele. E ceva melancolic la acest zeu: cearcănele întunecate de sub ochi, care sugerează lipsa de somn, și expresia lui serioasă. Deodată mă bucur că acest zeu al morții o are pe Hyeri, care era atât de plină de viață.

Zeul Morții se oprește la câțiva pași distanță.

— Gărzile mele au raportat că ai fost văzut la granița pământurilor mele, spune el cu voce adâncă și fără inflexiuni. Ce căutai prin ceață?

— În casa mea au pătruns hoții, spune Shin. Îi urmăream, dar le-am pierdut urma în munți.

— Ce-ai descoperit?

— Un complot pus la cale de Cocori și de Tigri. Vor să mă omoare și să-l răstoarne pe Zeul Mării.

— Ah, remarcă Zeul Morții, Lordul Yu și Lordul Bom sunt ambițioși. Cu cât sosesc mai multe spirite pe acest tărâm,

cu atât Casele lor devin mai puternice. Dar moartea n-ar trebui încurajată niciodată.

Probabil că am scos un sunet la aceste cuvinte, pentru că privirea zeului se întoarce spre mine.

— Dar tu ești Zeul Morții, spun eu. Puterea ta nu crește cu fiecare moarte nouă, care intră în această lume?

— Sunt un zeu al morții, dar scopul meu este să păstrez echilibrul între moarte și viață. Când balanța este înclinată prea mult în favoarea uneia, dezechilibrul perturbă unitatea ambelor lumi: ținutul oamenilor și Tărâmul Spiritelor.

Se apropie de balustrada podului, privind în jos la apele năvalnice de dedesubt. Chipul Zeului Morții arată primul semn de emoție: teamă.

— Râul crește. În cele din urmă, se va revărsa peste maluri, aducând cu el spirite care n-au nicio dorință să ajungă în lumea asta. Cu atâtea spirite pierdute umblând prin Orașul Zeului Mării, Tărâmul Spiritelor va deveni într-adevăr un loc trist.

Shin se încruntă.

— Nu există nicio modalitate de a opri creșterea râului?

— Izvorul râului se află în ținutul oamenilor, unde se termină viața și începe moartea. Pentru că nu avem putere asupra a ceea ce aduce moarte – băătăi, boală și foamete –, acolo se poate face prea puțin.

— Ce zici de Zeul Mării? întreb. Furtunile au produs distrugerii mari. Conducătorii războinici se luptă pentru puținul rămas, semănând haos și lăsând în urmă pământuri devastate.

Fac un pas mai departe de Shin, pentru a-i privi în față, atât pe el, cât și pe Shiki. Stropi din râu mă împroașcă pe gât.

— Blestemul Zeului Mării nu mai este o problemă doar pentru cei din lumea oamenilor, ci și pentru lumea spiritelor și a zeilor. Trebuie să îndreptăm lucrurile înainte de a fi prea

târziu. Înainte ca cele două târâmurii ale noastre să fie distruse.

— Am mai văzut această expresie, spune Shiki. Pe chipul cuiva drag. Este expresia pe care o au toate miresele Zeului Mării? Un amestec puternic. Speranță. Ambiție. Furie.

Hyeri. El vorbește despre Hyeri.

Își întoarce privirea către Shin. Până acum, niciunul dintre ei n-a adus în discuție incidentul care i-a despărțit ca aliați și prieteni. Instinctiv, fac un pas spre Shin, de parcă i-aș putea bloca orice cuvinte dure.

— Mă tem că am fost nedrept cu tine, începe Shiki, spre surpriza lui Shin și a mea. Ai protejat acest oraș când nimeni altcineva n-a făcut-o. În timp ce alții au dorit să îl abandoneze, să îl răstoarne sau chiar să îl ucidă pe Zeul Mării, tu i-ai protejat pe el și pe miresele lui și ai păstrat pacea și ordinea în acest târâm. Ți cer iertare pentru multe lucruri, dar mai ales îmi pare rău pentru că am făcut ca povara pe care o porți să fie încă și mai grea.

Mă holbez la Shiki, uluită de aceste scuze cu totul neașteptate.

— Și cred, spune Shiki încet, că poate acum mă înțelegi și tu mai bine.

Arunc o privire către ei, întrebându-mă ce vrea să spună cu ultimele cuvinte.

— Vă las, spune Shiki.

În timp ce se întoarce să plece, mi se adresează.

— Ai fi un oaspete binevenit la mine acasă...

— Mina, spun eu.

— Lady Mina. Știu că Hyeri a mea ar fi bucuroasă să te vadă.

— Și eu pe ea. Ar fi o onoare.

Se înclină, apoi dispare în ceață.

Shin și cu mine părăsim podul. Alăturându-ne lui Kirin și Namgi, ne îndreptăm spre oraș. Acum e întuneric complet,

străzile fiind îndeobște luminate de multe felinare ale căror lumânări au fost stinse de vânt. Cu cât ne îndepărtăm de râu, cu atât se încălzește mai mult, până când nu mai am nevoie de haina lui Shin. O scot, uitându-mă înainte, spre locul în care se află el împreună cu Kirin. Shin pare să vorbească, în timp ce Kirin merge cu capul plecat. Este clar că e muștrat pentru ce s-a întâmplat la Casa Cocorilor.

— Nu-ți face prea multe griji, Mina, spune Namgi, urmărind direcția privirii mele și ghicindu-mi, corect, gândurile. Kirin s-ar fi simțit mai rău dacă Shin nu spunea nimic. În acest fel, el știe exact cum a pus în primejdie acțiunea lui Shin și se va descurca mai bine data viitoare. Indiferent pentru ce, Shin va avea și mai multă încredere în Kirin acum, deoarece, pentru a se convinge pe sine că este de încredere, Kirin va fi și mai atent. Cu alte cuvinte, continuă Namgi, va fi insuportabil.

Străzile sunt pustii, probabil din cauza căldurii brusc înăbușitoare, în ciuda faptului că aici serile sunt de obicei mai răcoroase.

— Totuși îmi pare rău pentru Kirin, continuă Namgi. El nu intră niciodată în încurcături. Spre deosebire de mine.

— Ai o inimă bună, Namgi.

— Și Kirin la fel.

Probabil se vede că mă îndoiesc, pentru că se grăbește să explice.

— Se atașează greu, dar când o face, este un prieten foarte loial, extrem de protector față de cei la care ține. Ar face orice pentru Shin.

— Și tu? Întreb încet.

Namgi nu spune nimic, deși fața i se umbrește.

— Când mă uit la Kirin, văd în el doar o lumină strălucitoare în întuneric. Când se uită el la mine, vede doar întuneric.

Ajungem în piața centrală a orașului. În partea mai îndepărtată se află palatul Zeului Mării, care se profilează sub o mare de stele. Sute de tarabe nocturne se învecinează cu strada și, totuși, sunt ciudat de liniștite, fără negustori care să-și vândă mărfurile. E liniște în jur, o liniște de moarte.

— Namgi..., spun, unde sunt oamenii?

Namgi se uită la piața goală, apoi aruncă o privire în spatele nostru, spre strada pustie. Sprâncenele i se încruntă și întinde mâna spre sabia de la șold.

Deodată peste tot în jurul nostru cade o perdea grea de întuneric, de parcă peste stele ar fi fost aruncată o mantie.

Ridic privirea și țin. Deasupra noastră, agitându-se, se vede limba bifurcată a unui șarpe de mare monstruos.

21

— Mina, ai grijă!

Namgi mă împinge în lateral, apoi sare din drum, în timp ce șarpele de mare biciuiește cu coada în jos, străpungând pavajul unde ne aflaserăm. Namgi este primul care se ridică după lovitură. Traversează strada spre mine, dar șarpele lovește cu coada în lateral, prinzându-l și aruncându-l spre o clădire.

— Namgi! țin, repezindu-mă înainte.

— Rămâi în spate! strigă Namgi.

El își ridică fața, iar eu mă poticnesc, oprindu-mă. Ochii îi ies din orbite, negrul amestecându-i-se cu albul. O umbră-i cade peste corp, înnegurându-i înfățișarea. Corpul întreg i se întunecă și se deformează, apoi începe să se alungească. Din trupul lui ies sulițe de beznă și un strigăt îngrozitor, inuman răzbate din adâncurile sale întunecate.

Deasupra, șarpele de mare crește, agitându-și coada înainte și înapoi. Sar în spatele unui zid prăbușit pentru a evita o lovitură care mi-ar fi despărțit sufletul de trup.

Sunete de luptă se aud din toată piața, unde mai mulți Imugi se îndreaptă spre Shin și Kirin.

Brusc, răcnetul lui Namgi se întrerupe. Întorc capul în direcția lui. Din trupul său ies frânturi de umbră, ca fumul dintr-un foc. Acolo unde fusese odată un băiat cu părul creț, este încolăcit un uriaș șarpe de mare. Cu un murmur scăzut, corpul său lung și sinuos începe să se relaxeze și să se întindă, atingând lungimea sa deplină, incredibilă. Solzi negri și roșii pâlpâie la lumina torțelor.

Cuvintele pe care Namgi mi le spusese în timp ce mă plimbam prin piață îmi răsună în urechi. Forma originală a sufletului meu este un șarpe de apă puternic. Ca un dragon, dar fără magia lui. Cu toate acestea, forma sufletului lui Namgi este diferită de a celui Imugi care plutește deasupra noastră, cu trăsăturile caracteristice ale unui șarpe, cu nări despicate și ochi roșii. Trăsăturile lui Namgi sunt cele ale unui dragon. Are botul mai îngust și neted și solzi strălucitori. Ochii sunt cei pe care-i știu eu, de un negru adânc, cu acea permanentă scânteie răutăcioasă.

Ridicând capul, Namgi scoate un răcnet îngrozitor. O lumină roșie îi lunecă pe gât și erupe din gură într-un foc negru, prinzând inamicul Imugi în explozia sa. Namgi pornește prin aer, înălțându-se de parcă s-ar fi ridicat vântul însuși. Cei doi Imugi se ciocnesc, pocnindu-și fălcile puternice. Dinții lui Namgi sfărâmă pielea fragilă a șarpelui mai mic. Stropi grei de sânge vâcos picură din rănile groaznice, sfârâind la impactul cu pământul.

Atenția îmi este abătută de la luptă de sunetul ascutit a ceva ce se apropie cu repeziciune, un șuier în aer. Mă aplec instinctiv. Săgeata unei arbalete zboară pe deasupra capului meu, înfigându-se într-o scândură de lemn. Pe un acoperiș

de peste drum se ghemuiește o siluetă – cea a hoțului care seamăna cu o nevăstuică, din prima noapte. Îmi întâlnește privirea și rânjește, părând mulțumit, deși a ratat.

Îmi amintesc și de partenerul lui, hoțul ca un urs. Două brațe se strâng în jurul gâtului meu, ridicându-mă de la pământ și târându-mă înapoi, în umbra unei clădiri. Mă lupt să scap din strânsoarea ca de menghină, zgâriind cu unghiile, dar puterea atacatorului meu este prea mare. Mă chinui să respir, brațele îmi slăbesc, vederea mi se întunecă. Deodată, hoțul ca un urs mă eliberează, urlând de durere. Mă răsucesc pentru a surprinde o imagine neclară a lui Mask sărind de pe spatele lui, în care a înfipt un cuțit până la mâner.

— Vino, Mina, strigă ea, apucându-mă de mână.

Alegăm printr-un labirint de străzi. Deasupra noastră, Namgi și frații săi se avântă într-o bătălie cumplită.

Ici și colo văd câte o față care pândește din spatele unei ferestre ce se trânteste repede, în timp ce eu și Mask trecem în fugă. Când ne-am îndepărtat destul de mult, Mask se îndreaptă spre o clădire, trăgându-mă înăuntru, după ea.

Mă aplec, cu mâinile așezate pe genunchi, încercând să-mi trag răsuflarea. Suntem într-o prăvălie de vechituri. Rafturile înguste sunt pline cu tot felul de obiecte – ceramică, hârtie și chiar petarde, așezate în coșuri împletite din pânză. Mask se grăbește spre un butoiș și scoate două pumnale.

Îmi dă unul, cu lama de două ori mai mare decât cea a cuțitului meu.

— Știi să folosești asta?

— Puțin, spun eu, încercându-i greutatea în mână. M-a învățat bunica.

Mask zâmbește, cu ochii mijiți prin găurile măștii. Tropăitul unor picioare afară, pe stradă, dă un scurt avertisment,

Înainte ca Dai să se năpustească în cameră, cu Miki în spate.

— Te simți bine, Mina? Întreabă. E bine, Mask?

— Ea e bine. Și eu sunt bine, mulțumesc c-ai întrebat!

Miki se uită la mine cu ochi mari, plini de lacrimi.

— Pentru voi doi e periculos să fiți aici, spun eu.

Miki e încă un bebeluș iar Dai este el însuși un copil.

— Deocamdată, duceți-vă să vă ascundeți.

Dai nu protestează. Se mută într-un colț din partea din spate a prăvăliei, ghemuindu-se și fredonând în surdină un cântec de leagăn, când Miki începe să scâncească. Împreună, Mask și cu mine, îngrămădim coșuri în fața copiilor, ca să-i ascundem vederii.

Prin magazin flutură Firul Roșu al Sortii, curbându-se spre stânga. Cu siguranță, la fel ca Namgi, Shin și Kirin se luptă cu Imugi. Stomacul meu se răsucește, când frica se înfinge în el ca un pumnal, la gândul că Shin luptă împotriva acelor fiare monstruoase.

În fața prăvăliei se aude un zgomot puternic. Lumina unui felinar străpunge interiorul întunecat al încăperii.

— Păsărică, se aude cântând vocea hoțului ca un urs. Pentru că ai fugit, ai câștigat o moarte lentă. Iar prietena ta, chiar una și mai lentă.

Cândva, hoții au vrut să-mi fure sufletul. Acum ursul și nevăstuica sunt asasini, meniți să mă elimine.

Mask mă bate pe umăr, ca să-mi atragă atenția. Arată spre sine și rândul din dreapta de rafturi, apoi spre mine și rândul din stânga. Dau din cap pentru a arăta că înțeleg. Mișcându-ne în liniște, ne despărțim, mergând separat prin prăvălia ticsită. Mă ghemuiesc în spatele cuferelor de lemn și lăzilor stivuite, care mă ascund vederii. În sfârșit, mă lipesc cu spatele de un raft și mă uit în jur, iar atunci zăresc în fața ușii un asasin, stând în picioare, cu o sabie într-o mână și un felinar în cealaltă.

— Se pare că un număr destul de mare de oameni de pe acest tărâm te vrea moartă. Lordul Cocor este unul, dar și marea stăpână pe care o servesc Imugi. Ce ai făcut, păsărică, să atragi furia unei zeițe?

Este o întrebare la care și eu aș dori să știu răspunsul.

Mask scoate un strigăt de luptă puternic, sărind jos din înălțimea unui raft. Asasinul urs se răsucește, ridicând sabia. Armele se ciocnesc, clinchetul răsunând ca un clopoțel.

Curând, Mask cade pe podea, se rostogolește și trece cu pumnalul peste picioarele lui. Strigând, el aruncă felinarul, care se sparge lovind un teanc de papirusuri, ce iau foc. Înainte ca Mask să se poată retrage, el o apucă de coada împletită, trăgându-i capul pe spate. Maska îi alunecă și, pentru o clipă, zăresc obrajii rumeni și gura plină, dezgolită într-o grimasă.

Cu un țipăt de luptă, mă reped înainte. El îi dă drumul lui Mask, pentru a face față atacului meu. Simt impactul ciocnirii armelor noastre, sub forma unei dureri ascuțite care îmi șerpuiește prin braț. În jurul nostru, focul se dezlănțuie acum într-un infern.

— Mina!

Mă întorc și văd că Mask și-a revenit, iar acum ține în mână un mănunchi de petarde, cu o intenție clară.

Asasinul se poziționează pentru a para o nouă lovitură, dar, de data asta, pumnalul meu împrumutat se sparge la ciocnire. Cu un rânjet triumfător, el ridică sabia.

Dai se aruncă înainte, apucă brațul asasinului urs și-l mușcă adânc. Urlând, asasinul scapă spada. O apuc repede, înfigând-o prin roba lui grea, până în podeaua de scânduri.

— Acum! strig eu.

Mask aruncă petardele în foc și ele explodează cu o bubuitură. Ieșim afară, pe jumătate înecați și tușind din cauza fumului, în timp ce prăvălia arde cu flăcări mari.

Afară, mă țin aproape de Dai și de Miki. Dacă n-ar fi ei și Mask, cu siguranță m-aș pierde.

— Repede.

Mask ne trage deoparte. Nu putem rămâne aici, afară, în stradă. Trebuie să găsim adăpost.

Dai mă ia de mână și, împreună, o urmărim pe Mask, care este deja cu câțiva pași înaintea și privește după un colț.

Deodată se întoarce, cu o expresie de panică întipărită pe masca ei de bunică.

— Atenție! țipă.

Un șarpe de mare uriaș țâșnește dintre clădiri, în dreapta noastră. Coada lui biciuiește, azvârlindu-mă pe mine într-o parte și pe Dai și Miki în cealaltă.

Sunt izbită de peretele unei clădiri. În jur se ridică praf. Tușesc dezorientată, cu un țiuit surd în urechi. Un strigăt de durere mă scutură din amorteală. Dai. Miki. Mă ridic.

La mică distanță, șarpele i-a blocat pe cei doi în colțul unei clădiri, încercuți de corpul lui încolăcit. Sunt prinși în capcană. Văd momentul în care Dai își dă și el seama. Ridică mâna la umăr. Dezleagă repede nodurile sacului, răsucind-o pe Miki și legând-o la piept. Se întoarce către zidul clădirii, cu spatele spre șarpele uriaș. Mă uit, îngrozită, cum Dai se apleacă peste Miki, apărându-i corpul cu al lui.

Șarpele înalță coada, repezind-o apoi în jos.

— Nu! țip eu.

Dai strigă. O tăietură adâncă îi brăzdează spatele. El cade în genunchi, cu Miki încă ținută strâns în brațe.

— Nu, te rog, încetează!

Mă arunc în față.

Șarpele își ridică din nou coada.

— Oprește-te!

Mă uit în jur cu disperare.

— Să mă ajute cineva...

Se aude un şuier ascuțit. O săgeată de aur trasă din cer se înfige adânc în partea din spate a gâtului șarpelui. El se zvârcolește și urlă. O altă săgeată îi nimerește gâtul, retezându-i țipătul. Șarpele se răsucesce și cade, transformându-se într-un bărbat cu ochi sticloși și reci.

Din cer iese o fiară grozavă, care arată ca un cal, dar are copite de foc. O femeie stă pe acea fiară, cu un braț încordând un arc mare, de corn. Părul îi ajunge până la talie. Ochii ei sunt ca niște lumânări aprinse. Un fulger decupează silueta din întuneric. Este cea mai uluitoare ființă pe care am văzut-o vreodată, teribilă și terifiantă în același timp. Încet, își întoarce calul, ațintindu-și privirea strălucitoare asupra mea.

— Zeiță!

Shin stă pe acoperișul celei mai apropiate clădiri și cu el este și Kirin. Semnele bătăliei se văd pe hainele lor rupte și pe săbiile din care încă picură sânge.

— Cheamă-ți slujitorii, poruncește el. Și părăsește acest oraș.

Slujitori? Atunci ea trebuie să fie Zeița Lunii și a Memoriei. Mai mulți Imugi s-au adunat pe cer deasupra sa. Totuși dacă ea este stăpâna lor – îmi mut privirea spre bărbatul de pe pământ, al cărui corp se estompează încet – de ce l-a ucis pe unul dintre ei?

— Dă-mi fata, spune zeița, și voi pleca în pace.

— I-am spus deja servitorului tău, Ryugi. Lady Mina nu mai este mireasa Zeului Mării, ci a mea.

Acest răspuns pare mai curând să o nemulțumească decât să o liniștească pe zeiță, pentru că întinde coarda arcului.

— Atunci, de ce merge în grădinile Zeului Mării? De ce-i spune povești care să-i ispitească inima? Mireasa ta. Mireasa Zeului Mării. Nu contează. Pentru mine, ea este un dușman.

Încet, începe să-și mâne calul, spre mine. În spatele ei, Shin sare de pe un acoperiș pe altul, dar nu va ajunge la timp. Zeița ridică arcul, cu săgeata îndreptată direct spre inima mea.

Apoi un corp îmi întunecă vederea, doborându-mă.

— Dai!

El își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, surprinzător de puternic pentru un băiat atât de tânăr, ca să nu mai vorbim de faptul că e grav rănit. Încerc să-l dau deoparte, dar mă ține strâns. Peste drum, Miki plânge în brațele lui Mask.

— Dai, implor eu, trebuie să-mi dai drumul.

Dar el refuză. Până și biruit și însângerat, se gândește doar să mă protejeze.

Ridic ochii spre zeiță și o văd privindu-ne, nemișcată pe calul ei. Pentru o clipă, aș putea să jur că citesc pe chipul ei un dor adânc, dar apoi ochii i se aspresc, în timp ce coboară arcul.

— Ce lașitate, să te ascunzi în spatele unui copil! Dar nu vei fi mereu cu el și când vei fi singură, când te aștepti mai puțin, voi apărea în fața ta. Și voi lua ceea ce-mi aparține.

Îmi mușc buzele ca să nu-i răspund: Sufletul meu îmi aparține mie.

Calul se ridică în aer. Din copitele lui se scurge un fel de cenușă aurie, ce sfârâie în vânt. Galopează în sus, către cer, cu șerpii de mare roind în jurul zeiței.

Un șarpe de mare se desprinde de ceilalți și cade la pământ. Trupul șarpelui se micșorează, luând formă umană, dezvăluind un Namgi plin de zgârieturi și transpirat, dar altfel nevătămat.

Corpul lui Dai se moaie, iar eu îl prind, legănându-l în brațe.

Shin vine și se ghemuiește lângă mine.

— Trebuie să-l ducem înapoi la Casa Lotus.

Dau din cap și el îl ridică, ușor, în brațe pe Dai.

Împreună, obosiți de luptă, o parte dintre combatanți pleacă, Mask ținând-o în brațe pe neconsolata Miki, al cărei plâns reia ca un ecou temerile din inima mea. În timp ce grăbim mersul, mă uit peste umăr pentru ultima oară. Toate lampioanele de pe stradă s-au stins în timpul bătăliei. Singura lumină vine de la lună, plină și strălucitoare, eclipsată de figura singuratică a zeiței.

22

Dai este dus în camera lui Namgi, una dintre cele două încăperi de la etajul de jos al Pavilionului Lotus, cealaltă aparținând lui Kirin. Aștept afară, în hol, cu Miki în brațe, trupul ei mic tremurând la fiecare câteva minute. A început să tremure când s-a despărțit prima dată de Dai, după ce el a salvat-o de Imugi. Pe drumul de întoarcere la Casa Lotus, a obosit plângând, dar tremurul nu s-a oprit. O trece încă un fior și o strâng mai aproape de mine.

Ușa camerei lui Namgi se deschide și iese Shin, urmat de Kirin.

— Cum se simte? întreb eu, în șoaptă.

Kirin își strânge bandajele din jurul mâinii.

— E puternic, pentru o persoană atât de mică. Va scăpa cu bine.

Întinzând mâna, Shin îmi îndepărtează ușor șuvițele de păr care au scăpat din împletitura cozii, lipindu-mi-se de frunte și obraji. Blândețea atingerii lui aproape că fărâcă zidurile fragile pe care mi le-am construit în jurul inimii.

— Credeam că te-ai culcat, spune el.

La orizont trebuie să se fi ivit zorii.

— Vreau să-l văd.

Shin dă din cap, îndepărtându-se de ușă. Când trec pe lângă el, spune blând:

— O să fie bine, Mina.

Luptându-mă cu lacrimile, mă uit la el, apoi la Kirin.

— Mulțumesc!

Kirin ezită, apoi înclină din cap.

Intru în cameră, iar Shin închide ușa în urma mea.

Strălucirea roz și galbenă se filtrează printr-o fereastră închisă, scaldând încăperea într-o lumină tulbure. Mask stă pe podea lângă Dai, aplecându-se să aranjeze păturile din jurul lui. Cei doi vorbesc cu voci stinse și niciunul nu a observat intrarea mea.

— M-am descurcat bine, nu-i așa, Mask? șoptește Dai. I-am protejat. Pe amândoi. Așa cum am spus că vom face.

— Da, spune Mask încet, ai fost foarte curajos.

În brațele mele, Miki scoate un gândurit, atrăgând atenția lui Dai.

— Miki! exclamă el, deschizând brațele, doar ca să tresară de durere.

Se trage înapoi între pături.

Mă grăbesc, îngenunchind pe partea opusă a așternutului, față în față cu Mask. Îmi acopăr gura cu mâna.

— Oh, Dai...

Părul lui negru e dat de-o parte și de alta, eliberându-i fața și dezvăluind pete și vânătăi de-a lungul frunții și al maxilarului. Chipul lui e palid și are o tăietură la marginea gurii. Păturile îi ascund restul corpului, dar îmi dau seama că-l doare după felul în care stă, întins pe o parte, și din faptul că nu reușește să ajungă la Miki.

— Mask tocmai spunea cât de curajos sunt, zice Dai. Ține minte acest moment, Mina! Va trebui să-i amintești mai târziu, când voi fi mai bine și ea va fi din nou rea cu mine.

Mask chicotește, expresia de pe mască fiind cea a unei bunici zâmbitoare.

— Sunt de acord cu Mask, Dai, spun eu. Ai fost atât de curajos! A fost groaznic să vă văd, pe tine și pe Miki,

înconjurați de un Imugi. Dar ai protejat-o. Și tu însuși nu ești cu mult mai mare decât ea.

— Uneori uit, spune Dai, cât de mic sunt. Vezi tu, n-am fost întotdeauna atât de mic.

Mă încrunt.

— Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui.

— Când spiritele intră pentru prima dată pe acest tărâm, li se oferă posibilitatea de a alege orice formă doresc, explică el. Dacă s-a întâmplat să murim tineri, am putea, de exemplu, lua forma unui bătrân. Dacă am murit bătrâni, am putea lua forma unui băiețel. Dar Miki a murit când era doar un bebeluș. Ea n-a avut șansa să viseze că este mai în vârstă decât era deja. Când am decis ce tip de corp ar trebui să iau, m-am gândit la Miki. M-am gândit: trebuie să fiu la fel de mic ca ea, pentru a înțelege ce simte. La urma urmei, sunt băiat – ce știe un băiat despre cum e să fii fetiță?

Râde pe înfundate. Lângă el, Mask chicotește încet, iar Miki tremură în brațele mele.

— Știi cât de mult o iubesc pe Miki? continuă el. Când gângurește, așa cum face când e fericită, simt că-mi crește inima până la de zece ori dimensiunea normală. Când e tristă, simt că mi se rupe inima. Mi-aș da viața de o sută de ori pentru Miki.

Lacrimile pe care le rețineam îmi alunecă pe obraji. Știu că așa ar face; aproape că a făcut-o și astăzi.

— Știi cât de mult o iubesc pe Miki? Am coborât din rai ca să pot fi cu ea.

— R... Rai? întreb.

Zâmbește, privind în depărtări.

— Dincolo de această lume, acolo, sunt altele. Una dintre acele alte lumi este raiul. Acolo eram, vezi tu. Am așteptat ca soția mea să mi se alătore, dar apoi Miki... Ea este strănepoata mea. Soția mea nu m-ar ierta niciodată dacă aș lăsa-o pe Miki să plutească singură pe Râul Sufletelor. Am

coborât din cer și am luat-o din apă și de atunci n-am mai lăsat-o jos niciodată. O răsfăț, cred. Ea este Miki a mea; și eu o iubesc.

Miki se întinde spre el și n-o pot refuza. O așez, cu grijă, în brațele lui.

— Nu e foarte grea, șoptește el. E ușoară. Și dacă soția mea trece dincolo și se duce direct sus, în rai, va trebui doar să aștepte. Dar nu o va deranja, pentru că știe că voi fi cu Miki a noastră.

Mask mă prinde de mână, peste Dai, și împreună privim cum Miki își pune capul pe umărul lui, încetând să mai tremure, din nou în siguranță în brațele sale. Mica brazdă dintre sprâncene îi dispare, iar ea cade într-un somn liniștit.

— Știi cât de mult te iubesc, Miki? șoptește Dai, blând. Nici măcar eu nu știu. Dragostea mea pentru tine este nesfârșită. Adâncă și fără sfârșit, ca marea.

* * *

Dimineața mă trezesc cu lumina soarelui pe față și cu saliva lui Dai pe mâneacă. Mask și Miki nu se văd nicăieri, deși am adormit toți patru, împreună, pe așternutul mic. Chipul lui Dai și-a recăpătat culoarea, în cea mai mare parte. Îi aranjez păturile, cu grijă, să nu-l trezesc.

Afară, Miki stă în poala lui Mask, în timp ce amândouă îi urmăresc pe Namgi și Nari, care joacă un joc pe tablă, cu pietre albe și negre pe post de piese. Namgi ridică una dintre pietrele negre din vas, făcând-o să plutească pe deasupra tablei. Mask scoate un sâsâit dezaprobat. El își mișcă mâna spre o altă poziție. După ce ea încuviințează din cap, el plasează piatra pe tablă.

— Nu-i cinsti, spune Nari, ridicând o piatră albă din vasul ei. Am crezut că joc cu un tânăr Imugi, nu cu o bunică de o vârstă imprecisă.

Arunc o privire către Namgi și Mask. Aseară am fost martoră la transformarea lui Namgi într-un șarpe de mare monstruos și Dai a dezvăluit că el și Mask nu erau ceea ce păreau a fi, judecând după înfățișarea lor. Și totuși, în lumina soarelui dimineții, Mask și Namgi arătau ca întotdeauna, familiari și buni.

Mă așez lângă Mask și îi gâdil degetele lui Miki.

— Unde sunt Shin și Kirin?

— La Casa Cocorilor, răspunde Nari. Unde, până acum, Lordul Cocor trebuie să fi început deja să-și regrete toate greșelile.

Namgi chicotește la acest răspuns, dar pe măsură ce ziua înaintază spre amiază, iar Shin și Kirin nu se întorc, mă întreb ce i-ar putea reține și dacă Lordul Cocor i-a dezvăluit lui Shin ceea ce mi-a spus și mie.

Chiar și Firul Roșu al Sorții poate fi înlăturat, dacă una dintre părți formează cu altcineva o legătură mai puternică. Cum va reacționa Shin la această informație? Încă din primul moment în care s-a format firul sorții noastre, el a vrut să-l rupă din cauza riscului pentru propria viață. Cu acest raționament, nu va dori să formeze o legătură cu un alt suflet. Ceea ce înseamnă că numai eu pot rupe legătura, alegându-l pe Zeul Mării și determinându-l să mă aleagă și el pe mine.

Curând, ziua devine noapte și toată lumea se desparte, fiecare îndreptându-se spre propriile camere de dormit – Miki și Mask să se alăture lui Dai în camera lui Namgi; Namgi, în camera lui Kirin, unde va dormi în următoarele zile, până când Dai își va reveni; iar eu, singură, la etajul de deasupra.

Mă îndrept spre peretele opus, iau așternutul mare și îl întind pe jos în mijlocul podelei, îndreptând păturile până când sunt netede. Ezit înainte de a merge la paravanul de hârtie, trăgându-l pentru a-l așeza peste așternut, astfel încât să separe cele două părți. La final, îmi scot jacheta

scurtă de mătase și dezleg șireturile fustei. Le las pe amândouă să cadă pe podea, înainte de a le împinge cu piciorul, în lateral. În combinezonul meu subțire și alb, alunec sub pături. Mai stau trează o vreme, atentă la fiecare sunet din afara ușii, dar, după ce trece o oră și nu apare nimeni, adorm.

Visez un dragon care se ridică din mare – cu ochii ațintiți asupra mea, întunecați și insondabili – când mă trezesc la auzul unui sunet. Clipesc, dezorientată. Lumina lunii pătrunde prin fereastră. Umbrele norilor plutesc încet peste paravanul de hârtie. Nu poate să fi trecut prea mult de la miezul nopții.

Sunetul se aude din nou. Un strigăt inconfundabil de durere.

Shin!

leșind din pături, dau deoparte paravanul. Shin se răsuțește, răscolind lenjeria de pat și are hainele mototolite. Trebuie să se fi întors la Casa Lotus și s-a culcat fără să se schimbe. Verific rapid să văd dacă n-are răni vizibile, dar nu găsesc niciuna. Atunci, are un coșmar? Sudoarea îi curge pe frunte, iar trupul îi tremură ca și cum ar fi cuprins de un fior.

Mă ghemuiesc lângă el și-l apuc de umeri, scuturându-l zdravăn.

— Shin, trezește-te!

Deschide ochii.

— Mina?

Îmi apăs dosul mâinii pe fruntea lui.

— N-ai febră. Cum te simți?

Încearcă să se ridice, iar eu mă grăbesc să-l ajut. Odată ce e în picioare, mă duc repede la raftul de jos și iau vasul de acolo, scoțând barca de hârtie din apă și așezând-o ușor, deoparte. Încerc apa cu vârful degetelor, ușurată să constat

că e rece. Întorcându-mă la Shin, înmoi o pânză în apă și i-o pun pe frunte.

— Ai avut un coșmar, spun eu, în timp ce-i șterg, tamponând ușor, transpirația de pe frunte. Ți amintești despre ce era vorba?

El clatină încet din cap, cu ochii întunecați concentrați asupra chipului meu.

— Am vorbit cu Lordul Cocor. El știe despre Firul Roșu al Sorții dintre noi. A recunoscut că i-a trimis pe hoți să-ți fure sufletul și, dacă nu reușesc, i-a angajat tot pe ei să te ucidă. Mă străbate un fior. Mask, Dai și cu mine poate l-am învins pe asasinul urs, dar nevăstuica este încă în acțiune.

Scufund din nou cârpa și i-o duc la gât.

— A mai zis și altceva?

Trebuie să-i fi spus lui Shin despre cum poate fi rupt Firul Roșu al Sorții.

— Nu.

Ridic ochii. Shin îmi înfruntă privirea, cu o expresie de nepătruns. Minte? Dar de ce-ar susține că nu cunoaște un adevăr pe care îl știe?

— Mi-a spus și mie câteva lucruri, zic eu. Mi-a zis că, pentru a rupe blestemul asupra Zeului Mării, trebuie să formez o legătură de destin cu el, la fel ca între îndrăgostiți. În ceea ce privește Firul Roșu al Sorții pe care-l împărțim noi, a spus că...

— Te înșeli, mă întrerupe Shin. Cred că am febră.

Mai devreme, când m-am trezit, eram dezorientată, dar acum sunt pe deplin conștientă. Potrivit lui Nari, spiritele și zeii nu se pot îmbolnăvi.

Shin ridică mâna și-și trece degetele peste față. Mișcarea îmi atrage atenția asupra antebrațului său gol și a hainelor șifonate adunate în jurul gâtului, în timpul somnului. Brusc, îmi simt umerii foarte expuși, fără jachetă. Niciunul

dintre noi nu este suficient de îmbrăcat pentru a purta această conversație.

— O să-l aduc pe Kirin.

Mă ridic și aproape că mă împiedic când fusta mi se prinde de ceva. Mă uit în jos și îl văd pe Shin ținând-o de la spate, în mâna strânsă pumn. Observă și el și mă eliberează brusc, întorcându-și fața.

Ezit, apoi îngenunchez pe pături.

— Vrei să nu mă duc?

El se uită la mine și primesc răspunsul în tângirea nedisimulată din ochii lui.

Mă apropii să-i potrivesc perna. Apoi el se întinde după mine, iar eu mă lipesc de el, cu brațele lui în jurul meu. Respirația sa îmi adie pe gât în timp ce mă trage mai aproape.

Pare imposibil să adorm, sângele vibrându-mi dureros sub piele, dar în cele din urmă mă liniștesc și cad într-un somn adânc, în timp ce bătăile inimii mele sunt un ecou al bătăilor inimii lui.

23

Mă trezesc de la zgomotul unui tunet care bubuie în depărtare și știu în inima mea ceea ce trebuie să fac.

— Shin, spun, întorcându-mă spre el.

Ezit. Doarme. Spre deosebire de neliniștea din noaptea trecută, acum arată foarte împăcat. Fruntea lui e netedă, iar buzele i s-au întredeschis ușor. Aș da orice ca somnul lui să dureze încă puțin. Dar nu pot face singură ce am de făcut.

— Shin, spun din nou.

— Mina?

Clipește somnoros.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să merg undeva.

Se încruntă, privindu-mă îndeaproape.

— Unde?

— La palatul Zeului Mării.

Ochii i se întunecă, dar dă din cap.

— În ordine.

Se ridică, ia un rând proaspăt de haine din dulap și iese din cameră. Mă îmbrac în grabă într-o fustă de culoarea coralului și o jachetă albă, repezindu-mă pe scări. Shin așteaptă afară cu Namgi și Kirin, în aerul împletit cu o ceață grea. La est, nori întunecați se adună peste munți.

— Ceva nu este în regulă, spune Kirin. Furtuna asta pare nefirească.

— Dacă vine peste munții din est, spune Namgi, este din lumea oamenilor.

Ei schimbă o privire enigmatică.

— Hai să mergem, zice Shin.

O ceață lăptoasă cuprinde întreg orașul, părând că se rostogolește la nivelul pământului, ca un vârtej de nori. Ușile către palatul Zeului Mării sunt închise, așa încât Namgi escaladează zidul și aruncă o frânghie pentru ca Shin și Kirin să urce, cu mine agățată pe spatele lui Shin. Dincolo de zid, grădina Zeului Mării este ciudat de liniștită, ceața acoperind-o, ca niște cârcei fantomatici care se întind de parcă ar vrea să ne atragă în ceață.

Shin ne conduce pe drum, cu Namgi, ca întotdeauna, lângă mine. Sunt surprinsă să-l descopăr pe Kirin mergând în stânga mea.

— Deci ai hotărât ce vrei, spune el, cu un fior în voce.

Ostilitatea lui este evidentă.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Aseară, Lordul Cocor a fost bucuros să ne dezvăluie ce informații ți-a împărtășit, anume că Firul Roșu al Sorții dintre tine și Shin poate fi desfăcut dacă formezi o legătură cu Zeul Mării.

Deci Shin știe. Mă uit la el, care merge cu câțiva pași înaintea noastră. Ceața este atât de deasă, încât este puțin probabil să ne audă cuvintele.

— Nu decid numai eu, spun. Shin poate și el să formeze o legătură cu altcineva.

— Modestia nu te prinde. Tu vei fi cea care face alegerea.

— Sentimentele mele nu sunt atât de clare, șoptesc.

— Nici nehotărârea nu te prinde.

Tresar, deși nu-l acuz pe Kirin. Văd acum cât de loial îi este lui Shin.

— Ești nedrept față de Mina, protestează Namgi. Nu-i ușor pentru ea să-și urmeze inima. Are o datorie față de familia ei, față de oameni.

Kirin mârâie.

— Atunci ar trebui s-o laud pe Mina pentru simțul ei de loialitate și să te condamni pe tine pentru lipsa lui.

Namgi tresare.

— Eu sunt loial.

— De aceea ți-ai abandonat frații, familia ta de sânge? Faptul că i-ai părăsit nu te face mai puțin un monstru, Namgi.

Vocea lui Kirin este rece, nemiloasă.

— Te face doar trădător.

Namgi stă nemișcat; apoi umerii i se lasă încet, părând să abandoneze lupta. Spune, defensiv, cu o voce învinsă, mult diferită de vocea lui obișnuită:

— Uneori nu-ți găsești familie printre cei de același sânge, ci în altă parte.

Și deși Kirin a fost cel care a folosit cuvintele dure, tot el este cel care se întoarce, parcă îndurerat.

Namgi se desparte de noi, iar ceața îl înghite complet. Când, după câteva minute, nu se întoarce, întreb îngrijorată.

— N-ar trebui să mergem după el? S-ar putea să se piardă în ceața asta.

Din adâncurile tulburi se aude un strigăt înăbușit.

— Namgi! strigă Kirin, mâna lui întinzându-se către centura sabiei.

— Du-te la el, îi spun. Voi urma Firul Roșu al Sorții până la Shin.

Îmi întâlnește privirea, dă din cap, apoi dispare în ceață.

Începe să plouă și în curând rochia mea e complet udă. Poate a fost o greșală să plec în căutarea Zeului Mării în loc să aștept furtuna, dar în adâncul sufletului am știut când m-am trezit azi-dimineață că, dacă nu-l caut acum, s-ar putea să nu-l mai caut niciodată. S-ar putea să renunț la calea pe care mi-am ales-o când am sărit în mare și, în schimb, să-mi urmez inima.

Ploaia se domolește până devine doar o burniță subțire. Urmăresc Firul Roșu al Sorții care desparte ceața, fluturând în aerul plin de rouă până la pavilionul de lângă Iazul Bărcilor de Hârtie. Aici îl găsesc pe Shin, în picioare, în centrul construcției elegante din lemn. Zeul Mării este cu el. Dacă Shin este surprins să-l găsească pe Zeul Mării treaz are grijă să n-o arate, poate îngrijorat, ca și mine, că zeul ar putea fugi, luând cu el șansa de a rezolva misterul blestemului său.

— Ai venit să-mi spui o altă poveste? întreabă băiatul-zeu.

Este îmbrăcat în aceleași haine fastuoase pe care le-a purtat când ochii mi-au căzut asupra lui pentru prima dată, cu o emblemă a dragonului brodată cu argintiu pe piept. Din nou, sunt uimită de cât de copilăros este, dorindu-și mai degrabă să audă o poveste decât să înfrunte adevărul.

Imediat îmi fac singură reproșuri. Bunica m-ar fi muștrat pentru un asemenea gând. Uneori adevărul poate fi auzit doar printr-o poveste.

— Dacă asta ți-ar plăcea cel mai mult, spun eu.

Deși nu sunt sigură ce poveste să spun.

Întâlnesc privirea lui Shin peste umărul băiatului-zeu. Mă hotărâsc să spun una dintre poveștile favorite ale lui Joon, o poveste de dragoste.

— Cu mult timp în urmă, la marginea unei păduri mari, locuia un tăietor de lemne. Era tânăr, puternic și bun. Dar era, de asemenea, foarte singur. Într-o noapte, în timp ce se întorcea acasă, a auzit râsete prin pădure. Curios, a urmărit sunetele minunate. Sub un copac magnific, din aur, a găsit două fecioare din cer, înotând într-un mic iaz dintre stânci, cu frumoasele lor rochii albe, vălurindu-se pe siluetele lor. Fecioarele cerești își scosese aripile și le atârâseră pe o ramură joasă a copacului de aur.

Picături grele de ploaie încep să lovească puternic acoperișul pavilionului. Eu ridic vocea ca să fiu auzită.

— Deși tăietorul de lemne a numărat trei perechi de aripi pe ramură, în iaz erau doar două fecioare cerești. Apoi, o scăpărare de alb în verdele proaspăt i-a atras atenția tăietorului de lemne. O a treia fecioară se apropia prin pădure. Ea a venit la iazul dintre stânci, dar nu a intrat în apă. În schimb, s-a uitat în sus printre copaci, spre stele, închizând un ochi, parcă pentru a le vedea mai clar. Tăietorul de lemne s-a îndrăgostit, atunci și acolo. Așa că i-a furat aripile.

Atât Shin, cât și Zeul Mării se încruntă la aceste vorbe, deși niciunul nu rostește un cuvânt, ascultând cu atenție.

— Când surorile ei s-au întors în ceruri, aripile lor puternice ducându-le în sus spre înalt, cea mai tânără fecioară din cer a fost lăsată singură și fără aripi. Atunci, tânărul tăietor de lemne a venit și i-a oferit jacheta pe care o purta. Ea a acceptat-o, fermecată de smerenia și dragostea lui pentru ea. Și-au construit o viață împreună. Nu puteau avea copii, căci ea nu era din lumea lui, dar au fost fericiți multă vreme.

Zeul Mării își întoarce fața spre grădină, parcă distras.

— Dar, așa cum este în viață, tăietorul de lemne a îmbătrânit și a devenit mai înțelept. Și-a dat seama că dragostea lui de moment nu era nimic față de iubirea construită de-a lungul unei vieți. Deși avea sufletul greu, știa ce trebuie să facă. Știa că, dacă o iubea cu adevărat pe fecioara cerească, trebuia s-o lase să plece.

Când spun aceste ultime cuvinte, ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Shin. Fața lui are o expresie sfâșietoare. Trăgând adânc aer în piept, îmi termin povestea.

— Noaptea, s-a dus în pădure și a scos aripile din locul în care le îngropase, sub copacul de aur. Le-a pus lângă soția lui în timp ce ea dormea și s-a întors în pădure, să plângă.

În noaptea următoare, s-a întors la casa lui, doar pentru a descoperi că fecioara cerească nu mai era acolo, iar aripile dispăruseră. Cu lacrimi în ochi, a ieșit afară să se uite la cer, pentru a vedea că încă o stea apăruse în ceruri. Și deși plângea pentru ceea ce pierduse, se simțea în același timp plin de bucurie. Pentru că știa că fecioara cerească se întorsese acolo unde îi era locul.

Când rostesc ultimul cuvânt, Zeul Mării își ridică fața să privească afară, în furtună. Ridică mâna la piept, cu degetele săpând în țeșătură.

— Simt o zbatere în suflet.

Brusc, sare din pavilion, repezindu-se în ploaie.

— Așteaptă!

Îl urmez. Îl aud pe Shin strigând din spatele meu, dar ploaia atenuează sunetul. Ceața se ridică în jurul meu și în curând pierd drumul. Încerc să mă întorc spre pavilion, dar nu-mi dau seama dacă merg în direcția cea bună. Chiar și Firul Roșu al Sorții abia se vede în ceața densă.

Piciorul mi se agață de ceva de pe pământ și mă împiedic, aterizând pe o scară mare. Recunosc treptele pe care le-am urcat când am ajuns prima dată în acest oraș. Deasupra

sunt porțile palatului Zeului Mării, acum cu ușile deschise.
Cum de sunt aici, când eram în grădină?

În spatele meu se aude zgomotul inconfundabil de copite pe piatră. Mă întorc pentru a înfrunta silueta care se apropie din ceață. Zeița Lunii și a Memoriei. Ca și înainte, călărește un cal teribil cu copite de flăcări.

— Te-am avertizat ce se va întâmpla, spune ea, dacă te întâlnesc singură.

— Că voi muri, pentru că mă vei ucide.

Ea mă urmărește cu ochi reci și impasibili.

— Nu ți-e frică?

— Ba da. Dar spune-mi, ar fi la fel dacă n-aș fi mireasa Zeului Mării? Dacă aș fi un copil, ca Dai? Dacă aș fi cineva care a crezut că îl poți ajuta?

— Tu nu ești niciuna dintre ființele pe care le-ai pomenit.

— Ba sunt cineva care a crezut că poate primi ajutor de la tine.

Pentru o clipă, ochii ei pâlpâie, apoi se uită în altă parte.

— Te-ai înșelat.

Din măneca largă, scoate două bărci de hârtie. Recunosc imediat barca din mâna stângă, cu cusături inegale, roșii. Este dorința mea.

— Cum de ai asta?

— Eu sunt Zeița Lunii și a Memoriei. În barca asta se află amintirea unei dorințe pe care ți-ai pus-o cândva.

— Ai văzut care era dorința?

Ea mă urmărește cu atenție.

— Nu. Nu pot vedea această amintire, pentru că este una strâns legată de sufletul tău.

Mă întind să o iau, dar ea o reține.

— Ce mi-ai da în schimb pentru această bucățică din sufletul tău?

Ridic privirea spre ea și nu spun nimic. Dacă e un concurs de voințe, ea a câștigat, pentru că aș da aproape orice

pentru ca acea amintire să se întoarcă la mine, s-o pot arunca în foc, acolo unde-i este locul. Ea pune prima barcă în mânăca rochiei, scoțând în schimb cea de-a doua barcă, cea pe care o uitasem pentru moment, în dorința de a o obține pe a mea.

— Asta aparține unei persoane pe care o cunoști. Poate i-o poți înapoia.

Zeița se uită peste umărul meu și eu îi urmăresc privirea. Ploaia este atât de deasă, încât, pentru o clipă, nu o recunosc pe tânăra femeie care merge prin ploaie. Shim Cheong.

24

Shim Cheong este îmbrăcată într-o rochie de mireasă sofisticată. Mânele lungi îi ajung până la pământ, iar pe obraji ei palizi sunt pictate cercuri roșii. Părul său negru este pieptănat spre spate și înnodat sub o cască din jad și aur. De ce este ea aici? O mireasă coboară în mare doar o dată pe an. Până când furtunile vor începe din nou, vara viitoare, n-ar trebui să fie nevoie de o altă mireasă, darămite de Shim Cheong, pe care sperasem să o cruț prin sacrificiul meu.

Mă întorc, dar zeița nu mai este lângă mine să-mi răspundă la întrebări. Se aude un strigăt ascutit de durere, când Cheong se împiedică de rochia lungă.

— Cheong!

Mă reped spre locul unde a căzut.

Respiră greu.

— Mina?

O ajut să se ridice, ascunzând barca de hârtie în corsajul rochiei mele și apucând-o de brațe.

— Te simți bine? Ești rănită?

Ea mă privește cu niște ochi negri, luminoși, care strălucesc de lacrimi.

— Oh, Mina, mă bucur atât de mult să te văd! Joon a fost devastat când ai sărit în mare.

— Cheong, de ce ești aici?

O paloare fantomatică i se întrevede pe chip.

— Am fost sacrificată.

Pentru o clipă, mă uit la ea, incapabilă să spun ceva.

— Dar... dar de ce?

— Am crezut că furtunile s-au terminat...

Ochii ei frumoși sclipesc, cuprinși de groază.

— Dar apoi au început din nou, mult mai furioase decât înainte. Sate întregi au fost măturate, departe, în mare. Soți au fost despărțiți de soții, copii de mamele lor. Sfatul bătrânilor satului s-a întrunit și a ajuns la concluzia că l-am mâniat pe Zeul Mării când ai coborât în mare în locul meu. Au ordonat soldaților să ne ia cu asalt casa. Familia ta a luptat cu curaj pentru a mă proteja. Cumnatul și cumnata ta, bunica ta, care a fost cea mai aprigă dintre toți. Și Joon. Cheong se îneacă la numele lui și nu cred că va mai fi în stare să spună ceva, dar apoi respiră liniștit și continuă.

— Am fost luată, îmbrăcată așa cum vezi, și aruncată în valuri. Însă chiar dacă am fost prinsă și trasă sub ele, știam că este o greșeală. O mânie ca asta nu poate fi potolită cu o singură viață. Furia Zeului Mării este prea mare, prea puternică. Mă tem că de data asta furtuna ne va distruge pe toți.

Mă uit la ea, dorind să neg ceea ce spune, dar o cunosc și știu că n-ar rosti presimțiri atât de rele dacă n-ar crede cu toată ființa în ele. Mă gândesc la Namgi și la Kirin, care, mai devreme în această dimineață, spusese că furtuna a apărut din altă lume, venind peste munții din est, unde se termină ținutul oamenilor și începe râul.

Sunt lovită de un gând năprasnic.

— Mina? spune Cheong.

— Așteaptă aici, răspund eu.

Nu vreau s-o părăsesc, dar trebuie să știu sigur. Ridicându-mi poalele, alerg spre râu.

În curând, aud vuietul vâtorilor furioase. Prin ceață, râul se profilează puternic și mânios. Shiki stă la malul apei, cu ochii adânciți în orbite, de durere. Văd familii întregi prinse în râuri – mame, tați și copii. Spre deosebire de fata din noaptea trecută, niciunul dintre morți nu se luptă împotriva curentului. Ei rămân întinși, de parcă ar fi renunțat la orice speranță. De ce se întâmplă asta? De ce au revenit furtunile?

Zeul Mării. Mă cuprinde furia.

Mă duc înapoi în direcția palatului, alergând pe scări, către poarta deschisă. Cheong mă strigă, dar eu nu mă opresc. Alerg trecând pe lângă o curte, apoi pe lângă alta. Ploaia este mai blândă aici, dar nu contenește să cadă. Simt că pe față îmi alunecă picături care mă ard pe buze. Au gust de mare. Ajung în ultima curte și intru în sală.

Ploaia cade prin crăpăturile din tavan, lovind piatra rece. Zeul Mării este pe podea, lângă tron, cu mâna stângă încleștată pe piept. Este aceeași mișcare pe care a făcut-o când a părăsit pavilionul, în grabă.

Simt o zbatere în suflet. A fost tras de Firul Roșu al Sortii? Dar încheietura lui este goală, așa cum era și cea a lui Shim Cheong. Dacă ei ar fi împărtășit cu adevărat aceeași soartă, ar fi fost vizibil și, pentru ea, destul de ciudat încât să nu fi remarcat acest lucru.

Zeul Mării scoate un strigăt agonizant. Mă reped spre el, ezitând când întind mâna. Ultima oară când l-am atins am fost trasă în amintirile lui. Trag adânc aer în piept și îl apuc de umăr. Se ridică o lumină orbitoare și mă înghite complet. Trec printr-un zid de sunet, ca o pădure de copaci susurând în vânt, apoi sunt eliberată brusc.

Stau pe marginea unei stânci, cu fața spre mare, la amurg. Soarele aruncă o punte aurie de lumină peste apa care se întunecă.

Mă întorc încet, observând împrejurimile. Aerul miroase a caprifoi proaspăt. O adiere caldă îmi atinge pielea, suflându-mi în păr.

Acasă aveam stâncile noastre. Sunt la o milă în afara satului nostru mic. Joon și cu mine ne-am întrecut adesea urcând pe ele, cu respirația tăiată, și râzând.

La coborâre, în drumul nostru, uneori o zăream pe Shim Cheong făcându-și drum în sus, ținându-l strâns de mână pe tatăl ei. Le lua ore întregi să ajungă la mica pajiște din vârful stâncii, dar totuși voiau să urce. Răbdătoare, frumoasa Shim Cheong mergea alături de tatăl său, ai cărui ochi tulburi n-au văzut niciodată apusul, dar care iubea acele plimbări zilnice alături de fiica lui, zâmbind în timp ce ea îi descria lumea, nuanțată de lumina iubirii ei.

Clipesc, alungând amintirea.

Și apoi îl văd, ghemuit la marginea stâncii. Zeul Mării. Mă reped înainte, căzând în genunchi. Hainele lui sunt sfâșiate și murdărite de noroi. Îmi trec mâna peste mătasea robei și degetele îmi alunecă pe ceva cald și umed.

Sânge. Tot spatele hainelor lui este acoperit de sânge.

Strig.

— Ce s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta?

Zeul Mării, care se uită la ape, își întoarce fața să privească în sus, către mine. Ochii lui sunt sticloși, chipul lui frumos este contorsionat de durere.

— Durerea este nimic, șoptește el, cu o voce semănând mai puțin cu aceea a unui zeu și mai mult cu a unui băiat, mic și frânt. Durerea este nimic în comparație cu ce-am făcut eu. Am eșuat pentru ei toți.

— Nu, spun eu, îndepărtându-i şuvițele umede de păr din ochi. Poți face bine din nou. Te ajut eu. Trebuie să existe o cale...

Brusc, Zeul Mării se ridică, apucându-mă de încheietura mâinii. Privirea lui o întâlnește pe a mea, iar eu suspin. În adâncul ochilor lui văd flăcări, un oraș întreg arzând. El mă eliberează și sunt aruncată pe spate, lovindu-mă cu capul de pământ. Când îmi revin, sunt din nou în sala tronului Zeului Mării.

Mă uit în sus la pictura dragonului de pe perete. Apoi îmi amintesc. Ploaia. Furtuna.

Pășind pe băjbâite pe podea, mă împiedic de Zeul Mării. Îi examinez rapid hainele, căutând sânge, dar sunt curate, doar umede de la ploaie.

Zeul Mării geme, ridicându-se în picioare. Mă îndrept spre el să-l ajut, dar el ridică o mână pentru a mă opri.

— Ce cauți aici?

— Am venit să vorbesc cu tine. Unde eram mai înainte? O stâncă lângă mare... A fost în lumea oamenilor? De ce sângerai?

— Liniște! Eu sunt cel care pune întrebări. De ce spui povești atât de triste? se plânge el. Vrei să-mi rupi inima? Ar trebui să știi că a fost sfârșită cu mult timp în urmă.

— Indiferent ce s-a întâmplat pe stânca aceea, asta este motivul pentru care au început furtunile? Cel care ți-a făcut asta a fost un om? De aceea ai încetat să ne protejezi? De aceea ne-ai abandonat?

Se încovoiaie, ca și cum ar fi vrut să se ferească de cuvintele mele. Vocea lui este stinsă, obosită.

— Spui că ești mireasa Zeului Mării, dar cum poți fi, când cuvintele tale mă umplu de atâta rușine? Cea care mă rănește... ești tu.

Afară, tunetul bubuie peste palat. Ploaia continuă să picure prin crăpăturile din tavan, răpăind pe lemnul scândurilor

din podea. O parte din mine vrea să plece, să-l abandoneze pe Zeul Mării, cu tristețea și soarta lui. Dar o altă parte din mine dorește să rămână, deoarece, chiar și în mânia și frustrarea mea, mă doare inima pentru el. În multe privințe, îmi amintește de Joon când era mai mic – un războinic acum, dar hărțuit de ceilalți copii din sat când era băiețel. Era prea amabil și avea o inimă mare. Obișnuiam să țip la fetele mai mari și la băieții care-l necăjeau și îi strigau porecle jignitoare. Cum îndrăzneau ei să-l rănească pe fratele meu, pe care-l iubeam cel mai mult din lume?

Cu blândețe, mă întind și îl cuprind cu brațele pe Zeul Mării.

— Ce faci... – protestează el.

Îl țin strâns, împrumutându-i căldura și puterea mea.

— Când eram mică, mă rugam la tine. Când furtunile izbucneau și valuri se izbeau de maluri, mi-era frică, totuși am crezut în tine. Când mările erau calme, iar eu și fratele meu ne jucam în siguranță printre valuri, eram fericită și credeam în tine.

— Dar acum nu mai crezi, mormăie băiatul-zeu.

— Încă mai cred în tine. Uneori mi-e greu și mă îndoiesc de mine însămi, dar nu mă îndoiesc niciodată de tine. Cum mă pot îndoii de mare, de vânt, de valuri? Mi-aș dori să pot lua o parte din povara ta. Ținându-te în brațe acum, simt cât de greu îți este.

Începe să suspine, iar eu îmi trec brațele în jurul gâtului său, ca și cum l-aș putea susține doar cu puterile mele.

— Mi-aș dori să poți ști cât de dor le este de tine oamenilor tăi și cât de mult te iubim, chiar și după furtuni și tristețe, chiar și după tot ce a fost. Te vom iubi mereu, pentru că ești al nostru. Ești marea și furtunile noastre și lumina soarelui care izbucnește într-o nouă zi. Tu ești speranța noastră. Te așteptăm de atât de mult timp! Întoarce-te la noi! Te rog, întoarce-te!

Rochia mea era deja udă de ploaie, dar acum lacrimile calde ale Zeului Mării se scurg pe umărul meu. Prin tavan, ploaia cade în jurul nostru, o simfonie nesfârșită, legănându-ne în propria noastră jale.

25

Shin, Namgi și Kirin mă așteaptă pe treptele palatului. Îmi amintesc de prima noapte când au stat în fața mea în Sala Zeului Mării. Inamici. Străini. Shin părea atât de îndepărtat de mine atunci, așa cum pare și acum.

— Unde e Shim Cheong? strig ca să fiu auzită peste ropotele de ploaie.

— Shiki i-a oferit adăpost la Casa Stelelor, răspunde Namgi. Acolo va fi în siguranță.

— Trebuie să ieșim din furtună, spune Kirin.

Shin se întoarce și coboară scările. Întâlnesc privirea lui Namgi, dar el doar dă din cap. Este Shin supărat pe mine că m-am grăbit să ies afară, în ceață?

Străzile sunt inundate. Noi patru ne croim drum printre cărucioare răsturnate și bărci ale căror felinare au lumânările stinse. Shin și Kirin deschid drumul, curățând calea de moloz, în timp ce eu și Namgi îi urmăm îndeaproape. Apa ne ajunge până la genunchi; puțin mai sus, dacă urcă, putem fi în pericol să fim măturați. Din fericire, curentul nu este la fel de puternic ca în râu. Gâfâi, în timp ce pe lângă mine plutește un corp, o femeie cu ochii închiși, cu mâinile pe burtă, ca și cum ar fi dormit. Namgi mă apucă de umeri, îndemnându-mă să merg mai departe.

Întorși la Casa Lotus, Shin ne conduce spre pavilionul principal. Primul etaj este deja inundat, așa că urcăm scările până la al doilea nivel. Toți sunt aici, toți cei care numesc Casa Lotus acasă. Văd slujnicele, precum și spălătoresele, bucătăresele și paznicii. Mask stă pe o pernă

lângă Dai, care o ține pe Miki. Nari însoțește câteva spirite mai bătrâne într-un colț, oferindu-le ceai fierbinte, pentru a le încălzi trupul. Mă îndrept spre balcon. Apele din lac și-au înălțat nivelul peste poduri. Singura lumină pe o distanță de mile de jur împrejur provine de la torțele aprinse în jurul domeniului. Pentru cineva care privește de mai departe, pavilionul trebuie să pară o lumânare într-o mare vastă.

În timp ce mă sprijin cu mâna de balustradă, ceva îmi foșnește în haină. Bag mâna înăuntru și scot o barcă de hârtie – aceea pe care mi-a dat-o Zeița Lunii și a Memoriei. Conține dorința lui Shim Cheong.

Barca de hârtie pare ușoară în mâinile mele. Îndoiturile ei sunt îngrijite, hârtia – netedă. Încet, desfac cutele, așteptând ceața familiară, senzația că sunt atrasă într-o amintire. Nu se întâmplă nimic.

Barca este desfăcută. Pe hârtie e scrisă o singură propoziție scurtă.

Mă aștept la cuvinte care să spună: Dă-mi voie să nu mă căsătoresc cu Zeul Mării sau Lasă-mă să rămân cu Joon sau Opriți furtunile pentru totdeauna. Dar nu scrie decât atât – cu scrisul elegant al lui Shim Cheong:

Te rog, fă ca tatăl meu să trăiască o viață lungă și fericită.

Pliez cu grijă barca de hârtie și o pun înapoi jachetă.

— Furtuna asta e nefirească, spune Kirin, adresându-se tuturor celor din pavilion. Râul a ieșit din matcă și morții plutesc pe străzi. Trebuie făcut ceva și repede.

— Trebuie să trimitem bărci să strângă morții, insistă Nari, și să îi punem înapoi pe cursul lor în josul râului.

— Între timp, adaugă Namgi, trebuie să oprim revărsarea râului spre lumea noastră. Dacă putem bloca sursa, putem bloca și intrarea morților.

— Asta va însemna fantome în lumea oamenilor, spune Mask cu vehemență. Fără sicrie care să le rețină, spiritele

neliniștite îi vor bântui pe cei vii, răspândind groază și panică. Vor fi și mai mulți morți.

Kirin scutură din cap.

— Nu-i nimic de făcut.

— Nu, spun eu și toată lumea își îndreaptă atenția către mine. Toate aceste soluții sunt doar temporare. Adevărata cauză a morților sunt furtunile care fură viețile oamenilor. Sunt sursa tuturor relelor. Ele trebuie oprite.

Namgi se uită prin cameră, apoi privește înapoi spre mine.

— Nu neg adevărul cuvintelor tale, Mina, spune el cu blândețe. Dar dacă Zeul Mării n-a pus capăt furtunilor de o sută de ani, ce te face să crezi că le va pune capăt acum?

Ceva începe să-mi zvâcnească dureros la baza craniului, împiedicându-mi gândurile să capete formă.

— Noaptea trecută, la Casa Cocorilor, Lord Yu mi-a împărtășit niște informații.

Am grijă să nu-l privesc pe Shin.

— Pentru a ridica blestemul care-l leagă pe Zeul Mării, mireașa sa trebuie să-și lege soarta cu adevărat de a lui.

— O soartă adevărată?

Namgi se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Uitasem că el nu fusese cu Shin și Kirin când l-au întrebat despre asta pe Lordul Cocor.

— O soartă între suflete pereche, spun eu.

— Și tu crezi că ești aceea mireașă? Întreabă Kirin.

Toată suflarea din încăperea amuțește, în expectativă. Mă aștept la șoapte și priviri batjocoritoare. Cine sunt eu să mă consider adevărata mireașă a Zeului Mării? Nu sunt o mare frumusețe și nici nu sunt deosebit de pricepută la ceva.

— Este posibil să fii, continuă Kirin, iar eu tresar, surprinsă. Dintre toți, pe el l-aș fi presupus a fi cel mai neîncrezător.

— Înaintea ta, nicio mireașă n-a vorbit vreodată cu Zeul Mării. Și, deși această furtună este groaznică, este o

schimbare într-o rutină care a fost aceeași timp de o sută de ani.

— Mireasa care tocmai a sosit, adaugă Namgi, Shim Cheong, nu are un Fir Roșu al Destinului.

Acum încep șoaptele, dar nu așa cum mă așteptam. Spiritele se întorc unul către altul încântate, uimite de posibilitatea ca mitul despre mireasa Zeului Mării să se împlinească, în sfârșit.

— Nu contează, spune Shin și sunt primele sale cuvinte de când a intrat în pavilion. Pentru că nu-l iubești.

Zvâcniturile de la baza craniului meu se intensifică.

— Și ai fi o proastă să crezi că el te-ar putea iubi vreodată.

Murmurul din cameră încetează. Știu că vorbește din inimă, dar o fierbințeală dureroasă mi se adună în spatele ochilor. Și poate este copilăresc din partea mea să o iau la fugă, dar nu mă pot abține. Mă reped afară din încăpere iar spiritele se dau la o parte din drumul meu, pentru a mă lăsa să trec. Alerg în jos pe scară până la primul etaj. Ploaia îmi lovește fața când ies de la adăpostul pavilionului. Apa din lac a urcat cam la jumătatea înălțimii dealului. Nu trec podul, dar mă las să alunec pe malul ierbos până când picioarele îmi ating apa.

Cred că, în sfârșit, înțeleg ce înseamnă să fii mireasa Zeului Mării. Nu este o povară sau o onoare. A fi mireasa Zeului nu înseamnă să fii cea mai frumoasă fată din sat și nici să fii aceea care să rupă blestemul. Pentru a fi mireasa Zeului Mării, e nevoie de un singur lucru: trebuie să-l iubești.

Nu sunt mireasa Zeului Mării.

Am dat greș în fața poporului meu. Am dat greș în fața familiei mele, a bunicii, fraților și cumnatei mele și a lui Cheong. Am eșuat în toate.

Și nu există speranță, pentru că dragostea nu poate fi cumpărată sau câștigată ori obținută prin rugăciuni.

Trebuie dăruită liber. Și eu am oferit-o cuiva, dar acel cineva nu este Zeul Mării.

Ploaia continuă să cadă. Apa din lac se înalță, înmuindu-mi pantofii. Mă dau înapoi când ceva vâjâie pe lângă mine. Săgeata unei arbalete s-a înfipt la picioarele mele. O ramură se ascunde sub pod. Mâna mea se întinde instinctiv spre cuțit.

Din întuneric apare o figură cunoscută. Cea a asasinului cu mutră de nevăstuică. Scot cuțitul, dar e prea târziu. El pune altă săgeată în arbaletă, țintește și eliberează coarda.

Mă răsucesc în lateral, dar nu sunt suficient de rapidă. Săgeata îmi străpunge umărul. Țip de durere.

Aud un strigăt din pavilion. Nari. Asasinul trebuie să fi auzit și el, de asemenea, pentru că fuge, dispărând înapoi în întuneric. Mă prăbușesc la pământ, cu obrazul lipit de pământul umed. Brațul mi se întinde, moale, pe lângă corp. Sub mine, se răspândește, ca o pătură caldă, o baltă de sânge. Panglica strălucește, apoi începe încet să se estompeze.

— Nu, șoptesc eu.

Firul Roșu al Sortii îmi leagă sufletul de cel al lui Shin. Dacă trebuie să mor, va muri și el.

Ploaia se amestecă cu lacrimile de pe fața mea. Respirația îmi este întretăiată și îmi simt vederea întunecându-se dinspre margini.

Ultimele mele gânduri sunt un amestec de imagini – fratele meu, îndepărtându-se de mine peste pod; Zeul Mării plângând pe o stâncă lângă mare; și apoi Shin, așa cum era nu mai departe de azi dimineață, cu lumina soarelui ca o apă ce i se scurgea pe chip.

Toată viața mea, am crezut în mitul miresei Zeului Mării, transmis de la bunică la bunică, de când furtunile au apărut pentru prima dată, când regatul a fost distrus de cuceritorii din Apus și împăratul a fost aruncat de pe stânci în mare. Zeul Mării, care l-a iubit pe împărat ca pe un frate, a trimis furtunile pentru a-i pedepsi pe uzurpatori – se spunea că ploile torențiale sunt lacrimile lui, iar tunetul, strigătele lui. Secetele apăreau în acei ani în care își simțea goliciunea din inimă.

Dar cât de mult din acest mit este adevăr? Și ce faci când credința în el se frânge?

— Nu mai pot face nimic pentru ea.

Vocea lui Kirin este înăbușită, părând să vină de departe.

— I-am închis rana, însă a pierdut mult sânge și pulsul e slab.

— Dar asasinul? Întreabă Namgi.

Vocea lui e răgușită, parcă ar fi strigat.

— A fugit când a țipat ea. Domnul Yu trebuie să-l fi trimis într-o ultimă încercare de a-l ucide pe Shin.

Sunt în camera lui Shin și mă uit în jos către corpul meu, de undeva de sus. Mă întreb dacă așa vede coțofana lumea. Mă întreb dacă eu sunt coțofana, plutind. Nu cred, totuși. Niciunul nu pare să mă observe plutind deasupra capetelor lor.

Namgi și Kirin stau lângă mine, iar eu sunt așezată pe un așternut cu pături de mătase. Dar Shin nu este cu ei. El e bine? Namgi și Kirin ar fi mai triști dacă el ar fi rănit, nu-i așa?

Mă uit către corpul meu să văd că Firul Roșu al Sorții mai este legat de mâna mea. Îmi amintesc cum firul a pâlpâit parcă transformându-se în nimic. Zeița Vulpe a spus că ar putea fi tăiat doar dacă unul dintre noi – ori Shin ori eu – ar muri.

Oare am... murit, în timp ce zăceam sângerând lângă lac? Dar dacă sunt moartă, spiritul meu ar trebui să fie în râu, nu aici, plutind deasupra corpului meu.

Ies afară pe fereastră. Un curcubeu frumos se arcuiește pe cer. Confuz, sufletul meu zboară în sus. Mă întreb: oare dacă aș urca cât mai sus, aș putea atinge granițele raiului? Simt un gădilat în ureche și apoi aud vocea lui Dai.

— Nu pleca atât de departe, Mina. Dacă mergi prea departe, nu te vei mai putea întoarce.

Mă întorc și plutesc înapoi prin camera mică.

Namgi și Kirin nu mai sunt cu mine. Dai stă acum lângă corpul meu, cu Miki în poală.

— Furtunile s-au oprit, spune el. E ceva în aer de parcă s-ar fi oprit pentru totdeauna.

Plutesc pe lângă Dai, uitându-mă la fața lui. Rănile de la atacul Imugi sunt în mare parte vindecate; vânătăile nu sunt la fel de întunecate ca înainte, iar chipul lui și-a recăpătat culoarea. Miki scâncește, în timp ce îmi urmărește trupul adormit, cu pumnișorul la gură.

— Nu-ți face griji, Miki, spune Dai. Mina va fi bine. Se va trezi când va fi pregătită.

Mă uit pe fereastră și văd că se înserează. Se pare că timpul lucrează ciudat în această stare de tranziție. Când mă uit înapoi, Dai și Miki au plecat.

Ușa se deschide, alunecând fără zgomot. Namgi intră în cameră. Se oprește lângă ușă și eu plutesc pe lângă el, uitându-mă prin cameră. Pe lângă dulap și paravanul de hârtie, mai sunt câteva piese de mobilier în cameră: un cufăr pentru hainele mele, o măsuță și o oglindă pentru podoabele mele de păr. Raftul de sub fereastră este plin de obiectele pe care le-am adunat din grădini – flori uscate, pietricele și ghinde.

Pe raftul de deasupra, barca de hârtie plutește într-un vas nu foarte înalt, plin cu apă.

— Camera asta era goală înainte, spune Namgi. Și apoi tu ai umplut-o cu toate lucrurile astea. Este o metaforă bună pentru felul în care ai umplut viețile tuturor?

Încet, traversează camera.

— Dacă ai fi trează, m-ai tachina. Ai spune: Ce deștept ești, Namgi.

Se oprește lângă patul meu, uitându-se la fața mea nemișcată.

— M-am gândit că te-ai trezi cu adevărat pentru asta.

Apucând păturile, mi le ridică până la bărbie, apoi se apleacă să mă sărute pe sprânceană.

— Somn ușor, prietene, deși nu pentru prea mult timp. Unii dintre noi nu sunt la fel de puternici ca tine.

Mă încrunt. Ce vrea să spună? Dar apoi mintea mi se încețoșează și timpul pare să-mi scape. Data următoare când devin conștientă de ceea ce mă înconjoară, lumina soarelui de dimineață pătrunde în cameră.

Sunt surprinsă să-l găsesc pe Kirin lângă patul meu. El ține o compresă rece pe fruntea mea și are o brazdă între sprâncene. Chiar și când dorm, este nemulțumit de mine. Otez, dorind să zbor departe de dezamăgirea lui. Dar apoi dă deoparte compresa și se ridică, trecând de cealaltă parte a așternutului. Ezită, apoi se așază în calea luminii soarelui care strălucește puternic pe fața mea.

Plutesc peste o parte a corpului meu să văd la ce se încruntă. Pe fruntea mea, sunt picături de sudoare.

Nu știu cât timp stă Kirin acolo, veghindu-mă fără un cuvânt, corpul lui blocând lumina soarelui.

Nu se mișcă până când cineva bate la ușă; întoarce capul spre sunet.

Ceața de mai înainte se ridică din nou, mai întunecată, mai amenințătoare, iar eu merg, în derivă, printr-un gol. Este un gol imens de care nu pot scăpa. Un loc fără timp sau înțeles,

doar o durere în inima mea, pentru că sunt pe moarte și nu pot face nimic pentru a mă salva.

Data viitoare când revin, este noapte plină și Shin este lângă mine. Camera este întunecată, luna ascunsă sub nori.

— L-am ucis pe asasin, spune el, cu ochii în umbră.

Mă încrunt la felul în care sună vocea lui, plată, goală.

— L-am târât pe străzi. Mă implora să-i cruț viața. Era într-o agonie cumplită. Totuși, fiindcă te-a rănit știu că nicio durere nu e mai mare decât asta.

Se oprește din vorbit. Mă apropiu, dorind să-i văd ochii printre umbre.

— Dar când am ajuns la râu, mi-am dat seama că nimic nu contează. Plouă și tu mori.

Întinde mâna încet și îmi apucă încheietura moale, coborând capul pentru a-și sprijini fruntea de ea.

— Zeița Vulpe a spus că Firul Roșu al Sorții se va rupe dacă unul dintre noi va muri. Ca un prost, i-am luat de bune cuvintele.

Respiră greu.

— Ar trebui să mă bucur că firul a dispărut și că eu sunt încă în viață. Dar ciudat, Mina, de ce mă simt așa? N-am nevoie de un Fir Roșu al Destinului pentru a ști că, dacă tu mori, voi muri și eu.

Nu! Vreau să-i spun că zeița trebuie să se fi înșelat, dar ceața întunecată se așază din nou peste mine, un loc în care mă adâncesc atât de mult în inconștient, încât pare a fi culmea disperării. O parte din mine știe că n-ar trebui să fiu aici – acesta este un loc în care, dacă voi coborî prea adânc, voi fi pierdută pentru totdeauna. Dar nu știu cum să-mi găsesc drumul înapoi. Nu mai există Firul Roșu al Sorții care să mă ghideze.

Mă afund tot mai mult în abis, cu picioarele strânse la piept și capul sprijinit pe genunchi. Nu m-am simțit niciodată atât

de singură. Oare așa s-a simțit Zeul Mării în ultimii o sută de ani?

Din întuneric, aud o voce. Ciudat, dar pare să fie vocea mea, cântând.

*Sub mare, doarme dragonul
La ce visează?*

*Sub mare, doarme dragonul
Când se va trezi?*

*Pe o perlă de dragon,
dorința ta va tresălta.*

*Pe o perlă de dragon,
dorința ta va tresălta.*

Doar bunica mea știa cântecul acela. L-a învățat de la bunica ei, când era copilă, cu mult timp în urmă.

Bunica mea.

O mână moale o ia pe a mea, strângând-o.

— Mina. Trebuie să te trezești. Cum poți să-l salvezi pe Zeul Mării, dacă nu te poți salva pe tine?

Vocea ei este clară. E ca și cum ar fi chiar lângă mine, șoptindu-mi la ureche.

Este altceva, aș vrea să spun. Am fost grav rănită. Am pierdut mult sânge.

Ea țistuie cu limba.

— Fără scuze, Mina. Trezește-te. Trezește-te, acum!

Deschid ochii.

— Mina!

O jumătate de duzină de voci mă strigă. Mă uit împrejur și constat că sunt înconjurată. Pe o parte a așternutului meu sunt Mask, Dai, și Miki, iar pe cealaltă parte sunt Namgi, Nari și Kirin.

Dai se mișcă primul, rostogolindu-se să mă prindă de mijloc.

— Ne-ai speriat! spune el.

— Fii atent, îl ceartă Kirin, trăgându-l pe Dai de mânecă. Eu i-am închis rana, dar va dura ceva timp până să se vindece complet.

— Ți-e foame? întreabă Nari. Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

— Ce zici de o băutură? sugerează Namgi. Lichiorul ajută la durere.

Acum este rândul lui Namgi să fie târât departe de pat, în timp ce Nari îl trage și de ureche.

— Mă bucur că te-ai întors la noi, spune Mask, din locul în care stă așezată lângă mine, cu Miki în poală.

Întinzând o mână, ea îmi îndepărtează cu blândețe câteva şuvițe de păr pe față.

Mă uit prin cameră, apoi îmi regăsesc vocea.

— Unde este Shin?

În încăpere se lasă tăcerea, în timp ce toți prietenii mei se uită unul la altul.

— A fost aici până acum câteva minute, spune Namgi în cele din urmă. Abia a plecat de lângă tine.

Nu înțeleg. Atunci unde este acum?

— Nu te îngrijora pentru el, spune Mask. Va veni înapoi curând. Între timp, odihnește-te puțin.

Se întoarce și începe să dea ordine să fie adusă mâncare și să se pregătească o baie. Toată lumea se grăbește să se supună, fiecare având grijă să nu-mi întâlnească privirea.

Îmi pun mâinile în poală. Acolo unde, odată, scliffea Firul Roșu al Sorții, palma mea este acum goală, ca și cum legătura dintre mine și Shin n-ar fi existat niciodată.

La ordinul lui Kirin, sunt închisă în cameră pentru restul zilei, deși mi se permite să primesc vizitatori. Mask și Dai au venit împreună cu Miki, în timpul dimineții, iar după-amiaza, Namgi și Nari, separat. Dar nu Shin. Posibilitățile sunt nesfârșite și mă chinuiesc toată ziua, distrăgându-mi atenția de la prietenii mei bine-intenționați. Oare se simte vinovat pentru cuvintele dure din noaptea furtunii? E supărat pe mine pentru că am fugit când știam că asasinul este încă acolo? Nu mă puneam în pericol doar pe mine, ci și pe el.

Se aude o bătaie ușoară în ușă. Mă ridic, în timp ce ușa glisează deschizându-se, și Cheong intră în cameră. Clipesc surprinsă.

Nu mai e îmbrăcată în rochia de mireasă de ceremonie, pe care o avea ultima dată când am văzut-o, și poartă acum o rochie simplă, albastru cu alb. Părul negru este împletit în cozi încolăcite la ceafă, precum cele ale unei femei căsătorite.

— Mina!

Ea alunecă prin cameră, așezându-se grațios lângă așternutul meu.

— Am vrut să vin mai devreme, dar n-am avut voie să intru. Ce mai faci? Te simți bine?

— Sunt bine, spun eu, cuprinsă brusc de sfială.

Pentru că, deși am crescut în același sat, n-am vorbit niciodată cu adevărat cu Cheong. Era mai mare decât mine și mă intimidă cu frumusețea ei. De fapt, nimeni nu vorbea cu ea, cu excepția lui Joon.

Oamenii spuneau povești despre ea și îi lăudau devotamentul față de tatăl său, pe care sătenii îl numeau Shim Orbul. Unele fete chiar o invidiau; știu că și eu m-am făcut vinovată de asta. Dar niciunul dintre noi nu s-a oprit pentru a o întreba ce simte. Până acum, nu mi-a trecut

niciodată prin cap cât de singuratică trebuie să fi fost viața ei.

Cheong pune deoparte pachetul învelit în pânză adus cu ea, privind prin cameră la tablourile de pe pereți, la caietele cusute și la papyrusurile stivuite îngrijit în teancuri, pe birou. Își pune mâinile în poală, netezind fiecare pliu al rochiei, un gest pe care cumnata mea, Soojin, îl făcea des când era nervoasă. Prin fereastră, cerul de afară este luminos și clar.

— Iartă-mă, Mina, zice Cheong. Îmi îngădui să stăm puțin de vorbă? Sunt câteva lucruri pe care aș dori să ți le spun.

— Da, desigur, o liniștesc repede.

Ea dă din cap, ezitând încă un moment înainte de a vorbi, în sfârșit.

— În viața mea, sunt două femei pe care le respect foarte mult. Una este bunica ta. Ea este cea mai puternică persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Ne-a apărut pe Joon și pe mine când alții ne-au certat că am ales dragostea în defavoarea datoriei. Am fost aleasă să fiu mireasa Zeului Mării, dar ea mi-a spus că viața mea este a mea și a nimănui altcuiva. Ea m-a făcut să cred că aș putea avea o viață dincolo de ceea ce se aștepta de la mine, viața pe care mi-am dorit-o.

Cheong încetează să se mai joace cu fusta pentru a mă lua de mână.

— Cealaltă femeie pe care o respect foarte mult ești tu. Când ai luat locul meu, am fost copleșită de o mulțime de emoții. Ușurare. Recunoștință. Vinovăție. Și totuși, în momentul în care ai sărit din barcă, am cunoscut o emoție pe care n-o mai simțisem niciodată: speranță. Mă faci să cred în minuni.

Nu știu ce să spun, simțindu-mă și măgulită și peste măsură de onorată.

— N-am avut niciodată o soră, spune ea încet. Sunt atât de bucuroasă că acum te am pe tine!

— Și eu pe tine, șoptesc, înghițind în sec.

Întinde mâna spre pachetul pe care l-a pus deoparte și dezleagă, cu grație, nodul panglicii de mătase. Învelitoarea se desface pentru a dezvălui o rochie de culoarea florilor de piersic și o jachetă galbenă, brodat cu flori mici, roz.

Mi se taie respirația.

— E frumoasă.

— Ți place? Este un cadou. De la Lady Hyeri. Avea de gând să ți-l dăruiască ea însăși, dar am întrebat dacă pot să ți-l aduc eu, ca să am un moment în care să fiu singură cu tine. Îmi dai voie?

Dau din cap, iar ea mă ia de braț pentru a mă ajuta să stau în picioare. Cu mare grijă pentru umărul meu, îmi trece peste cap rochia de culoarea florilor de piersic, legându-mi șireturile la piept. Apoi ține jacheta galbenă și eu îmi strecur brațele în mâneci. Se mută într-o parte, apoi simt mângâierea blândă a unui pieptene, în timp ce ea îmi netezește părul și îl împletește într-o coadă lungă, legându-l cu o panglică roz. În cele din urmă, mă întoarce cu fața spre ea. Luând cele două panglici din partea din față a rochiei mele, ea strânge un nod, făcând buclă dintr-o panglică și strecurând-o pe cealaltă prin ea. Ajustează lungimea fundelor până când ele cad, elegant, peste partea din față a rochiei mele. După ce termină, face un pas înapoi, pentru a-și admira rezultatul strădaniei.

— E o rochie minunată, Cheong, spun eu. Dar care este ocazia?

— Va fi un festival în oraș, în seara asta, pentru a sărbători sfârșitul furtunilor.

Îmi amintesc de cuvintele lui Dai, lângă patul meu. Furtunile s-au oprit. Există în aer ceva, de parcă s-ar fi oprit pentru totdeauna.

Ar putea fi adevărat? Dar ce s-a schimbat? Ultima dată când l-am văzut pe Zeul Mării, era disperat.

Cheong își ridică privirea, cu ochii strălucitori.

— Trebuie să pleci. În oraș circulă zvonuri. Se spune că furtunile Zeului Mării s-au oprit datorită ție.

28

Mai târziu, mergând în oraș cu Namgi și Nari, mă izbește schimbarea care plutește peste tot. Orașul fusese mereu plin de căldură și lumină, dar în seara asta, parcă și-au eliberat cu toții bucuria pe străzi. Acrobații saltă și țin ritmul tobelor făcute din butoaie. Vânzătorii, cu cărucioare de mâncare, împart prăjituri dulci de orez și bomboane mătăsoase. Urmele furtunii sunt vizibile în căpriorii spărți și grinzile lipsă, deși curățate și peticite în ultimele câteva zile. Mă dau repede înapoi, când două fete tinere aleargă, cărând un butoi mare. Una dintre ele deschide capacul pentru a elibera sute de crape aurii, cu clopoței legați de înotătoare. În timp ce peștii se îndepărtează, un cor de sunete de clopoței se răspândește în tot orașul.

Deși sunt încântată de priveliști și de sunete, nu mă pot împiedica să mă simt puțin nostalgică. După ce Cheong a plecat, am așteptat cu nerăbdare sosirea lui Shin, dar pe măsură ce soarele cobora în spatele munților, mi-am pierdut speranța că va veni. Ca să arăt că apreciez cadoul de la Cheong, i-am rugat pe Nari și Namgi să mă ducă în oraș.

— Mina, spune Nari, arcuind o sprânceană, cred că ai un admirator.

Mă uit – poate puțin prea nerăbdătoare – peste umăr. Un grup mic de băieți, cam de vârsta lui Dai, se adună sub copertina unei ceainării. Ei aruncă priviri furișe în direcția noastră. Un băiat este împins înainte de ceilalți. În mâini ține o barcă de hârtie.

— Lady, spune el, apropiindu-se timid, îmi îndepliniți o dorință?

— Eu nu sunt zeiță, îi spun, deși îmi îndulcesc cuvintele cu un zâmbet.

Își dă la o parte părul de pe față, dezvăluind ochii poznași.

— Te rog, doamnă. Numai tu poți să-mi îndeplinești dorința. Ridic o sprânceană, acum curioasă. Iau barca și o desfac, în timp ce Namgi se apleacă peste umărul meu, pentru a citi cuvintele pe care băiatul le mâzgălise pe hârtie. Hohotul de râs al lui Namgi sperie un banc de pești ce trece prin apropiere, făcându-l să se risipească în jurul nostru, ca niște stele căzătoare.

În tumult, îi fac semn băiatului să vină mai aproape, aplecându-mă să-i dau un sărut pe obraz.

Își ridică mâinile la față, cu evlavie; apoi, întorcându-se, strigă prietenilor săi:

— Uite! Am primit un sărut de la mireasa Zeului Mării!

Băieții urlă și țipă. Unul câte unul, își apasă buzele pe obrazul băiatului, de parcă ar împărți între ei sărutul meu. Privind în jur, observ că mulți oameni se uită la noi, la mine. O fetiță chiar ridică mâna pentru a arăta spre mine.

— Are ceva de-a face cu ce-a spus Cheong? o întreb pe Nari. Că circulă niște zvonuri în oraș, conform cărora furtunile s-au oprit datorită mie?

Nari dă din cap.

— În noaptea furtunii, mulți dintre locuitorii orașului te-au văzut grăbindu-te pe trepte și prin poarta palatului Zeului Mării. La mai puțin de o oră după ce-ai ieșit, vântul și ploaia s-au oprit și a apărut un curcubeu.

Chiar și Nari, întotdeauna calmă și liniștită, are un strop de uimire în voce.

— Niciodată n-a apărut un curcubeu după o furtună. Există zvonuri că acesta a fost văzut și în lumea de sus, o punte

între lumi. Oamenii o iau ca pe un semn că furtunile s-au încheiat definitiv și că mitul s-a împlinit în sfârșit.

Încerc să dau un sens cuvintelor ei.

— Și cum rămâne cu Zeul Mării?

Namgi scutură din cap.

— Poarta palatului este închisă. Nu l-a văzut nimeni.

A fost o coincidență că furtuna s-a oprit după ce am părăsit palatul? O oră mai târziu a fost momentul în care am fost atacată de asasin, iar Firul Roșu al Sorții a fost tăiat. Lordul Cocor a spus că aș ști dacă aș fi mireasa Zeului Mării, pentru că între mine și Zeul Mării s-ar forma un Fir Roșu al Destinului. Dar exact când m-am trezit, mâna mea era goală.

Veselia din fața mea îmi distrage atenția de la gânduri. Mulțimea se adună sub un copac mare. Crește în mijlocul străzii, lămpioane strălucitoare făcând cu ochiul printre frunzele masivului baldachin al coroanei sale. De cea mai groasă ramură a copacului atârână un leagăn. Este realizat din două frânghii, cu o scândură de lemn pe post de scaun. O fată cam de vârsta mea se dă în leagăn, îndoind genunchii pentru a se balansa în aer. Mulțimea freacă, bătând din palme și fluierând în timp ce fata se leagănă din ce în ce mai tare.

Namgi, Nari și cu mine ne alăturăm celorlalți, adăugând vocile noastre vacarmului, cu strigăte și urale.

Înainte și înapoi, fata se ridică pe măsură ce impulsul crește. Curând, atinge o înălțime la care se află aproape la orizontală cu solul.

În timp ce se balansează înapoi în jos, ia o mână de pe frânghie și face semn mulțimii. Eu aclam cel mai tare, în timp ce fata încetinește leagănul, sărind cu o piruetă și o plecăciune.

După aceea, fata se apropie de noi.

— Ai dori să faci o încercare?

— Nu știu.

— Nu-ți face griji. Dacă ai să cazi, unul dintre paznicii tăi te va prinde.

Mă uit peste umăr și îl văd pe Namgi flirtând cu un băiat din mulțime. Dar Nari, stând aproape, dă din cap încurajatoare. Fata mă trage până la leagăn și mă ajută să mă așez pe scândura de lemn. Strâng în pumni fiecare frânghie.

— Gata? mă întreabă.

— Ar trebui să-mi tremure genunchii?

— Probabil că nu. Începem!

Ea aleargă, făcându-mi vânt, iar eu strâng mai tare frânghiile.

— Îndoaie-ți picioarele! strigă ea, dându-mi drumul. Mișcă-ți corpul odată cu leagănul!

Trag adânc aer în piept de câteva ori, inspirând și expirând. N-am mai fost niciodată într-un leagăn ca acesta, dar am participat la tot felul de jocuri la festivaluri și cel de față este ca toate celelalte – iar dacă ai încredere în tine, poate fi distractiv.

Așa cum îmi spune fata, îmi îndoi genunchii și îmi mișc corpul în ritmul leagănului. Înainte și înapoi. Cu cât mă ridic mai sus, cu atât pot vedea o mai mare parte din oraș, peste mulțime. Copiii aleargă pe străzi, ridicând zmeie în formă de pește, cu corzi aurii. Grupuri de indivizi se adună pentru diverse jocuri de stradă; alții stau în preajma tarabelor de povestitori, ascultând extaziați depănarea poveștilor. Mi se desprind șuvițe de păr din împletitura cozii și îmi flutură pe față. Închid ochii și simt vântul.

Când, în sfârșit, mi-am epuizat forța din brațe și picioare, încetinesc leagănul, încordându-mi corpul până când se oprește. Mulțimea izbucnește în urale, în timp ce sar de pe scândură și ajut următoarea fată să se urce în leagăn.

Pe măsură ce mă îndepărtez, sunt cuprinsă brusc de o emoție aparte. Inima îmi bate cu putere. Mă întorc spre

copac. Sub ramurile lui bogate, așteaptă Shin. Este îmbrăcat simplu, în haine albastru-închis, iar părul îi cade pe frunte. Arată mai degrabă ca un tânăr gata să se distreze la un festival decât ca stăpânul unei Case mari.

La apropierea mea, face un pas înainte să mă întâmpine.

Îi observ cearcănele întunecate de sub ochi și buzele foarte roșii în contrast cu paloarea pielii.

— Arăți îngrozitor – când ai dormit ultima dată?

Odată cu mine, el spune:

— Arăți minunat.

Apoi se încruntă.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Pot să spun mai multe. Unde ai fost toată ziua? De ce n-ai venit să mă vezi când m-am trezit? Ești supărat pe mine?

Shin dă să răspundă, apoi pare să se răzgândească, aruncând o privire în jurul nostru. Am atras un public. Face un semn spre canal, iar eu îl urmez spre țărm, unde plătește un barcagiu să ne împrumute barca lui mică, cu vâsle. Atentă să nu-mi prind rochia, iau mâna lui Shin. Strânsoarea mâinii lui este fermă și îmi dă drumul doar când m-am instalat pe banchetă.

Vâslește apoi cu mișcări ușoare și fluide, până ajungem la mijlocul canalului. Ridicând vâslele, lasă barca în derivă. Pe apă mai sunt câteva ambarcațiuni, dar mai aproape de țărm. Este ca și cum am fi singuri pe râu. Ascult murmurul apei și scârțâitul lemnului. O duzină de felinare plutitoare ne înconjoară, strălucind puternic.

— Ai întrebat unde am fost toată ziua, spune Shin. Am fost la palatul Zeului Mării. Am vrut să aflu adevărul pentru mine însumi. Ușile porții erau blocate. Când am încercat să trec prin cea din perete, o forță m-a împiedicat să intru. Dacă furtunile s-au încheiat – ochii lui se îndreaptă spre țărm, unde spiritele se adună pentru a așeza lampioane de

hârtie pe apă... Poți vedea și singură cât de mulți cred asta, dar va trebui să așteptăm până anul viitor pentru a fi siguri. Îmi scufund mâna în apă, lăsând picăturile să mi se prelingă printre degete, ca perlele.

— Ce se întâmplă acum?

Am grijă să-mi păstrez calmul vocii.

— Firul Roșu al Sorții este rupt. Peste o săptămână, se va împlini o lună de când sunt în Tărâmul Spiritelor.

Semnificația cuvintelor mele este clară; într-o săptămână, voi deveni spirit. Îmi îndrept spatele, ținându-mi mâinile în poală.

— Preocuparea mea principală este Shim Cheong. Există o posibilitate să se întoarcă pe tărâmul oamenilor?

Shin mă urmărește, deși mi-e greu să-i disting expresia.

— Și tu? Vrei să te întorci?

Mi se oprește respirația.

— Pot să mă întorc?

— Cea de-a doua întrebare pe care ai pus-o a fost de ce n-am venit la tine după ce te-ai trezit. Motivul este că am mers la Casa Spiritului, să-ți consult strămoșii.

— Strămoșii mei? Întreb, fără să înțeleg. Ce vrei să spui?

— Poți vorbi cu membrii familiei tale, care au murit înaintea ta, cel puțin cei care au ieșit din râu, pentru a rămâne în Tărâmul Spiritelor. Multe spirite mai au încă parte de rituri ancestrale din partea copiilor și nepoților lor. Dacă ai fi deja spirit, ai ști asta instinctiv.

M-am întrebat întotdeauna dacă darurile cu mâncare și alte ofrande lăsate lângă mormintele celor dragi ajung vreodată pe Tărâmul Spiritelor. Zâmbesc, mirată, la acest gând.

— Strămoșii sunt conectați cu urmașii lor și sunt adesea mai înțelepți, după mulți ani de viață petrecuți pe tărâmul nostru. M-am gândit că le-am putea cere ajutorul. Dar, deoarece nu sunt strămoșii mei, nu mi s-a permis să vorbesc cu ei. Într-o zi, te voi duce și pe tine la ei.

Mă lovește un val de emoții: ușurarea că strămoșii mei ar putea cunoaște o modalitate de a o duce înapoi pe Shim Cheong, în lumea de sus, că s-ar putea chiar ca și eu să mă întorc; și un soi de nesiguranță, pentru că mi-a mai rămas atât de puțin timp.

— Și cum rămâne cu ultima mea întrebare? întreb încet. Ești supărat pe mine? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu asasinul?

— Nu, răspunde el. N-a fost vina ta.

Ridică mâna la piept, cu o mișcare inconștientă. A făcut același lucru lângă Casa Lunii, când mi-a spus prima dată că este un zeu care a pierdut tot ceea ce, cândva, a jurat să protejeze.

— Adevărul este că am fost supărat. Mai devreme, nu atunci. Povestea pe care ai spus-o Zeului Mării, despre tăietorul de lemne și fecioara cerească. La sfârșit ea s-a întors acasă, în locul unde își dorea atât de mult să fie.

Oftează adânc.

— Știu că tot ce ți-ai dorit a fost să-ți salvezi familia. De aceea ai sărit în mare. Acesta a fost motivul din spatele fiecărei decizii pe care ai luat-o, oricât de nesăbuită, oricât de curajoasă.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Am fost supărat, dar nu pe tine. Am fost supărat pe soarta care mi s-a dat. Pentru că mi-am dat seama că pentru tine, pentru ca tu să ai ce-ți dorești, ar trebui să pierd singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Abia mai pot respira; îmi simt inima în gât.

Shin își strecoară mâna în haină, la piept, și scoate o punguță de mătase. Desfășoară șnurul și din punguță cade pietricica sculptată cu floarea de lotus.

— Te voi trimite înapoi acasă, Mina. Îți promit. Dar poate dura mai mult de o săptămână.

Își strânge palma în jurul pietrei. Pentru a rămâne om, ar trebui să-ți legi viața de un nemuritor. Poate că eu nu sunt zeul unui râu, al unui munte sau al unui lac, dar sunt un zeu și mi-aș lega viața de a ta, dacă mă vrei.

Sunt copleșită de emoție. Nu mai împărtășim un Fir Roșu al Sorții, dar el este dispus să facă asta, pentru mine.

— Eu...

Se aude un sunet ca un sfârâit, urmat de un țipăt.

Un nor întunecat se întinde peste oraș și ridic privirea pentru a vedea o sută de umbre care se târâsc peste lună.

Au venit Imugi.

29

Shin și cu mine alergăm pe străzi, spiritele grăbindu-se să se ascundă printre clădiri sau să sară în canal, în timp ce ploaia de foc a Imugilor cade peste oraș.

În față, o minge de flăcări lovește o ceainărie, făcând o gaură în acoperișul multifățetat. Clienții se bulucesc peste pragul ușii afumate, împiedicându-se unii de alții, mânați de panică și de frică. Mă grăbesc să ajut o femeie să se ridice, în vreme ce Shin duce un băiat spre canal, lăsându-l ușor în jos, în apă, pentru a-i stinge flăcările de pe haină.

Mai multe țipete străpung noaptea, nu departe de noi. Văd cum Shin se încordează, înclinându-și capul, instinctiv în direcția sunetelor.

— Du-te, îi spun.

Arăt spre ceainăria din care mai ies clienți, tușind și ghemuindu-se la pământ.

— O să-i ajut pe cei care mai au nevoie și apoi mă voi grăbi spre Casa Lotus. Știu drumul.

Jos, pe stradă, un Imugi dă drumul unui răget, urmat de alte urlete.

— Casa Lotus, repetă Shin. În nu mai mult de o oră.

Aprob din cap și el îmi susține privirea pentru o secundă intensă, înainte de a o lua la goană în direcția țipetelor.

Ajut și restul clienților ceainăriei să ajungă la canalul, care e acum plin de spirite dornice să scape de flăcări.

După ce ultimul dintre ei a ajuns în siguranță în apă, încep să alerg pe străzi, revenind la drumul pe care l-am făcut mai devreme cu Namgi și Nari. Dar, de data asta, în loc de bucurie, simt doar durere în suflet, când trec peste lampioanele distruse și zmeiele zdrobite.

Sunt aproape de podul care duce la Casa Lotus când aud un foșnet teribil șerpuiind spre mine. Mă năpustesc pe o alee și mă lipesc de un zid, exact în clipa în care un Imugi lunecă pe lângă mine, fără să mă observe în umbră.

Aleea pe care am pășit este pustie, având doar un mic intrând, în josul drumului, care pare să găzduiască un altar. Recunosc familiara tăbliță de piatră și vasul pentru ofrande. Bețișoarele de tămâie își răspândesc fumul în aer. Cel mai probabil este dedicat unui zeu local, un loc în care spiritele se adună să ceară favoruri de la zeități.

Pe măsură ce mă apropiu, mirosul puternic de tămâie mă învâluie, cețos și amar. Apoi observ un obiect care plutește în bolul pentru ofrande. Este o barcă de hârtie, ruptă în două, jumătățile fiind cusute din nou laolaltă, pe partea din spate.

Simt un fior pe șira spinării. Încet, ridic ochii pentru a citi literele zgâriate pe piatră.

Acest altar este dedicat Zeiței Lunii și a Memoriei.

Un răs molatic plutește pe alee.

Mă întorc să o înfrunt pe zeiță.

Poartă o rochie simplă albă, cu o centură roșie în jurul taliei. Chiar și fără calul ei formidabil, este terifiantă, de două ori mai înaltă decât mine, purtând parcă perle de lumânări în priviri. Își înalță ușor bărbia, cu ochii strălucind.

— De ce nu-ți ridici dorința? Hai să descoperim dorința ta cea mai profundă.

Îmi înghit frica.

— Imugii sunt slujitorii tăi, nu-i așa? De ce le-ai permis să facă asemenea ravagii? Nu crezi că acest oraș și locuitorii lui au suferit destul?

Ea continuă de parcă eu n-aș fi vorbit.

— Odată ce-ți văd amintirea, îmi va aparține. Voi avea acea parte din tine care își dorește să fie mireasa Zeului Mării.

Cuvintele ei se așază la locul potrivit în puzzle-ul pe care încerc să-l dezleg și cred că, în sfârșit, înțeleg ce vrea. Mă întorc spre vas și ridic barca. Când mă uit înapoi, îmi mușcă limba ca să nu țip. Zeița e deja lângă mine, după ce a străbătut fără niciun zgomot distanța dintre noi. Acum este suficient de aproape încât să văd luminile din ochii ei, flăcările arzând puternic. Desfac barca de hârtie și o țin în fața sa.

— Renunți la ea de bunăvoie?

În timpul furtunilor, îmi spusese că nu poate vedea amintirea, pentru că era prea strâns legată de sufletul meu. Doar dacă eu renunț la ea, zeița va avea putere asupra mea.

— Îi vei retrage pe Imugi dacă îți dau această amintire?

Zeița mă urmărește cu atenție; flăcările din ochii ei ard mocnit.

— Da.

— Atunci ți-o dau de bunăvoie.

Ea zâmbește, triumfătoare.

— În cazul ăsta ești o proastă. Pentru că, deși ai salvat orașul în seara asta, ai renunțat la șansa de a-l salva pentru totdeauna. Amintirea scrisă pe această barcă îmi aparține acum și o voi distruge, împreună cu dorința ta de a fi mireasa Zeului Mării.

Ea apucă hârtia, iar amintirea se înalță, punând stăpânire pe mine.

* * *

Sunt în grădina din spatele casei mele și zeița este cu mine. Ca și dorința pe care o găsisem pe lazul Bărcilor de Hârtie, amintirea este neclară, de parcă aș privi-o printr-un vâl de ceață. Zeița pare că nu se potrivește cu locul, așa cum stă, regește, lângă iazul bunicului meu.

În vreme ce se uită la ceea ce se desfășoară în fața ei, expresia de siguranță de pe chipul zeiței se transformă, încet, într-una de confuzie. Mă țin bine și îi urmăresc privirea.

O fată îngenunchează lângă un altar sfărâmat. O bătrână stă în picioare în spatele ei, cu mâinile tremurânde, asprite de muncă, așezate pe capul plecat al copilei.

Închid ochii. La urma urmei, nu trebuie să revăd această amintire, ca să o păstrez în minte.

— Mina, strigă bunica, ce-ai făcut?

Peste tot în jurul meu sunt rămășițele sfărâmate ale altarului. Alimentele – puținul sacrificat de la propriile mele mese și dedicat Zeiței Femeilor și Copiilor – zdrobite pe podea. Covorașul de papură ponosit, cel pe care am stat în genunchi în fiecare zi ore întregi, cu fruntea lipită de pământ, este sfâșiat în bucăți.

Mă uit la bunica mea, încercând din răputeri să rețin lacrimile de durere din ochii mei.

— Ofrandele mele au fost prea puțin pentru zeiță? Rugăciunile mele prea slabe? Poate ar trebui să o părăsesc cu totul. O zeiță părăsită va muri la fel precum cei pe care i-a uitat.

Bunica suspină, îngrozită.

— Poți să te superi pe zeiță, Mina. Dar niciodată – ea mă apucă de umerii care-mi tremură... –, niciodată nu-ți poți pierde credința în ea.

În spatele nostru se aude un sunet ascuțit, urmat de o prăbușire. Bunica își ridică poalele și fuge, atrasă de strigătele de agonie ale cumnatei mele, înnebunită de durere. Mă copleșește vina. Ce înseamnă durerea mea comparativ cu a ei?

Întind mâna și îmi trec încet degetele peste ofrandele așezate pe altar – clopoțelul cu stea-și-lună, pentru a aduce noroc și fericire, bolurile cu orez și supă, pentru a aduce sănătate și viață lungă și barca de hârtie, pentru a-mi conduce nepoata acasă, în siguranță. Deși în fiecare an, la Festivalul Bărcilor de Hârtie, îmi pun aceleași dorințe – o recoltă bună, sănătate pentru familia mea și cei dragi –, anul acesta am adus barca acasă pentru a o așeza pe altar, fiindcă nu voiam să apară nimic între zeiță și rugăciunea mea.

Smulgând barca de hârtie de pe altar, o rup în două.

La fel ca barca, eu și zeița suntem smulse din amintire. Revenite pe alee, ne poticnim departe de altar.

— M-ai păcălit! strigă zeița. Dorința ta n-a fost să fii mireasa Zeului Mării!

Ar trebui să mă simt triumfătoare. Zeița a făcut o presupunere greșită. S-a gândit că, furând amintirea în care voiam să fiu mireasa Zeului Mării, putea să-mi fure dorința aceea. Dar nu mi-am propus niciodată să fiu mireasa lui și nici măcar să fiu eu aceea care ar trebui să-l salveze.

Eu și zeița putem fi de acord asupra unui lucru. Este adevărat că o dorință este o bucată din sufletul tău. Pentru că o dorință adevărată este ceva ce, dacă nu se împlinește niciodată, îți poate frânge inima.

Deși pe alee este liniște, îi aud pe slujitorii zeiței alunecând pe deasupra noastră.

— Sora ta, spune zeița încet. Și-a pierdut copilul.

E ceva ciudat în vocea ei. Și atunci îmi dau seama ce este – vocea ei sună jalnic. Lacrimile îi alunecă pe obraji. Luminile din ochii ei s-au stins.

— Sora mea prin alianță, soția fratelui meu mai mare. A pierdut o fiică.

Zeița se dă înapoi, cu o mână lipită de piept.

— Trebuie să plec, spune ea.

Vântul se ridică pe alee. Rochia zeiței fâlfâie. Pene albe și roșii se desprind de pe material pentru a se învârti ca o furtună în jurul ei. Vântul bate, iar eu ridic mâna pentru a mă apăra de vârtejul din pene și praf. Când vântul se oprește, sunt din nou singură.

* * *

Chiar și după retragerea zeiței, Imugi încă urlă deasupra întregului oraș. Din locul unde mă aflu, le aud răgetele și trupurile imense zguduind străzile. Mă doare inima de fiecare dată când un strigăt mai slab străpunge noaptea. Au fost atât de mulți copii la festival! Mă gândesc la băiatul care cerea timid un sărut, la fata veselă din leagăn, la poporul acestui oraș sărbătorind sfârșitul furtunilor. Acesta trebuie să fi fost, în primul rând, motivul pentru care zeița a atacat. Dar de ce a plecat? Îmi trece prin minte o imagine a chipului său după ce mi-a văzut amintirea, flăcările stinse ale lumânărilor din ochii ei.

Ceea ce am citit în privirea sa era milă?

Indiferent de motiv, a plecat fără să-i cheme pe Imugi, deci încălcând târgul nostru. Acest oraș, care doar cu câteva zile în urmă a fost inundat de furtună, acum arde în flăcări.

Mă gândesc la coșmarul Zeului Mării, la orașul care arde sub ochii lui. Acest oraș oglindește acum amintirea lui, fumul care urcă în valuri până sufocă norii. Când se termină?

Deasupra, o siluetă sare pe acoperișuri, umbra ei căzând peste mine.

Kirin.

Alerg pe alee până în punctul unde aceasta se deschide într-o stradă largă. Un șarpe de mare uriaș lovește în dreapta și în stânga pe toată lungimea străzii, nimerind clădiri care se prăbușesc la impact.

Kirin își ia avânt și sare de pe marginea unui acoperiș. Dintr-o singură mișcare rapidă, își smulge sabia din teacă și aruncă lama în gâtul șarpelui. Bestia scoate un țipăt groaznic. Kirin sare în drum, în timp ce corpul șarpelui începe să se zvârcolească în chinurile morții, vărsând sânge și venin. Mă ascund în spatele unei grămezi de butoaie, în timp ce sângele stropește peretele, arzând instantaneu lemnul.

Kirin cade pe pământ, lângă mine.

— Mina! Ce cauți aici? Ești bine?

— Sunt bine. Mă duceam să-l întâlnesc pe Shin la Casa Lotus.

— Mergem împreună.

Se întoarce spre nord, doar ca să se oprească, îngustându-și ochii.

— Țsta-i...

Îi urmăresc privirea. Namgi, în formă de Imugi, șerpuiește în derivă pe cer. Pe urmele lui e un roi întreg de șerpi.

— Ah, prostul! strigă Kirin. Îi atrage afară din oraș. Dar în felul ăsta nu va reuși.

Kirin o ia la fugă în direcția în care se vede Namgi și eu mă grăbesc să-l urmez. Suntem aproape lângă râu când Namgi pare că se scufundă, dispărând sub roiul de șerpi. Se aude un pârâit groaznic și roiul se împrășteie. Namgi, transformat din nou în forma sa umană, cade din cer.

— Namgi! strigă Kirin.

Alergăm pe stradă, ieșind de după colț, pentru a-l vedea pe Namgi la pământ, învins și plin de răni.

Kirin se repede înainte, îngenunchind lângă trupul neajutorat a lui Namgi. El trage cuțitul din centură, ridicând

lama în palmă. Dar înainte să poată face tăietura, mâna lui Namgi se ridică, prinzându-i încheietura.

— Nu, Kirin, spune el, cu sângele gâlgâind în gât. Rănile mele nu se pot vindeca atât de ușor. Nu și de data asta.

Are dreptate, dar asta nu-l împiedică pe Kirin să mârâie mânios.

— De ce-a trebuit să fii atât de nesăbuit? strigă el. Credeam că-ți dorești mai mult decât orice să devii dragon. Ai uitat? Un Imugi poate deveni dragon numai după ce trăiește o mie de ani.

Namgi tușește. Chiar și cu sângele prelingându-i-se printre dinți, zâmbește.

— Asta-i adevărat. O mie de ani. Nu-mi vine să cred că toți proștii ăia își închipuie că pot deveni dragoni luptând în bătălii nesfârșite. Ei nu înțeleg ce este cu adevărat un dragon? Imugi trăiesc pentru moarte și distrugere, dar un dragon este manifestarea păcii.

Namgi tușește din nou și de data asta durează mai mult până să se domolească tremurul din pieptul lui. Kirin îl apucă de mână și Namgi ridică spre el ochii tineri și temători.

— Am vrut – eu am vrut să fiu dragon, Kirin. Mai mult decât orice. Am vrut să fiu înțelept și bun. Am vrut să fiu întreg.

Kirin îi strânge mâna mai tare.

— Dar ești, Namgi!

Sub ochii noștri, corpul lui Namgi începe să se estompeze. Mă uit, disperată, de la Namgi la Kirin.

— Ce se întâmplă?

— Își pierde sufletul, îngaimă Kirin. Grăbește-te, trebuie să ajungem cu el la râu. Ajută-mă, Mina.

Împreună reușim să-l urcăm pe Namgi pe spatele lui Kirin. Preiau conducerea, verificând după colțuri pentru a vedea dacă în calea noastră sunt șerpi. În jur și deasupra noastră bătălia continuă. Îl văd pe Zeul Morții, Shiki, sărind de pe

acoperiș pe acoperiș, conducând o trupă de războinici cu arcuri atârându-le, pe spate. Îl caut pe Shin în grup, dezamăgită că nu-l găsesc printre ei.

Ajungem la râu. Spre deosebire de noaptea furtunii, acum e calm. La suprafață plutesc puține corpuri. Îl ridicăm ușor pe Namgi de pe spatele lui Kirin și-l întindem pe țarm.

— Uită-te după Namgi, spune Kirin, desfăcându-și tunica. Ar trebui să coboare pe râu.

Gândul mă îngrozește. Numai cei morți de curând plutesc în josul Râului Sufletelor. Namgi este... mort? El stă întins, complet nemișcat. O buclă de păr îi cade pe fața palidă. Fără sufletul lui plin de viață care să-l lumineze, pare gol...

— Mina! strigă Kirin.

Îmi smulg gândurile de la corpul lui Namgi, privind către râu. Trebuie să mă concentrez. El n-a plecat. Nu încă.

La început văd doar străini, bărbați și femei mai în vârstă, umbre fantomatice în apă. Dar apoi...

— Acolo! Arăt spre un corp subțire, familiar.

Namgi plutește cu fața în jos pe suprafața râului. Mă uit la Kirin și constat că se apropie de apă.

— Kirin, spun eu, dându-mi seama pe loc ce intenționează să facă, Shin a spus că numai morții pot intra în râu. Curentul îți va lua sufletul și îl va duce în depărtări.

— Nu intru în râu.

Kirin pășește până la margine, cu apa clipocind la picioarele lui. Trupul începe să-i tremure, iar pielea lui împrășteie o lumină argintie, frumoasă. Forma lui omenească se schimbă, transformându-se. O lumină țâșnește deodată, ca o stea care explodează. O făptură mitică răsare din scântei, copitele ei lovind piatra. Unde a stat adineauri Kirin, acum se află o fiară magnifică, cu patru picioare, două coarne și o coamă de foc alb. Are forma, trupul și picioarele unei căprioare, dar înălțimea și puterea unui cal.

— Kirin? șoptesc, iar fiara mă privește cu ochi argintii.

Își azvârle capul pe spate, ridicând copitele în aer. Apoi sare de pe mal pe apă. Făptura nu se scufundă, ci merge pe suprafața ei. Cu fiecare pas, raze de lumină se împrăștie din copitele sale, lăsând o urmă incandescentă.

Kirin ajunge la corpul lui Namgi care plutește pe râu și-l înghiontește pe umăr, cu botul. Când Namgi deschide ochii, oftează ușurată. La îndemnul lui Kirin, Namgi îl apucă de gât și se urcă pe spatele lat al fiarei. Încet, ca nu cumva să cadă Namgi, Kirin se îndreaptă spre țărm.

Un țipăt puternic îmi atrage privirea spre cer. Un șarpe de mare se învârtă în aer deasupra râului, privindu-i pe Kirin și pe Namgi. Dacă atacă, va fi o nenorocire. Chiar dacă Kirin poate lupta și cu trupul lui de fiară, nu poate risca să-l lase pe Namgi să cadă.

Cu o mână, scot cuțitul stră-străbunicii mele și cu cealaltă îmi ridic ușor fusta. Întorcându-mă, mă îndepărtez în fugă de râu, alergând înapoi spre oraș. Când aud țipătul în aer, știu că șarpele m-a zărit. Îmi forțez picioarele, mișcându-mă cât de repede pot.

Știu că fac un lucru nesăbuit. Namgi și Kirin nu mi-ar cere niciodată să-mi risc viața pentru ei. Dar nu mă pot abține. E adevărat că oamenii fac cele mai disperate lucruri pentru cei pe care îi iubesc. Unii ar putea chiar să numească asta sacrificiu – poate așa au crezut oamenii când am sărit în mare în locul lui Shim Cheong. Dar eu cred că s-ar putea să fie și invers. Cred că ar fi un sacrificiu groaznic să nu fac nimic.

Și n-a fost niciodată de dragul nimănui altcuiva, ci numai de dragul meu. N-am putut să rezist într-o lume în care să nu fac nimic, în care să-i las pe cei pe care îi iubesc să sufere și să fie răniți. Dacă aș fi rămas acasă, dacă n-aș fi alergat niciodată după Joon, dacă n-aș fi sărit niciodată în mare, în inima mea ar fi existat o prăpastie – golul de a nu fi făcut nimic.

Totuși, în timp ce mă uit la șerpii care mă urmăresc, la șerpii din fața mea, blocându-mi calea, mi-aș dori ca împrejurările să nu fie întotdeauna îngrozitoare.

Am ajuns pe drumul principal de lângă palatul Zeului Mării. Spațiul larg deschis este invadat de șerpi de mare care alunecă pe fiecare alee și plutesc peste acoperișuri. Sunt înconjurată. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Mă doare umărul de la rana pe care mi-a făcut-o asasinul.

Șerpii de mare se adună în jurul meu, imenși și înspăimântători. Strâng cuțitul cu amândouă mâinile. Pot vedea fețele celor care mă privesc din clădiri. Mai devreme, un băiat m-a numit mireasa Zeului Mării și mi-a cerut un sărut. Nu-l voi dezamăgi acum. La urma urmei, sunt mireasa Zeului Mării. Poate nu chiar veritabila mireasă a Zeului Mării, dar o fată care și-a dorit, într-o lume foarte îndepărtată de aceasta, o soartă diferită de cea care i se oferise, una pe care să o poată apuca în mâini și să nu îi mai dea drumul niciodată.

Un vuiet cumplit zguduie orașul.

Ridic privirea.

Un dragon se prăbușește din cer.

Este masiv, de trei ori mai mare decât cel mai mare șarpe. Coada lui lungă mătură strada, izbindu-i pe Imugi de clădiri. În haită, Imugi încearcă să se apropie de dragon, dar el lovește în continuare, cotonogindu-i și făcându-i să se zvârcolească. Se ridică un vânt înghețat. Cioburi de gheață ca sticla țâșnesc din aer, străpungând pieile groase ale șerpilor. Unul câte unul, ei cad la pământ, transformându-se în bărbați. Restul se ridică în aer, plângându-și înfrângerea.

Dragonul, îngrozitor și sângeros, scoate un alt răget. Își răsuțește capul sălbatic în căutarea unui nou inamic.

Fac un pas înapoi și mă împiedic de treptele palatului Zeului Mării. Dragonul mă zărește. Spre deosebire de

momentul din barcă, când furia îmi dăduse curaj, acum frica mă copleșește. Dragonul începe să străbată distanța dintre noi. Toate cele patru gheare curbate sapă gropi mari în pământul bătătorit.

— Mina!

Shin stă în picioare pe acoperișul celei mai apropiate clădiri. Sare jos, se rostogolește pe pământ, apoi aleargă în direcția mea. Ajuns lângă mine, mă trage în brațele sale. Miroase a sânge, sudoare și sare. Îl strâng mai aproape și îmi regăsesc curajul în bătăile inimii lui.

Mă eliberează, așezându-se între mine și dragon.

— Nu te voi lăsa să-i faci rău.

Îmi țin respirația, amintindu-mi de Joon și Cheong, în barcă.

Dragonul își lasă capul în jos, dezvelind rânduri după rânduri de colți mortali. Shin își scoate sabia, mâna lui deschizându-se pentru a se re poziționa, strângând cu putere mânerul. Umerii îi sunt încordați, gata să lovească.

O voce îl întrerupe.

— Sufletul meu nu mi-ar răni niciodată mireașa.

Zeul Mării stă pe treptele palatului.

E îmbrăcat în haine de ceremonie. Sigiliul aurit de pe pieptul său înfățișează dragonul așa cum pare să fie acum, puternic și feroce. Zeul însuși pare palid, dar, negreșit, treaz.

Deci zvonurile sunt adevărate! Zeul Mării s-a trezit din cauza acelei nopți, când l-am ținut în brațe în timp ce întristarea lui făcea să cadă ploaia asupra ambelor lumi. Mâinile încep să-mi tremure și le ascund în fustă.

— Te-am slujit bine, milord, spune Shin, coborând sabia. Ți-am păzit casa. Te-am păzit pe tine...

— Și mi-ai păzit mireașa.

— Dar, în privința asta, nu te mai pot sluji.

Ochii Zeului Mării sclipesc de furie.

— Mi te împotrivești? Eu sunt zeu!

— Ca mine, spune Shin cu înverșunare.

În spatele lui, dragonul face un pas amenințător. Mâna mea se strânge în pumn și tresar de durere. Am uitat că țin cuțitul buniciei. Sângele îmi curge pe mână, peste cicatricea din palmă, atât de mult timp ascunsă sub Firul Roșu al Sorții. O făcusem când am trecut aceeași lamă pe piele și mi-am închinat viața Zeului Mării.

— Mina?

Îmi ia un moment să realizez că Zeul Mării mă strigă.

Chiar dacă pare măreț în hainele sale magnifice, cu palatul în spatele său și dragonul înaintea lui, ochii săi sunt la fel ca atunci când era în sală – plini de o durere sfâșietoare.

— Vrei să vii cu mine acum? întreabă el încet.

În vastitatea bulevardului, vocea lui nu este o șoaptă.

— Vei fi mireasa mea? Am făcut ce mi-ai cerut. Am pus capăt furtunilor. Mi-am reluat locul de drept printre zei și pentru poporul meu. Am... m-am trezit.

Se clatină pentru o clipă, dar apoi își ridică ochii.

— Eu sunt Zeul Mării și tu ești mireasa mea. Vino cu mine acum, așa cum ai spus. Așa cum ai promis.

Mă uit la Shin și la dragonul care se profilează în spatele lui. Dacă îl refuz pe Zeul Mării, balaurul va lovi, furios? Mă urmărește în tăcere, așteptând.

— Mina, spune Shin, cu un strop de panică în voce. Nu trebuie să faci asta.

— Tu ai spus, Shin, îmi șoptesc. Știi de ce-am venit aici. Am făcut-o, tot timpul, pentru a-mi proteja familia.

Mă uit în spatele lui Shin și al dragonului, spre oraș. Lampioanele de la festival, care străluceau cândva atât de puternic, acum sunt rupte și sfărâmate. Ființele pândesc cu teamă, dintre ruinele clădirilor, privindu-mă cu ochi larg deschiși, chipuri acoperite de funingine.

— Trebuie să fac asta. Nu vezi? Cred... Cred că sunt mireasa Zeului Mării.

— Mina, spune Shin, cu vocea răgușită. Te rog, nu.

— Îmi pare rău.

Mă întorc exact când lacrimile încep să-mi curgă, mă grăbesc pe treptele palatului și iau mâna pe care Zeul Mării o întinde spre mine. Mă conduce în sus pe scări și peste pragul porții. Se stârnește un vânt, în timp ce balaurul își ridică în aer corpul mare, alunecând peste poartă, pe deasupra capetelor noastre. Gândurile mi se tulbură. Inima îmi bate răvășitor, în piept.

În ultimul moment, mă uit înapoi.

Shin stă dincolo de porțile palatului Zeului Mării, cu capul plecat. Nu ridică privirea nici atunci când ușile se închid între noi.

30

Îl urmez pe Zeul Mării prin curte și în sală. O liniște ciudată stăpânește palatul, fără nicio urmă de paznici sau nobili ori chiar servitori. Ajungând pe estradă, Zeul Mării ezită înainte de a renunța la tronul rece și a se așeza pe trepte. Mă așez și eu lângă el, trăgându-mi picioarele sub fustă.

Tăcerea continuă. Studiez băiatul-zeu, care pare nepotrivit în hainele lui mărețe. Stă cocoșat, cu coatele sprijinite pe genunchi. Îmi dau seama că nu știu cum îl cheamă. Imediat, mă simt vinovată că nu l-am întrebat niciodată.

— Cum ar trebui să te numesc? Cum te cheamă?

— Poți să-mi spui Soț.

Pălesc.

— Nu suntem... căsătoriți, nu-i așa?

— Mai întâi trebuie să fie o nuntă.

Oftez, ușurată.

— În ceea ce privește a doua întrebare a ta, nu am un nume. Poate... îmi poți da tu unul.

— Ce zici de...

Mă uit pe lângă umărul lui la pictura murală a dragonului.

— Yong?

Zeul Mării schițează o grimasă.

— Dacă trebuie...

Arată atât de îngrozit, încât nu mă pot împiedica să zâmbesc puțin.

— Nu-ți voi da un nume care-ți displace. Deocamdată, numele tău va fi Zeul Mării. Eu cred că nimeni altcineva, din cele două lumi, nu are un asemenea nume.

— Eu am un nume. Doar că... nu mi-l amintesc. Sunt multe lucruri pe care nu mi le pot aminti.

Se uită în jos la mâinile sale și îmi aduc aminte ce m-a atras la Zeul Mării, în primul rând. Cum o fi să fii atât singur? Când l-am văzut prima dată, m-am gândit că-l pot proteja.

— Când dorm, spune el încet, am cele mai ciudate vise. Îmi apar un oraș de purpură și aur, o stâncă și o lumină orbitoare. Și apoi apare durerea, o durere insuportabilă. Dar nu în corp, ci în sufletul meu.

Își ridică mâinile palide mai sus de piept, de parcă l-au durut cuvintele din gât.

— Și în toate visele mele mă înec.

Mă mut mai aproape de el. Se apleacă în față și își pune capul pe genunchii mei.

— Mina, șoptește el, îmi spui una dintre poveștile tale?

N-ar trebui să fiu surprinsă. Pentru Zeul Mării, poveștile sunt, în același timp, atât un fel de a scăpa de adevărurile lumii, cât și singurul mod de a le vedea limpede.

Mâna mea lunecă deasupra Zeului Mării și apoi coboară blând pe părul lui moale. Mângâi ușor, dându-le pe spate, suvițele care i-au căzut pe frunte.

Poveștile preferate ale lui Joon au fost întotdeauna cele pe care mi se părea că le culeg ca pe frunzele ce plutesc în aer, pentru a se potrivi cel mai bine stărilor noastre de spirit, indiferent dacă doream să râdem sau să plângem, povești despre dragoste, despre ură, despre speranță și deznădejde – toate adevărurile pe care trebuia să le auzim.

Voi închide ochii, îmi voi lăsa mintea să răătăcească și îi voi spune lui – nu, voi spune pentru noi – o poveste din suflet.

— Într-un sat de lângă mare, încep eu, trăia un orb pe nume Shim Bongsă. Nu avea nicio bogăție, dar era mulțumit și fericit, pentru că o avea pe fiica sa, Shim Cheong, pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât adierea caldă a unei veri, mai mult decât gustul dulce al mierii într-o ceașcă de ceai, mai mult decât murmurul mării în timp ce sărută malul. Era orb, dar vedea lumea, pentru că lumea pentru el era Shim Cheong. Apoi, în acest sat de lângă mare, a venit o furtună grozavă. Multe culturi și animale au fost măturate de valuri. Bătrânii satului s-au adunat și au stabilit că motivul furtunii era Zeul Mării, despre care se spunea că trăiește undeva, adânc, în adâncurile mării. Pentru a-l potoli, au decis să facă un sacrificiu.

Cu o zi înainte, Shim Bongsă căzuse într-un șanț, în drum spre casă, și și-a rupt piciorul. Din cauza asta, nu mai putea să lucreze la câmp. Auzind despre sacrificiul pe care îl pregăteau bătrânii, Shim Cheong s-a oferit voluntar. Ea avea să sară în mare dacă, în absența ei, satul îi va oferi orez tatălui ei. Sătenii au fost repede de acord, pentru că Shim Cheong era blândă și frumoasă, un sacrificiu demn de un zeu.

În ziua sacrificiului, ea și-a sărutat tatăl pe obraz, iar când i-a spus că-l iubește, și-a menținut vocea calmă, pentru ca el să nu știe că-l părăsește pentru totdeauna și că ei îi era frică. Barcagiii au dus-o pe Shim Cheong în larg și, cu o

ultimă rugăciune ca tatăl ei să trăiască o viață lungă și prosperă, ea a sărit în mare.

A coborât tot mai jos, în adâncurile întunecate. După un timp, nu mai știa dacă e moartă sau vie. În sfârșit, picioarele au atins fundul mării. În fața ei se afla un palat magnific. Pereții erau făcuți din coral, iar iedera de mare creștea pe turnuri. Ea a pășit prin ușile palatului într-o sală și l-a văzut pe Zeul Mării așezat pe un tron de aur.

Zeul era un dragon de mare grozav, cu gură și ochi și mustăți atât de mari și întunecate, încât ea a simțit că el trebuie să dețină toată înțelepciunea lumii. Pești colorați în roșu, auriu și alb pluteau de jur împrejur. Deși temătoare, Shim Cheong s-a apropiat de tron, venind să stea înaintea Zeului Mării, cu mult curaj.

Shim Cheong avea dreptate să creadă că Zeul Mării era înțelept, pentru că el putea să vadă toate lucrurile. Privind în inima ei, el a spus:

— Dragostea ta pentru tatăl tău este frumoasă și bună. Pentru sacrificiul tău, te voi onora mai mult decât pe toți ceilalți.

El a chemat delfinii să vină și s-o îmbrace pe Shim Cheong într-o rochie țesută din florile mării și a trimis-o înapoi la suprafață, într-o frumoasă floare de lotus, care a îmbobocit în curtea împăratului. Împăratul, când a văzut-o pe Shim Cheong, s-a îndrăgostit de ea și ea de el. Și la scurtă vreme, s-au căsătorit.

Între timp, Shim Bongsă cutreiera satul, căutându-și fiica. Deși sătenii s-au oferit să aibă grijă de el, a refuzat, pentru că, după cum îți poți închipui, îi era dor de fiica lui. Pierduse tot ce avea pe lume.

A auzit de o mare festivitate pe care împăratul o găzduia pentru toți orbii, femeile și copiii împărăției, în cinstea noii sale mirese. Shim Bongsă și-a făcut drum spre capitală. A intrat în palat, atras de sunetele râsului și ale muzicii.

Brusc, liniștea a căzut asupra sălii, iar bătrânul s-a întrebat ce s-a întâmplat. A auzit pași ușori apropiindu-se. Mulțimea a oftat când împărăteasa s-a aplecat să-l îmbrățișeze pe bătrân.

— Te-am găsit, i-a spus Shim Cheong tatălui ei. Tu însemni Acasă.

Și Shim Bongsa, auzind vocea fiicei sale iubite, a plâns cu lacrimi de bucurie.

În timp ce termin povestea, peste mine cade vraja unui somn.

Mă trezește o smucitură ciudată la încheietura mâinii. Mă uit în jos și mă ridic brusc. Firul Roșu al Sorții.

Shin. Mă clatin pe picioare. Panglica mă conduce afară din sală, în curte, unde se află o siluetă singuratică, privind în sus la cerul fără stele. Firul Roșu al Sorții flutură în aerul fără vânt. La capătul lui este...

Zeul Mării.

31

Deși Zeul Mării m-a revendicat ca mireasă a lui, întrebările încă mă chinuie în următoarele zile, în timp ce rătăcesc prin sălile pustii ale palatului. Lordul Cocor spunea că, odată ce Firul Roșu al Sorții s-a format între Zeul Mării și mine, voi ști că e timpul ca blestemul să fie rupt. A mințit sau n-a existat niciodată un blestem, de la bun început? Un an pare o așteptare prea lungă pentru a vedea dacă furtunile s-au oprit definitiv. Și undeva în mine simt o neliniște de parcă m-aș uita la un pergament rămas neterminat.

De asemenea, îmi fac griji pentru Namgi, întrebându-mă dacă l-a scos Kirin la timp din râu. Dai și-a revenit complet? Și Cheong... Trebuie să existe o modalitate de a o duce înapoi, în lumea de sus.

Credeam că este foarte mare Casa Lotus, dar întregul domeniu al acelei Case ar putea intra într-un singur sfert din palatul Zeului Mării. Îmi ia zile întregi să explorez partea estică, unde este camera mea, cu vedere la grădină. Nu văd niciodată pe nimeni – nici servitori, nici paznici – și totuși camerele sunt toate curate și focurile din vasele cu jăratice sunt aprinse în fiecare sală. Nu pot spune dacă ființele invizibile care aleargă prin palat sunt servitori fantomatici sau cu totul altceva. În orice moment al zilei, mesele din bucătărie sunt acoperite cu mâncare, găluște aburinde parcă abia gătite, fructe și legume pline de rouă, ca și cum ar fi fost culese și spălate doar cu o clipă înainte. În garderoba mea apar, peste noapte, rochiile migălos lucrate. Și dacă am nevoie de ceva, trebuie doar să spun cu voce tare ce vreau, pentru ca obiectul dorinței mele să apară – o baie caldă sau papuci.

În dimineața celei de-a treizecea zile de când sunt pe Tărâmul Spiritelor, îl găsesc pe Zeul Mării în grădină, unde își petrece cea mai mare parte a timpului, urmărind bărcile de hârtie de pe iaz. Nu pentru prima dată, mă uit la iaz să văd dacă barca de hârtie care îmi poartă dorința plutește prin stuf. Dar nu se vede nicăieri. Mă întreb dacă Zeița Lunii și a Memoriei își dă seama că are o datorie față de mine. La urma urmei, deși am renunțat de bunăvoie la dorința mea, ea nu și-a îndeplinit niciodată partea ei din înțelegere.

— Am o rugămintă la tine, spun eu, în timp ce mă așez lângă Zeul Mării, pe malul ierbos. Sora mea, Cheong, a coborât în timpul ultimei furtuni. Aș dori să o vizitez să văd cum îi merge, dar și ca să vorbim cu strămoșii noștri, pentru a afla dacă există vreo cale ca ea să se întoarcă în lumea de sus.

— În ultima poveste pe care ai spus-o, Zeul Mării a fost acela care s-a întors cu Shim Cheong în lumea de sus. Mi-e

teamă că n-am atâta putere. Altfel aş trimite-o înapoi, să se reîntâlnească şi ea cu tatăl ei.

— Şi eu? Dacă te-aş ruga, m-ai trimite înapoi în lumea de sus?

Nu spune nimic, ghemuit lângă iaz, cu spatele spre mine.

— Îţi dau voie să părăseşti palatul. Dar trebuie să te întorci înaintea de apusul soarelui, moment în care noi ne vom căsători. Altminteri, vei deveni spirit şi-ţi vei pierde sufletul.

* * *

Plec de lângă iaz, mergând la început încet, prin grădină, apoi din ce în ce mai repede, până când alerg către uşa secretă, prin sala Zeului Mării, şi pe urmă traversez numeroasele curţi. Uşile mari ale porţii – care fuseseră închise după mine, când am intrat în palat – sunt deschise acum. Mă strecor printre ele, alerg în jos pe scări şi mă îndrept spre râu. La sud se află Casa Lotus şi, deşi tânjesc să merg acolo, ştiu că, dacă aş face-o, s-ar putea să nu mai plec niciodată.

Râul este calm, paşnic. Totuşi îmi ţin ochii departe de apă, în timp ce trec peste pod.

Casa Stelei este un templu cu mai multe etaje, situat la baza munţilor din est. Ajung la mijlocul dimineţii, când soarele străluceşte luminos peste o poiană sălbatică, acoperită cu azalee regale.

Servitori în haine negre mă întâmpină în curtea principală a templului de pe munte, bărbaţi şi femei cu capul ras complet. O femeie se înclină în faţa mea, indicându-mi să o urmez. Mă conduce pe holuri tăiate adânc în coasta muntelui şi urcă un lung şir de scări. Aerul devine rarefiat cu cât mergem mai sus şi ieşim pe o platformă care are vedere către valea din partea superioară. Cheong şi o altă tânără stau pe rogojini împletite, având între ele o măsuţă

pe care se află așezate ceai și fructe, în boluri delicate de porțelan.

Tânăra se întoarce la apropierea noastră. E drăguță, cu o față rotundă, obraji roșii și ochi strălucitori.

Hyeri.

Își înclină capul pe o parte, studiindu-mă.

— Te cunosc.

— Ne-am mai întâlnit o dată înainte, spun eu. Acum un an, în noaptea în care trebuia să te căsătorești cu Zeul Mării.

— Îmi amintesc acum.

Se ridică în picioare, venind să mă întâmpine. La fel ca Cheong, e cu un cap mai înaltă decât mine. Vocea ei este caldă și primitoare.

— Ai fost slujitoarea mea. M-ai ajutat să mă îmbrac și mi-ai împletit părul. M-ai ascultat într-o noapte când aveam nevoie, mai mult decât de orice altceva, să mă audă, să mă asculte cineva.

Mă trage cu blândețe spre masa pătrată, indicând un covoraș în partea de nord.

— Vino, te rog, așază-te lângă noi.

După ce mă așez, Hyeri îmi toarnă o ceașcă de ceai aburind. Îl duc la nas, inspirând parfumul blând de crizanteme zdrobite.

— Mă bucur că ești aici, Mina, spune Cheong, timid.

Mă întind și o iau de mână, ținând-o strâns.

— Pari bine, Cheong, spun eu, recunoscătoare lui Hyeri. Am venit aici, azi, nu doar pentru a vă vizita, ci și pentru că mă gândesc că ar putea exista o modalitate ca tu să te poți întoarce în lumea de sus.

Cheong face ochii mari.

— Este posibil?

— Am motive să cred că ar putea fi.

Mă întorc spre Hyeri.

— Tu ce știi despre Casa Spiritului?

Hyeri se așază înapoi pe perna ei, cu o expresie gânditoare pe chip.

— Este cea mai mare dintre Case. Se află la capătul orașului, acolo unde începe râul. Spiritele care reușesc să iasă din râu sunt aduse mai întâi la Casa Spiritului și apoi trimise mai departe, fie la Casa strămoșilor lor care locuiesc deja în oraș, fie la un maestru de breaslă, pentru a-și căuta un loc de muncă. Așa cum stau lucrurile, cel mai bun mod de a-ți găsi strămoșii este să mergi la această casă și să ceri să-i întâlnești.

Hyeri se întoarce către Cheong.

— Ai rude? Cei care au plecat înaintea ta?

— Îl am doar pe tata și el încă trăiește.

Hyeri oftează.

— Ei bine, nu poate să meargă totul perfect.

Zâmbesc, amuzată de această ciudată percepție a lucrurilor.

— Mă gândeam, spun eu. Poate că strămoșii mei ar putea ajuta. La urma urmei, ei sunt și strămoșii lui Cheong. Prin căsătoria cu Joon, ea a devenit o parte a familiei noastre.

Hyeri se apleacă în față, entuziasmată.

— Asta e corect. Mina, tu poți merge la Casa Spiritului, ca să aranjezi să vă întâlniți cu ei. Strămoșii sunt înțelepți și au trăit mulți ani. Orice cunoștințe pe care ți le-ar putea împărtăși îți vor fi de folos.

Încuviințez din cap, apoi mă întorc către Cheong.

— Din moment ce nu știu care dintre strămoșii noștri vor fi la Casa Spiritului, cred că e mai bine să merg singură. Voi vorbi cu ei și apoi vin să te iau.

— Mulțumesc pentru asta, Mina, spune Cheong cu căldură. Cu toate că...

Zâmbetul ei se întunecă puțin.

— Tu ce vei face? Dacă eu mă întorc în lumea de sus, nu pot să merg singură. Trebuie să vii cu mine. Frații tăi te așteaptă. Și bunica ta...

Inima mi se strânge dureros la gândul la familia mea, la familia noastră. Ce n-aș da să-i văd pe toți pentru ultima oară!

— Nu pot. Dacă refuz să mă căsătoresc cu Zeul Mării și, în schimb, mă întorc în lumea de sus este posibil ca furtunile să înceapă din nou.

— Chiar te vei căsători cu el?

Cheong se încruntă.

— Dar ce se întâmplă cu...

Nu-și termină fraza, poate văzând expresia îndurerată de pe chipul meu.

Hyeri și Cheong schimbă o privire.

— Mi se pare ciudat, spune Hyeri. Toată lumea spune că blestemul este rupt și totuși Zeul Mării rămâne în palatul său. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat, în afară de încheierea furtunilor.

Hyeri are dreptate și, de asemenea, e ceva ce-am observat și eu în timpul petrecut la palat. Ca și înainte de a se trezi, Zeul Mării este melancolic, preferând să fie singur.

— În primul rând, de ce-a fost blestemat Zeul Mării? continuă Hyeri cu întrebările, stârnind ceva în mine. Și dacă a fost blestemat, cine a fost cel care l-a blestemat?

Se aude un ciocănit ușor și ne întoarcem toate trei spre intrarea din balcon, unde Shiki – Zeul Morții și soțul lui Hyeri – stă în picioare, îmbrăcat tot în negru, la fel ca prima dată când l-am văzut.

Înclinându-se, spune:

— Scuze pentru întrerupere – știu că ați vrea să vorbiți mai mult –, dar au sosit trei vizitatori și doresc să o vadă pe Lady Mina.

Inima mi se poticnește în piept.

Îmi iau rămas-bun de la Cheong și Hyeri și îl urmez pe Shiki prin sălile templului, ieșind și oprindu-se pe scările care au vedere spre vale.

Trei siluete stau printre azaleele sălbatice. Namgi. Kirin.
Și Shin.

* * *

Mă apropii de cei trei pe câmpul de flori roz și violet.

— Mina, mireasa Zeului Mării, strigă Namgi încet.

Mă cuprinde un val de ușurare. Ultima oară când l-am văzut, Kirin târa din râu sufletul lui aproape pierdut.

— Doar Mina, spun eu când Namgi ajunge la mine, strângându-mă într-o îmbrățișare feroce.

Mă bucur de căldura lui. Când sufletul îi fugise din trup, era atât de rece!

— Ei bine, doar Mina, spune el după ce mă eliberează din strânsoare, cum te simți ca mireasă aleasă a Zeului Mării? Te mai gândești la noi, prietenii tăi care nu mai sunt așa de iluștri?

— Nu simt nimic altfel decât înainte.

Mă uit la Shin. El stă în spatele lor. Nu se uită la mine acum, deși i-am simțit ochii ațintiți asupra mea în timp ce mergeam prin câmpul de azalee.

— Arăți bine, spune Kirin, atrăgându-mi privirea. Hainele sunt foarte fine.

Mă uit în jos, la mine. Port o rochie simplă, roz cu verde, una dintre multele din garderoba mea.

— Mulțumesc, spun, roșind. Ce face Dai?

— El și restul prietenilor tăi spirite au părăsit casa dimineață, după ce l-am considerat pe deplin însănătoșit. Spre deosebire de Namgi, care este încă prea slab pentru a se mișca.

Namgi rânjește.

— Sunt bine. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să o văd pe Mina.

— Ar trebui să fii mai atent, insistă Kirin. Nu cu mult timp în urmă, ai fost lipsit de suflet.

— Dar acum am suflet, mulțumită ție!

Namgi îl îmbrățișează pe Kirin.

Ei pleacă apoi printre flori, certându-se, așa cum fac chiar din primul moment în care i-am întâlnit, în sala Zeului Mării. Și totuși acum văd cât de mult se iubesc și câtă grijă au unul de celălalt, certurile lor ajungând, curând la râsete.

Mă întorc spre Shin, cu inima bătându-mi dureros în piept. Când l-am întâlnit prima dată, m-am gândit că ochii lui sunt mai pricepuți în a-i ascunde gândurile, decât era masca pentru a-i ascunde fața. Lucrurile nu mai stau așa.

Se uită la mine cu atâta dor, încât îmi frânge inima.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb încet.

— Am spus că te voi duce la strămoșii tăi.

Aproape că mă deșir. Shin – înalt și onorabil, nu foarte înfricoșător, cel care nu-și retrace niciodată cuvântul dat, care se ține mereu de promisiuni, chiar și atunci când îl doare.

Înghit un nod.

— Atunci hai să mergem împreună.

* * *

Casa Spiritului este exact așa cum a descris-o Hyeri, o clădire gigantică semănând oarecum cu o casă de baie – lângă Râul Sufletelor. Are cel puțin cinci etaje și o formă pătrată. Pot întrezări ființe ospătându-se și dansând, prin ferestrele cu apărătoare de hârtie.

Shin ne conduce prin ușile mari în camera principală a clădirii, ocolind ceea ce pare a fi un rând imens de persoane ude learcă.

Namgi se apleacă să-mi șoptească la ureche:

— Ultimii sosiți.

Camera este magnifică, un spațiu mare, închis, înconjurat pe toate laturile cu balcoane, la fiecare nivel.

Un om corpolent, cu ochi rotunzi și mustață, se grăbește să-l întâmpine pe Shin.

— O, mare și puternic domn al Casei Lotus...

Kirin îl întrerupe.

— Trebuie să organizăm o întâlnire cu strămoșii.

Bărbatul clipește rapid.

— Da, desigur!

El pocnește din degete și o bătrânică mică și cocoșată vine spre noi, șchiopătând. Poartă o mască înfățișând o fată tânără. Încet, ea îi întinde bărbatului un papirus rulat.

Bărbatul își drege glasul.

— Nume de familie?

— Song, spun eu.

— Satul de origine.

— Satul de Lângă Mare.

— Sunteți acei Song din Munții de Jos, din Ținuturile Agricole sau din Ținuturile de lângă Râu?

— Munții de Jos.

Mă strâmb. Nu vorbim cu acei Song din Țările Agricole, după ce bunicul lor a avut o ceartă cu bunicul meu la un joc de Go.

— Ah, iată-te.

Degetul bărbatului aterizează pe hârtie.

— Se pare că... amândoi, stră-străbunica ta și bunicul tău sunt înregistrați ca strămoși Song aflați în oraș.

Nu pot să respir. Îmi curg lacrimile. Bunicul. Stră-străbunica mea..

— Sunt aici? șoptesc, copleșită.

Mă întorc către Shin.

— Sunt aici. Mă duc să-i văd.

Până în acest moment, nu știusem câtă nevoie am să-i văd.

— Mă bucur pentru tine, Mina, spune Shin, încet.

Bătrâna tușește în spatele măștii. Mă întorc spre ea și o urmez. Urcăm cinci etaje și apoi coborâm într-un hol cu ușile închise. Ea se oprește la a treia ușă de pe stânga și glisează un panou, deschizându-l.

— Așteaptă aici, îmi spune.

Intru în cameră, iar ea închide ușa în urma mea.

Încăperea este mică, cu rafturi joase pline cu tot felul de obiecte. Pe unele dintre ele le recunosc ca reprezentând riturile ancestrale pe care bunica mea și eu le făceam în fiecare an. Este și mâncarea pe care i-am adus-o bunicului meu de ziua lui, cu o lună în urmă. Nu s-a stricat. Orez cu fasole și supă cu pește uscat – favorita lui –, încă aburinde în bolurile lor. Deși observ că a scăzut cantitatea în boluri. Sunt și fructele strălucitoare pe care bunica mea le-a lăsat pentru bunicul, preferatele lui, și buchetul de flori proaspete, culese din grădină – flori aurii și hibiscus roșu-intens, scânteietoare ca în ziua în care le-am cules – pentru bunica ei.

Privirea mea cade pe un leagăn ascuns în colțul camerei.

Trag aer în piept. Este barca sculptată de Joon, cea la care a muncit săptămâni întregi.

Am fost atât de încântați când Sung, mai mare cu cinci ani decât Joon, ne-a anunțat că el și Soojin urmau să aibă un copil! Joon și cu mine am plecat în munți ca să pot face o rugăciune către paznicul pădurii, în timp ce el tăia copacul său favorit, cel pe care l-a plantat el însuși, când era doar un copil. Din inima copacului, a cioplit un leagăn pentru bebeluș. A sculptat imagini frumoase în lemnul leagănului – un cocor în zbor care să călăuzească fetița prin visele ei, un tigru care se ridică în două picioare la capul ei, pentru a o proteja de coșmaruri – și în fiecare noapte mă aplecam peste patul neterminat și spuneam o rugăciune către Zeița Femeilor și a Copiilor, sărutând lemnul unde copilul avea să-și odihnească, într-o zi, capul.

Când s-a născut, a respirat doar o singură dată și nu mai mult. Am ars patul afară, în grădină, ca să o legene într-o altă lume.

Îmi trec degetele peste dungile tigrului și penele sculptate ale aripilor cocorului.

În spatele meu, ușa glisează și se deschide, iar strămoșii mei intră în cameră.

32

Mai întâi intră Mask, apoi Dai cu Miki și, chiar dacă sunt puțin mirată, nu sunt totuși foarte surprinsă, pentru că, desigur, sunt familia mea – m-au ajutat tot timpul ăsta.

Dai rânjește.

— Plângi prea mult, Mina.

Mask se apropie, mâinile ei grațioase mișcându-se spre ceafă, pentru a dezlega sforicelele care-i țin masca pe față. Aceasta cade pe podea. Mă uit la chipul lui Mask și văd propria mea față uitându-se la mine, doar că fața mea pe trupul ei este mult mai frumoasă. Sau poate doar dragostea pe care o simt pentru ea i se reflectă pe chip. Mă ia în brațe.

Înăbuș un suspin.

— Ești stră-străbunica mea, nu-i așa?

O simt aprobând din cap, pe umărul meu.

— Când eram pe moarte, mi-ai cântat. Am crezut că este vocea mea, dar era a ta.

— Ți-am cântat, dar dorința ta de a trăi a fost aceea care te-a adus înapoi.

Mă întorc către Dai.

— Și tu... ești bunicul meu.

Dai zâmbește.

— Și Miki...

Iar acum plâng cu suspine. Cu greu mai pot scoate un cuvânt.

— Miki este fiica fratelui meu cel mai mare.

Fetița care nu și-a arătat niciodată zâmbetul ei minunat în lumea mea, dar a primit o a doua șansă la viață, în altă lume. Miki gângurește din spatele lui Dai.

— Joon i-a făcut un leagăn, zic cu voce slabă.

— Da, spune Dai. A fost bărcuța cu care a venit aici. Ar fi căzut în Râul Sufletelor dacă n-ar fi fost leagănul acela. Ceva făcut cu atâta dragoste nu se poate scufunda niciodată.

Mask mă ia de mână.

— Întreabă-ne ce trebuie să știi, Mina. Nu ți-am putut spune înainte – spiritelor li se interzice să intervină direct în acțiunile urmașilor lor –, dar îți putem spune acum, în acest loc sacru.

Dau din cap, ștergându-mi lacrimile.

— Trebuie să știi cum poate Shim Cheong să se întoarcă în lumea de sus.

Mask și Dai schimbă o privire.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, spune încet Mask. Dar nu înseamnă că nu se poate.

— Ce-ai zice să meargă înapoi pe râu? zice Dai. Shim Cheong este întreagă la trup și la suflet. Dacă reușește să meargă până la capătul râului, poate că ar putea să iasă înapoi, în lumea de sus.

Mask scutură din cap.

— Curentul este prea puternic. Și trupul ei n-ar supraviețui trecerii.

Urmărindu-i expresia feței mă întreb dacă așa mă uit eu când mă gândesc intens la ceva. Rezist dorinței de a întinde mâna și a-i netezi cuta dintre sprâncene.

— În vremuri de mare pericol, spune Mask, se poate pune o dorință pe perla dragonului.

Simt o tresărire ciudată în inimă.

— O dorință?

— Așa este! strigă Dai entuziasmat. Acum îmi amintesc. Perla unui dragon este sursa mării sale puteri și o dorință pusă pe ea poate face chiar și imposibilul să devină realitate.

Mă gândesc la toate momentele în care am văzut dragonul – în barcă și în grădină, în timp ce zbura prin cer, și feroce, în afara palatului.

— N-am văzut niciodată dragonul cu o perlă, spun eu.

Apoi îmi amintesc pictura murală de pe peretele sălii Zeului Mării. În pictură, dragonul a fost desenat urmărind o perlă prin cer.

— Este posibil ca dragonul să-și fi pierdut perla, spune Mask, ceea ce ar putea fi legat de blestem.

— Sau i-a fost furată, spune Dai, sumbru.

În coșmarul Zeului Mării, el era rănit. Poate că acela a fost momentul în care perla a fost furată.

— Deci, dacă recuperez perla și o returnez Zeului Mării, atunci dragonul îmi va îndeplini dorința?

Dai și Mask schimbă o privire.

— Dacă ar fi atât de simplu, spune Dai, mai toți ar căuta șansa de a-și pune o dorință.

— Doar cineva la care dragonul ține foarte mult își poate pune o dorință pe acea perlă, explică Mask.

— Cineva pe care dragonul... îl iubește?

Mask încuviințează din cap.

— Dragonul și Zeul Mării sunt una și aceeași persoană. Dragonul este sufletul Zeului Mării. Dacă Zeul Mării iubește pe cineva, acea persoană ar avea puterea de a-și pune o dorință pe perla dragonului. În trecut, întotdeauna împăratul a fost cel pe care Zeul Mării l-a iubit cel mai mult. Se spune că, în vremuri de mare pericol, împăratul își putea pune o dorință, pentru a schimba lumea.

În camera principală, mă întâlnesc cu Namgi, Kirin și Shin și le povestesc ce-am aflat de la strămoșii mei. Kirin și Shin nu sunt surprinși când descoperă adevăratele identități ale spiritelor care m-au ajutat, dar Namgi pare destul de șocat.

— Trebuie să-i ceri scuze, pentru mine, stră-străbunicii tale, Mina, zice el intimidat. Spune-i că n-am vrut să spun nici jumătate din lucrurile pe care le-am spus.

— Namgi, nu sunt majoritatea spiritelor de aici strămoșii unuia sau ai altuia? Fiecare spirit cu care cochetezi ar putea fi o bunică.

El geme.

— Nu-mi aminti.

Cu informațiile primite de la strămoșii mei, știu cum să o salvez pe Shim Cheong. Cu toate acestea, nu este deloc atât de simplu pe cât pare, fiindcă, oricât aș ști că mă respectă Zeul Mării, el, totuși, nu mă iubește.

Și întrebările lui Hyeri despre blestem mi-au adus aminte cum m-am simțit prima dată când am intrat în palatul lui, ca și cum mi-ar fi lipsit ultima parte a unei povești, acel sfârșit ce nu poate fi atins.

Tresar când o durere ciudată îmi străbate inima. Cu coada ochiului, văd Firul Roșu al Sorții încordându-se în aer.

— Mina?

Shin face un pas înainte.

— Ce s-a întâmplat?

Firul Roșu al Sorții trage din nou, puternic, iar eu gem.

— Este... este Firul Roșu al Sorții...

Shin rămâne mut.

— Ceva nu e în regulă.

Încă o smucitură și mă prăbușesc.

Shin mă prinde și mă așază pe podea.

— Devine spirit.

Pot auzi vocea lui Kirin deasupra mea.

— A trecut exact o lună de când a intrat în Tărâmul Spiritelor.

Lupt împotriva durerii îngrozitoare; mă simt ca și cum sufletul mi-ar fi smuls din trup.

— Ce facem? întreabă Namgi. Cum o putem ajuta?

Kirin se uită la Shin, care îi întâlnește privirea.

— Trebuie să se întoarcă la Zeul Mării.

Shin nu ezită. Dintr-o singură mișcare, mă ridică de pe podea și îmi pune brațele în jurul gâtului său. Cu o viteză neomenească, iese din Casa Spirit, alergând pe străzi și sărind peste acoperișuri.

Durerea mea se diminuează pe măsură ce ne apropiem de palat. Când ajungem în curtea din afara sălii Zeului Mării, sunt suficient de puternică pentru a putea sta în picioare. Shin mă lasă jos, pe pământ.

— Așteaptă-mă în grădină, îi spun înainte de a mă grăbi spre sala Zeului Mării.

Ca și în prima noapte, când Firul Roșu al Sorții m-a condus la el, Zeul Mării este prăbușit pe tron cu ochii închiși.

În spatele lui, soarele la apus colorează pictura murală a dragonului în portocaliu și galben, iar perla, în aur lustruit.

— Mina?

Ochii Zeului Mării se deschid.

Mă apropii de el, iar el ridică privirea spre mine.

Nu seamănă deloc cu Zeul Mării din ultima poveste pe care i-am spus-o. Acel zeu era măreț și puternic. La urma urmei, la sfârșit, a lăsat-o pe Shim Cheong să se ducă acasă.

Uitându-mă acum la Zeul Mării, mă întreb cum poate un zeu să fie așa de fragil? Atât de uman?

Sfârșierea de mai înainte s-a atenuat până la o durere surdă. Suntem foarte aproape unul de altul, panglica este scurtă, doar de lungimea unui braț. Eu fac să dispară distanța, strângându-i mâna într-a mea. Mâna lui este rece și moale, în timp ce a mea este caldă și fermă. Nu se întâmplă nimic

surprinzător. Nu sunt atrasă în niciun vis; nu există o explozie de lumină. Când mă îndepărtez, Firul Roșu al Sorții a dispărut.

— Mina.

Zeul Mării se ridică.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut?

— Nu sunt mireasa ta, spun eu blând. Nu cu adevărat. Tu nu mă iubești și nici eu pe tine. Avem o soartă comună, dar nu în acest fel.

Mă întreb dacă Zeul Mării va protesta. Sprâncenele i se unesc într-o cută și, chipul său delicat e cuprins de o îngrijorare sinceră.

— Dar vei muri, Mina. Vei deveni spirit.

— Nu, dacă mă poți ajuta.

Zâmbesc pentru a-l liniști.

— Trebuie să fii puternic, încă puțin. Poți face asta pentru mine?

— Eu... da. Cred că pot.

Plec de lângă el și ies în fugă pe ușa din spatele tronului, în jos pe treptele de piatră și prin grădină. Durerea a dispărut, dar știu că în curând voi deveni spirit. Și deși mi-e frică, speranța mea crește.

Vreau să-i spun lui Shin totul – că îmi pare rău că l-am părăsit, că la vremea aceea am simțit că era singura decizie pe care o puteam lua. Dar am greșit. Există întotdeauna o alegere.

Vreau să-i spun lui Shin că îl aleg pe el, întotdeauna pe el și numai pe el.

Alerg prin grădină, sărind peste pârâu și printre copacii ce clilesc, parcă, în strălucirea portocalie a apusului. Trec pe lângă poiană și peste pod, ieșind pe dealul cu vedere spre pavilionul în care stă Shin.

Nu-ți urma soarta, Mina. Lasă soarta să te urmeze pe tine.

Shin așteaptă în pavilionul de lângă lazul Bărcilor de Hârtie. Se întoarce când mă apropii de trepte, privirea lui căutând-o pe a mea.

— Ai vorbit cu Zeul Mării? Întreabă el, încet, uitându-se la mine în felul acela care întotdeauna îmi face inima să bată mai repede.

— Da, răspund. Și știu ce trebuie să fac.

Ochii lui Shin întârzie pe mâna mea, apoi se îndepărtează către iaz, dar nu înainte ca eu să observ durerea sfâșietoare de pe chipul lui. În seara asta, bărcile de hârtie se îngheșuie la mal ca un cârd de rațe. Parcă în orice moment își vor întinde aripile și vor zbura.

— Nu te voi întreba nimic, spune Shin. Voi respecta orice decizie vei lua. Dacă te căsătorești cu Zeul Mării, te voi proteja și voi veghea asupra voastră, a amândurora. Toată viața mea.

Inima mea se umple de dragoste pentru el. Ce bun este, ce generos și blând!

— Dar n-am vrut să mă retrag când a contat... deoarece știu că tu nu ai da înapoi niciodată, în vorbe sau în fapte.

El zâmbeste, iar inima mea face un salt mortal.

— Poate că n-am suflet și n-am un Fir Roșu al Sorții, dar nu am nevoie de niciuna dintre acestea ca să știu că te iubesc.

— Shin, spun eu, cu respirația tăiată, Firul Roșu al Sorții a dispărut.

El clatină din cap.

— Nu înțeleg.

— Firul dintre Zeul Mării și mine, explic. Mi-am lipit mâna de-a lui, așa cum, dacă-ți amintești, am făcut cu tine când s-a format prima dată soarta noastră, deși ai insistat că nu va funcționa. Ei bine, a funcționat, spun eu, victorioasă. Așa

cum știam că se va întâmpla, pentru că eu nu-l iubesc. Te iubesc pe tine și îmi aleg singură soarta.

Mă aplec înainte, ținându-mă de umerii lui pentru a mă echilibra, și îmi apăs buzele pe buzele lui, într-un sărut.

Apoi fac un pas înapoi, roșind, dar hotărâtă să-i întâlnesc privirea. La urma urmei, el a spus că nu dau înapoi. Shin își revine repede. Întinzându-se, mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape, până când sunt în brațele lui și apoi mă sărută. Inima lui bate la fel de repede ca a mea. Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său, întorcându-i fiecare sărutare, cu egală pasiune.

Când în sfârșit ne dezlipim unul de altul, dragostea pe care o văd în ochii lui mă lasă fără glas.

— Lordul Cocor s-a înșelat, spune el. A zis că, odată ce Firul Roșu al Sorții s-a format, tu ai să știi cum să rupi blestemul.

Mă uit la Shin și am dintr-odată o revelație.

— Nu cred că s-a înșelat.

Shin se încruntă ușor.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să fac ceva și trebuie să merg undeva. Mă aștepți aici? Ai încredere în mine?

La început nu-mi răspunde, privindu-mă cu ochii săi întunecați ca marea. Apoi zâmbește, cu o ușoară tresărire a buzelor.

— Din tot sufletul.

Fug înapoi prin grădină, hol și curți – Zeul Mării nu se vede nicăieri – și în jos pe trepte. Inima îmi bate sălbatic în piept. Simt că toate răspunsurile la întrebările mele îmi sunt acum la îndemână.

Mă întorc pe aleea unde am văzut-o ultima oară pe Zeița Lunii și a Memoriei, la altarul ei ascuns în alcov. Vasul pentru ofrande din fața tăbliței este gol, așa că așez în centrul lui cuțitul stră-străbunicii mele. Ridic apoi cremenea

și, lovind piatra, obțin o scânteie de la care aprind o bucată de hârtie și apoi bețișoarele de tămâie.

Mă dau înapoi și șoptesc o rugăciune. Când deschid ochii, Zeița Lunii și a Memoriei este lângă mine.

Mă privește prin ochii ei luminați de lumânări, deși, în seara asta, flacăra lor abia pâlpâie.

— Nu ți-e frică de mine? mă întreabă, părând mai mult curioasă decât furioasă.

— Nu mi-e frică, răspund, și este adevărat.

— Atunci nu ți-e frică de nimic?

— Mi-e frică de păduri.

Ea își arcuiește o sprânceană, crezând, în mod clar, că glumesc.

— Când eram copil, m-am pierdut într-o pădure, îmi explic eu.

Îl urmăream pe fratele meu mai mare când am văzut o vulpe și, alergând după ea, am rătăcit drumul. Mult timp, nu mi-am putut aminti cum am ieșit din hățișuri. Tot ce-mi aminteam era frica de copacii necunoscuți, ascunși în întuneric.

Zeița închide ochii și mă întreb dacă re trăiește amintirea asta, împreună cu mine.

— Am stat ore întregi, plângând, între rădăcinile unui copac.

Mi-a fost foarte teamă că nu mă va găsi nimeni, că voi fi singură, în întuneric, pentru totdeauna. Dar apoi am văzut o lumină prin coroana înfrunzită a copacului. Razele lunii s-au strecurat printre ramuri pentru a lumina o potecă prin codru. Luna m-a condus acasă.

Zeița își ațintește privirea spre mine, lumânările din ochii ei fiind acum strălucitoare.

— Bunica mea spunea mereu că, deși soarele aduce căldura și lumina, simbolul marelui nostru împărat este luna, care protejează femeile și noaptea. Ea este mama care ne păzește pe toți.

Trag adânc aer în piept.

— Am făcut un târg, tu și cu mine. Am împărțit cu tine o bucată din sufletul meu. Este corect să-mi dai ceva în schimb.

— Și ce-ar trebui să fie acest ceva?

— O amintire. Arată-mi ce s-a întâmplat acum o sută de ani, pe o stâncă de lângă mare. Arată-mi ce i s-a întâmplat Zeului Mării, încât și-a pierdut orice speranță. Arată-mi ce s-a întâmplat cu împăratul poporului meu.

Zeița scoate din mânecă o barcă de hârtie foarte veche, cu marginile zdrențuite. Pare că o rafală de vânt ar s-o ducă în depărtări. Ea mi-o întinde. Ridic mâna și îi ating aripile de hârtie.

* * *

M-am întors pe faleza din visul Zeului Mării. Dar acolo unde atunci era marginea stâncii, acum nu se vede nimic.

Este liniște aici. Vântul e tăios, dar limpede. Deasupra, soarele își trimite razele pe marea sclipitoare unde, dimineața devreme, au ieșit în larg bărcile de pescuit.

Fac câțiva pași în față, cu gândul să observ mai bine fețele oamenilor din bărci, când pământul începe să se cutremure sub mine, bucăți de stânci prăbușindu-se de pe faleză, în mare. Un batalion de războinici călări se apropie de deal. În fruntea grupului – pe un cal de război magnific – este Zeul Mării.

Totuși ceva nu e în regulă. Armura lui de aur este pătată de murdărie și are dăre de sânge.

Un bărbat se apropie călare de Zeul Mării. Poartă pe piept o pavază cu un sigiliu înfățișând un tigru care se ridică pe picioarele din spate, indicând rangul de general al armatelor împăratului.

— Maiestate, strigă bărbatul. Trebuie să fugi înainte să fie prea târziu.

Zeul Mării își scoate coiful. Expresia aceea cu care m-am obișnuit – cea care îl face să pară pierdut și rănit – lipsește. El arată... feroce, ca un conducător de oști. Cu privirea ațintită asupra generalului, izbește coiful de pământ.

— Nu-mi voi abandona oamenii. O să rămân și o să lupt!

— Maiestate, protestează generalul, trebuie să trăiești. Tu ești mai mult decât o persoană. Ești speranța poporului nostru!

Zeul Mării arată ca și cum și-ar menține poziția, dar apoi blestemă. Brusc își întoarce calul.

Însă e deja târziu. Micul grup de bărbați a zăbovit prea mult în spațiu deschis. Un inamic mai numeros urcă pe faleză, prinzând luptătorii în capcană.

Bătălia care urmează este sângeroasă, teribilă. Bărbații formează un cerc în jurul Zeului Mării, dar, unul câte unul, ei cad. În curând rămân numai zeul și generalul lui.

Dându-și seama că sunt înfrânți, generalul lovește cu sabia crupa calului Zeului Mării. Acesta nechează, apoi o ia la galop departe de luptă.

În mine înflorește o speranță și îmi umple pieptul, dar moare rapid când văd un soldat inamic ridicându-se de unde se ascundea, în spatele unei pietre mari. Pune o săgeată în arc, trăgând coarda înapoi.

Eliberează săgeata, care descrie o traiectorie curbă prin aer.

— Ai grijă! țip eu, dar bineînțeles că nimeni nu mă aude. Nimeni nu mă poate vedea. Aceasta este doar o amintire, de acum foarte mult timp.

Săgeata străpunge pieptul Zeului Mării.

El alunecă de pe cal și cade la câțiva centimetri de marginea stâncii. Inamicul se retrage. A realizat ce și-a propus să facă. Este inevitabil. O astfel de rană este fatală.

Mă reped spre Zeul Mării, agitând brațele în aer, deasupra lui. Chiar dacă aș întinde mâna, n-aș putea să-l ating. Ne despart o sută de ani. Vârful săgeții iese în afară din spate,

înmuiat în sânge. E pe moarte. Zeul Mării se uită la mine și, pentru o clipă, parcă m-ar vedea. Dar apoi își întoarce fața, cu ochi iscoditori.

— Cine ești tu? șoptește.

Ridic privirea. De cealaltă parte a lui se ghemuiește...

— S-Shin? Ce cauți tu aici? întreb.

Nu răspunde. Ca și Zeul Mării, nici el nu mă poate vedea.

Zeul Mării tușește, iar sângele i se prelinge printre dinți.

Arată tânăr. Prea tânăr pentru a muri.

— De ce nu-mi răspunzi? țipă el. Cine ești tu?

— Nu vorbi, spune Shin, iar vocea lui este calmă, liniștitoare. Ai fost săgetat în plămâni.

— Oare mor?

— Da.

Zeul Mării își închide ochii, o tristețe teribilă învăluindu-i chipul.

Shin se uită la băiat, iar eu mă uit la el. Arată diferit în această amintire. Poartă o robă lungă, albastră, asemănătoare cu cea pe care o purta la festival. Părul lui este mai lung, legat într-un nod. Murmură încet:

— Ți-e frică.

Băiatul deschide ochii și peste trăsăturile lui se așterne o expresie furioasă, aprigă. Dar apoi geme, durerea crescând. Ochii i se împăienjesc.

— Mi-e mai puțin frică să mor decât să-i las singuri pe toți.

Cuvintele lui îmi amintesc de coșmar. El spusese: l-am părăsit la nevoie. l-am părăsit, pe toți, la nevoie.

Deodată, băiatul îl apucă de mânecă pe Shin.

— Oamenii mei. Cine va avea grijă de ei când voi fi plecat?

Cine va face în așa fel încât să fie în siguranță?

Cuvintele lui sunt disperate, sângele bolborosindu-i printre buze.

— Eu voi avea grijă de ei.

— Tu...

Băiatul pare să se relaxeze.

— Știu cine ești. Tata mi-a vorbit despre tine. A spus că protejezi poporul nostru și că, dacă vom fi vreodată la ananghie, mă vei ajuta. Mă ajuți acum?

Se aude un sunet asemănător cu foșnetul stelelor căzătoare. Ridic privirea și văd dragonul deasupra noastră, ținând în gheara stângă o perlă uriașă.

Dragonul arată cum nu l-am mai văzut până acum. Solzii lui sunt de un albastru vibrant, orbitor. Mustățile sunt lungi, albe. Chiar se mișcă mai liber prin aer – plutește vesel. Dragonul scapă perla și aceasta explodează în lumină, transformându-se într-o magnifică pereche de aripi albastru-argintiu, ieșind din spatele umerilor lui Shin.

Împăratul se uită la Shin, cu o privire de mirare pură pe chip.

— Cine ești tu?

— Eu sunt Zeul Mării.

Pe o perlă de dragon, dorința ta va tresălta.

— Pune-ți o dorință.

— Vreau să trăiesc.

34

Înapoi pe alee, barca cade în praf, zburând, din mâna mea, în vârtejuri.

— S-a făcut, spune zeița. Până acum, Zeul Mării și împăratul își vor fi recăpătat amintirile, cine au fost, cine sunt, care sunt ființele prinse în puterea dorinței.

Încă mai simt amintirea pe piele, sărutul sărat al aerului, alunecarea dragonului pe cer, Zeul Mării. Shin. Sunt unul și același. Pentru a salva viața împăratului, Shin i-a dat sufletul său, dragonul. Acum înțeleg cum de pot împărtăși Firul Roșu al Sorții atât cu împăratul, cât și cu Shin, pentru că, timp de o sută de ani, sufletul lor a fost unul singur.

— De unde ai știut? Întreabă zeița. Amintirea a confirmat doar ceea ce bănuiai deja.

De unde am știut? Mă gândesc la toate piesele pe care le-am adunat până acum – Shin, care și-a pierdut sufletul și amintirile odată cu el; Zeul Mării, care părea mai puțin un zeu și mai mult un băiat prins într-un coșmar teribil. Dar mai ales știam...

— Pentru că eu sunt mireasa Zeului Mării, iar Shin este cel pe care-l iubesc.

După o pauză, zeița oftează.

— Ei bine, pot accepta înfrângerea când adversarul este mai bun decât mine. Dar indiferent cine poartă sufletul dragonului, el poate fi răsturnat de pe tron. Grăbește-te înapoi, mireasă, la al tău Zeu al Mării. Anunță-l să aștepte, în curând, o vizită de la Zeița Lunii și a Memoriei.

O cercetez pe zeiță. Fața ei este îmbujorată și ochii îi strălucesc triumfători. În ciuda tuturor celor întâmplate, când am cerut să văd amintirea, o avea deja cu ea, așteptând să o dăruiască. Undeva, în inima ei, a dorit să văd amintirea. A vrut să descopăr adevărul.

— Dacă puterea este ceea ce îți dorești, spun eu, atunci există o cale mai bună de a o obține decât să te lupți cu Zeul Mării.

Își arcuiește o sprânceană, cu o expresie neîncrezătoare.

— Și care este această cale?

— Nu există zeiță mai iubită decât aceea care protejează copiii.

Mă gândesc la tânăra mamă care și-a pus o dorință lângă pârâu și la cei mulți dinainte și de după ea, care au greșit punându-și speranța într-o zeiță nepăsătoare. Totuși am întâlnit-o pe Zeița Femeilor și a Copiilor... și nu am mai cunoscut nicio zeiță atât de nepotrivită pentru un rol atât de onorat.

— Vrei să spui că ar trebui să devin Zeița Femeilor și a Copiilor?

— Cu siguranță ai găsi puterea pe care o cauți. Căci, dacă este adevărat că zeii dobândesc putere prin dragostea poporului lor, vei avea multă putere. Pentru că dragostea dăruită copiilor și primită de la ei este cea mai puternică iubire din lume.

Zeița mă privește cu o expresie precaută.

— Dar de ce crezi că aș fi potrivită pentru un asemenea rol? Mă gândesc la bunica mea, care, după ce părinții mei și bunicul au trecut în următoarea viață, ne-a crescut de una singură pe frații mei și pe mine. Mă gândesc la înverșunata mea stră-străbunică, Mask, care m-a ocrotit și m-a îndrumat tot timpul petrecut pe tărâmul Zeului Mării. Mă gândesc la zeița care stă în fața mea, care l-a protejat pe Dai de Imugi, care a vărsat lacrimi pentru cumnata mea și copilul ei, care a trimis lumina lunii să mă călăuzească spre casă.

— Pentru că, la fel ca femeile din familia mea, ai înțelepciunea unui cocor, inima unui tigru și o bunătate și o dragoste pe care doar o zeiță care prețuiește copiii le poate avea. Este o povară grea să fii o zeiță atât de iubită, dar cred că o poți purta.

Zeița ridică o sprânceană, abia perceptibil, dar o văd.

— Credința ta e puternică. Mi-e greu să te contrazic.

— O să-ți răspund simplu, spun, întorcându-mă deja să plec și strigând peste umăr: Crede și tu!

* * *

În oraș e liniște, o atmosferă asemănătoare celei când am intrat pentru prima dată în Tărâmul Spiritelor, dar fără ceață. Magia plutește, grea, în aer. Este ca și cum orașul și toți minunații săi locuitori și-ar ține respirația. Îmi șterg

ochii cu dosul palmei, îndepărtând lacrimile care s-au adunat în colțurile lor. Au început să-mi șiroiască pe obraji când am părăsit-o pe zeiță și nu s-au mai oprit de atunci. Dar acum trebuie să se oprească. Trebuie să fiu puternică, mai puternică decât am fost vreodată.

Nu mă călăuzesc după niciun Fir Roșu al Sorții. Calea pe care o urmez este cea pe care o cunosc.

Cunosc acest oraș și îi cunosc străzile numeroase, grădinile, canalele, aleile și făpturile lui. Bulevardul principal, care duce la palatul Zeului Mării, e pustiu. Porțile sunt larg deschise. Pentru ultima dată, urc treptele și intru pe uși.

Dau de Namgi și Kirin în prima curte.

— Mina!

Namgi se îndreaptă spre mine, cuprinzându-mă într-o puternică îmbrățișare. Îl îmbrățișez și eu la fel de tare.

— Ești aici! strig eu. Mi-a fost atât de teamă că nu vă voi vedea înainte de...

— Mina, s-a întâmplat ceva extraordinar! spune Namgi.

Se lasă pe spate și pot să-i văd bine fața. Chipul lui trădează bucurie și mirare.

— Știm totul: despre împărat, despre Zeul Mării. Shin este Zeul Mării! Îți vine să crezi?

— Unde este? întreb eu.

— În sală. Noi am ajuns chiar înaintea ta.

Kirin se apropie din spatele lui Namgi, cu ochii ațintiți asupra mea, privindu-mă cu atenție.

— Ce spuneai, Mina? Că ți-a fost teamă că s-ar putea să nu ne mai vezi înainte de...?

Îi dau drumul lui Namgi din îmbrățișare, făcând un pas înapoi.

— Ne-am recăpătat amintirile, dar efectele dorinței împăratului se manifestă încă asupra noastră. Timp de o sută de ani poporul meu a suferit din cauza furtunilor – asta este adevărat. Dar, de asemenea, din cauza absenței

împăratului, țara noastră a fost implicată în războaie constante. Pentru a avea o pace durabilă trebuie ca atât împăratul, cât și Zeul Mării să se întoarcă la noi și există o singură cale prin care se poate face acest lucru.

Kirin se prinde repede.

— Trebuie să-ți pui o dorință.

— Dar...

Namgi aruncă o privire spre noi.

— O astfel de dorință este la fel de puternică precum aceea a împăratului. Se poate întâmpla orice. Ar trebui să-ți dorești ca Zeul Mării și împăratul să fie acolo unde le este locul. Este posibil ca nu numai Shim Cheong, ci și tu să fiți trimise înapoi, atât timp cât niciuna dintre voi n-a devenit încă spirit.

— Este singura cale, șoptesc. Namgi, ai întrebat odată dacă eu sunt pasăre sau mireasă. Cred că sunt amândouă și mai mult decât atât. Deși, pentru tine, mi-ar plăcea să cred că sunt o prietenă.

— Cea mai bună prietenă, zice Namgi, înecat de lacrimi.

— Și Kirin.

Mă întorc către războinicul cu ochi argintii, atât de statornic și de loial.

— Nu am încredere în nimeni cum am în tine, când este vorba de siguranța și sănătatea lui Shin. Ești cel mai de nădejde dintre camarazii lui.

— Mă onorezi, spune Kirin încet.

Înainte să mă las copleșită cu totul de emoții, întorc spatele și fug prin următorul rând de uși. În curtea din fața sălii Zeului Mării, găsesc dragonul. El umple în întregime spațiul acela mare, trupul lui neliniștit atingând pereții. La vederea mea, rămâne nemișcat.

Fac un pas înainte, încrucișându-mi privirea cu aceea a fiarei uriașe. Întunecați ca marea, ochii dragonului mi se par familiari și sunt cuprinsă de un sentiment de siguranță

și căldură. Pășind apoi printre picioarele lui, trec de maxilarul lui masiv.. Căldura respirației sale îmi mângâie creștetul.

Odată ce-am trecut, mă întorc și întind mâna. Dragonul ridică una dintre gheare și pune, ușor, perla în palma mea. Este de mărimea unei pietricele. Strângând-o în pumn, mă grăbesc, cu pași mărunți, spre sala Zeului Mării.

— Shin!

S-a prăbușit pe podea, la jumătatea sălii. Mă reped înainte și cad în genunchi lângă el.

— Acum știi adevărul, spune el, despre cine sunt și despre ce-am făcut. Eu sunt Zeul Mării. Eu sunt cel care întotdeauna ia și niciodată nu dă înapoi.

Vocea lui trădează un zbucium amar.

Mă doare inima pentru el. Timp de o sută de ani, oamenii lui au trăit în suferință, oamenii pe care el a jurat să-i protejeze. Pentru Shin – puternic, loial, devotat – asta pare a fi cea mai mare trădare a sufletului său.

— Nu, spun eu ferm. Tu ești cel care l-a salvat pe împărat. I-ai dat sufletul tău când era pe moarte, sufletul unui zeu. Știai că numai o putere atât de mare îl poate salva.

— Îmi amintesc, șoptește el, întorcându-se spre mine. Pe o stâncă, lângă mare, și-a dorit să trăiască.

Mă privește cu atâta uimire și vulnerabilitate și îmi dau seama că și el are tot atâta încredere în mine câtă am eu în el.

— Ce se întâmplă acum, Mina?

Ridic mâna între noi, deschizând-o încet, pentru a dezvălui perla din interior.

— Îmi pun o dorință și vă trimit pe tine și pe împărat la locurile potrivite.

— Dar tu? întreabă el, încet. În povestea tăietorului de lemne, fecioara din cer a fost trimisă înapoi în locul în care dorea să fie, la familia ei. Asta vrei?

Inima mea e frântă. Pentru că vorbele lui trezesc un dor înăuntrul meu. Vreau să-mi văd familia, pe bunica și pe ai mei, să știu că sunt cu toții sănătoși, să ne putem lua rămas-bun așa cum se cuvine. Vreau să lucrez alături de săteni la semănatul noii vieți pe câmpuri, să construiesc case care să reziste. Vreau să văd copacii crescând înalți. Vreau să-mi văd cumnata cum naște un copil sănătos. Dar tot atât de mult cât îmi doresc toate aceste lucruri și poate chiar mai mult îl vreau pe Shin...

Îl iubesc.

— Un an, spun eu. Vino la mine peste un an și pune-mi aceeași întrebare.

Privirea lui Shin se întoarce spre mine și văd în ochii lui toate cuvintele pe care nu le poate spune – că mă iubește, că vrea să rămân. Dar tocmai și-a recăpătat sufletul și trebuie să descopere cine este el ca Zeu al Mării, pentru sine.

— Așteaptă-mă, spune el, acolo unde pământul se întâlnește cu marea.

Perla începe să strălucească în palma mea, caldă la atingere. Shin îmi acoperă mâna cu a lui, ținând-o strâns.

— Îmi doresc ca lumea să fie așa cum ar trebui să fie, șoptesc, împăratul să revină la locul lui de drept, iar Shin să fie așa cum a fost odinioară: Zeul Mării și ocrotitorul poporului nostru.

Ultimul lucru pe care îl aud este vocea lui Shin, care strigă.

Te iubesc. Așteaptă-mă acolo unde pământul se întâlnește cu marea.

35

Mă trezesc cu lumina soarelui în ochi. Stau întinsă la marginea iazului din grădina familiei mele, cu Shim Cheong lângă mine. Totul pare să fie la fel ca acum o lună. Oalele de ceramică mărginesc gardul din fundul grădinii, pline cu

boabe de soia care fermentează pentru iarnă. Rațele, care cuibăresc, măcăne în stuf. Dincolo de grădină este casa mea, cu acoperișul ei din paie și pereții din lemn.

Ușa din spate se deschide.

— Mina!

Bunica mea vine în fugă peste gazon, cu Joon urmând-o. Mă ridic la timp ca să o prind, în timp ce ea mă cuprinde în brațe.

— Oh, Mina, iubirea mea, iubita mea nepoată.

O țin aproape, dând frâu liber lacrimilor. Lângă noi, Joon o strânge pe Cheong lângă el, sărutând-o zgomotos.

Dinspre casă, aleargă Sung și Soojin. Bunica îmi dă drumul și sunt prinsă în îmbrățișare de fratele meu mai mare. Apoi Soojin mă îmbrățișează ușor, mirosind a hibiscus și a perele pe care trebuie să le fi curățat cu doar câteva minute înainte. După aceea sunt în brațele lui Joon și – poate din cauza tuturor amintirilor care mă invadează, despre cum obișnuia să mă mângâie când eram mică, când mă zgâriam la genunchi, când ceilalți copii din sat mă tachinau pentru felul meu ciudat de a fi – încep să plâng cu sughițuri.

Sunt atât de ușurată că ei sunt în siguranță.

Mai târziu le voi spune ce s-a întâmplat în Tărâmul Spiritelor, cum am sărit în mare și cum m-am trezit într-o lume de ceață și magie.

Îi voi spune bunicii că am cunoscut-o pe bunica ei, care se numea Mask și își ascundea fața de mine, pentru că știa că, dacă m-aș uita la ea, aș recunoaște-o. Și voi povesti despre ei toți, despre bunicul, cum o protejează pe Miki, fără să o scape din ochi. Le voi spune lui Soojin și Sung cât de fericită este Miki și că are personalitatea veselă a lui Sung și inteligența și frumusețea lui Soojin.

Le voi spune despre Namgi, Kirin și Nari, Shiki și Hyeri...

Și despre Shin. Cât de înalt, nu foarte înspăimântător și onorabil este. Cum m-a salvat iar și iar, atât fiind el însuși, cât și dragon... Și cât de mult îl iubesc.

Dar acum nu spun nimic din toate aceste lucruri.

După un timp, ne desfacem din îmbrățișări, doar pentru ca Cheong să strige:

— Mina, ia uite!

Înflorite roz și aurii pe iaz, ca niște stele mari căzute pe pământ, sunt o mie de flori de lotus, în plină strălucire.

* * *

Am crezut că schimbările vor veni treptat, dar în săptămânile care au urmat întoarcerii mele, efectele dorinței mele s-au făcut simțite pretutindeni. În locurile în care furtunile au smuls copacii, puieții răsar peste noapte. Acolo, unde secetele au secat pâraiele și râuri, apa pare să umple albiile goale, în curând pline de pești și păsări. Și, încă și mai minunat, circulă zvonuri din nordul sfâșiat până acum de război că orice armă ridicată cu intenția de a ne vătăma se sfărâmă în praf.

Apoi mai sunt și micile miracole. Vecinii lucrează unul lângă altul pentru a reface pământul, cultivând plante și împărțindu-și timpul și munca. Copiii mici din satul meu ajută bătrânii să se bucure de tihnă la umbra pinilor mari, în timp ce ei se joacă în pâraiele scânteietoare. În fiecare săptămână eu conduc un grup de femei în pădure, ca să sape după rădăcini și să adune fructe de pădure și ierburi de leac. Uneori stăm atât de mult în codru, încât cade noaptea, dar nu ne este frică niciodată, pentru că întotdeauna o cale luminată de lună pare să ne ducă până acasă.

Totuși despre cel mai mare miracol aud abia la o lună după întoarcerea mea. Din capitală sosește un mesager regal.

Urcat pe un butoi de lângă fântâna satului, el transmite un mesaj care pare mai mult o poveste extraordinară decât o proclamație: împăratul, care a dispărut acum o sută de ani, a apărut ca prin farmec pe treptele palatului, nefiind nici cu o zi mai în vârstă.

— Unde a fost în tot acest timp? întreabă bătrânul satului, dând glas surprizei noastre.

— Nu are amintiri despre locul unde a fost, a venit răspunsul mesagerului. Dar mulți cred că a fost în Tărâmul Spiritelor, protejat vreme de o sută de ani de însuși Zeul Mării!

Sătenii suspină adânc, ochii lor întorcându-se firesc către Cheong și către mine, acolo unde stăm, în spatele mulțimii. Mă întreb cum trebuie să fie pentru împărat să se fi trezit din vraja unui somn de o sută de ani, fără să-și amintească nimic din timpul petrecut ca Zeu al Mării. Pentru cineva care iubea atât de mult poveștile, el joacă acum un rol într-una din cele mai fascinante.

— Și-a recâștigat palatul cu ajutorul strănepoților foștilor săi adepți, continuă mesagerul, și în timp ce noi vorbim, el lucrează pentru a restabili pacea și ordinea în țară.

Bucuria îi cuprinde pe toți la această veste minunată.

După proclamația mesagerului, o mulțime de săteni se apropie de Cheong să-i mulțumească pentru fapta ei măreață, iar ea se uită la mine cu o privire resemnată. Ridic din umeri, zâmbindu-i.

Am observat, la câteva zile după întoarcerea noastră, că majoritatea sătenilor credeau că Shim Cheong a fost cea care a pus capăt blestemului Zeului Mării, deoarece ea a fost ultima mireasă trimisă jos – și singura, în afară de mine, care s-a întors. La început, îngrozită, ea a încercat să-i corecteze pe mulții binevoitori, dar i-am spus că nu mă deranjează. Și nu mă deranjează, într-adevăr. La urma

urmei, în ultima poveste pe care i-am spus-o Zeului Mării, Shim Cheong era mireasa lui.

Anotimpurile trec și vine primăvara. Sung și Soojin sunt binecuvântați cu venirea pe lume a unui copil. Străbunica ei o numește Mirae, în cinstea viitorului ei strălucit.

Pe măsură ce primăvara se transformă în vară, încep să merg tot mai des în jos, spre plajă. Familia mea observă și, ghicind motivul, face pregătirile pentru plecarea mea. Bunica și surorile mele îmi cos o rochie frumoasă, cu stofă luată din rochiile lor, atât pentru a mă onora, cât și pentru a-mi aminti de ele. Frații mei îmi dăruiesc un pumnal – Joon sculptează pe mâner o coțofană – pentru a-l alătura cuțitului stră-străbuniciei mele.

La exact un an după ce am ajuns înapoi în lumea de sus, aștept pe plajă, înconjurată de familia mea, când soarele apune și luna răsare. Shin nu apare. A doua zi ne întoarcem pe plajă, apoi următoarea și următoarea, până când rămân doar eu să aștept în fiecare zi lângă mare, când vara se prefăce în toamnă.

Mai întâi confuzia îmi întunecă gândurile, apoi mă îndoiesc că el m-a iubit vreodată, pe urmă înțeleg. Dacă împăratul și-a pierdut amintirile când i s-a întors sufletul, atunci probabil că și lui Shin i s-a întâmplat la fel.

* * *

Toamna se transformă în iarnă, iar în primăvara următoare același mesager se întoarce, surprinzându-ne pe toți cu declarația că împăratul plănuiește să călătorească spre micul nostru sat, pentru a sărbători aniversarea întoarcerii lui miraculoase. Urmează să aibă loc un festival, pentru a-l onora pe Zeul Mării, mai întâi în sat și apoi pe stâncile de lângă mare, iar sătenii se bucură.

În curând, din capitală sosesc caravane care aduc cu ele nobili și doamne de curte, ai căror servitori montează pe câmp corturi simandicoase, emoționând copiii și făcându-i să mormăie pe bătrâni.

Timp de săptămâni, întregul sat se pregătește pentru sosirea împăratului, înșirând lampioane la streșinile clădirilor din piață și printre ramurile copacilor care mărginesc poteca până la stânci.

Focurile pentru gătit ard până noaptea târziu, iar zgomotul puternic al ciocanelor ce lovesc lemnul se aude de la răsăritul până la apusul soarelui, în timp ce sunt reparate acoperișuri și ridicate clădiri noi, pentru a găzdui sute de negustori și meșteri care se îngrămădesc în satul nostru, în speranța de a-i prinde pe nobili de clienți.

Templul de pe țărm dedicat Zeului Mării este restaurat și adus la forma lui inițială, iar un artizan este însărcinat de către locuitorii satului să picteze pe pereții săi dragonul, înconjurat de nouăzeci și opt de flori de lotus, pentru a onora fiecare mireasă sacrificată pentru a ne salva poporul.

Munca grea mă face să mă gândesc la magia de pe Tărâmul Spiritelor, dar este și o distragere binevenită de la gândurile mele tot mai întunecate. Simt dorul ca o așchie în inimă.

În dimineața dinaintea zilei festivalului, e zarvă mare în fața casei noastre. Cheong și cu mine ridicăm privirea de lângă vatră, unde stăm și smulgem cozile mugurilor de fasole.

— Ce se întâmplă? întrebă Cheong.

Ascult cu atenție.

— Acrobați de circ?

— Poate că este din nou fiul cel mare al familiei Kim, glumește Cheong. E destul de hotărât să-ți obțină favorurile. Arunc un mugur de fasole în direcția ei.

— Am doar optsprezece ani. Nu mă căsătoresc cel puțin încă zece ani de acum înainte!

Ușa se deschide, iar Joon se grăbește înăuntru. Îl privim cum se sprijină de prag, gâfâind. Deschide gura și o închide la loc. O deschide din nou, dar cuvintele nu ies.

— Joon, iubirea mea, spune Cheong cu răbdare. Cine a venit în vizită, de se face atâta zarvă? Alea care se aud sunt tobe?

— Împăratul, spune Joon, fără suflare. A venit împăratul.

Cheong se ridică brusc, făcând ochii mari.

— În sat?

— La noi acasă! E chiar în fața porții.

Timpul pare să încetinească. Vocile emoționate ale lui Cheong și Joon devin murmure incoerente. Cheong se grăbește să le anunțe pe bunica și pe Soojin, în timp ce Joon fuge în grădină să o ia pe Sung. Mă uit în jos și văd că am zdrobit în palmă mugurul de fasole pe care-l țineam în mână.

Ne adunăm în curtea mică a casei noastre. În față sunt Sung și Soojin, care o ține în brațe pe Mirae, apoi sunt Joon și Cheong, pe urmă bunica mea și, în sfârșit, eu.

Servitoarea noastră, o femeie în vârstă pe care am angajat-o după ce s-a născut Mirae, deschide ușile. Împăratul pășește prin mica noastră poartă de lemn. Încerc să-l văd în el pe Zeul Mării, băiatul atât de speriat și de întristat, dar nu mai este acolo. Acest om cu spatele drept și atitudinea mândră este la fel ca tânărul din amintire, cel care s-a confruntat cu moartea pe o stâncă pustie și și-a exprimat dorința de a continua să trăiască. Își îndreaptă privirea asupra noastră. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, iar eu plec, imediat, capul.

Îl aud pe Sung apropiindu-se de el.

— Maiestate, ne onorezi cu prezența ta.

Cum împăratul nu vorbește, Sung spune într-o doară:

— Pot să îți ofer ceva răcoritor?

— Nu, spune împăratul și chiar și vocea lui sună diferit, mai profundă și mai poruncitoare. Te rog să-mi faci cunoștință cu familia dumitale.

Sung ezită doar o clipă.

— Ele sunt soția și fiica mea.

Se aude târșâit de cizme.

— Fratele meu și soția lui, Shim Cheong. Poate ai auzit...

Se pare că împăratul face un semn de nerăbdare, pentru că cei doi se dau înapoi.

— Bunica mea, spune Sung.

Se opresc înaintea mea.

— Și sora mea.

Mă uit în jos la pantofii împăratului.

— Cum te numești?

Înghit în sec. De ce-i aici? Ar trebui să nu aibă amintiri despre mine. Sunt o străină pentru el. Mâna lui îmi cuprinde bărbia și îmi ridică fața.

— Maiestatea Voastră, spun, numele meu este Mina. Sunt fiica familiei Song.

— Mina, repetă împăratul cu vocea aceea profundă, necunoscută. Vrei să mergi cu mine? Poate, în grădina voastră?

Mă uit la familia mea. Toți mă privesc cu ochii mari.

— Desigur, Maiestate.

Ne îndreptăm spre grădină, el, cu spatele la mine. Este diferit de Zeul meu al Mării. Are umerii mai lați și înălțimea unui războinic. Poartă o sabie la șold, iar părul lui este mai lung. În mine se involburează un dor ciudat de zeul meu. Îmi dau seama – zeul meu nu mai există. Gândul îmi aduce lacrimi în ochi.

Împăratul se întoarce spre mine. Tace, în timp ce mă privește cum plâng. Mă aștept să văd o tulburare sau poate dezgust pe fața lui. Dar el arată... aproape ușurat, de parcă lacrimile mele i-ar înlătura din minte o îndoială.

— Mina, scuze că am venit la tine așa. Îmi dau seama că asta trebuie să fie foarte... neașteptat. Doar că – trebuia să te văd. Adevărul este că...

Văd mărul lui Adam mișcându-i-se. E nervos.

— Adevărul este că te visez.

Clipesc.

— Mă... ce??

— Am coșmaruri. O amintire despre... de singurătate. Amintirea unei neputințe teribile în fața unei sorți coplesitoare. În această amintire, singura prezență constantă ești tu. Ești în toate visele mele. Arătându-mi drumul prin întuneric.

Împăratul îmi ia mâna și o duce la gură. Buzele sale sunt calde pe pielea mea. Ochii lui, când îi găsesc pe ai mei, sunt ca ai Zeului Mării. Ca ai Zeului meu al Mării, acel băiat pierdut despre care, până în acest moment, n-am știut cât de tare îmi lipsește.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Mina? Vrei să fii mireasa mea?

* * *

Mai târziu, seara, Joon și cu mine ne plimbăm prin grădină. În anul care a trecut, n-am prea avut timp să petrecem împreună, doar noi doi. Joon are acum o familie, cu Shim Cheong și tatăl ei și, cândva, poate și cu copiii, dacă vor fi binecuvântați. Și deși voi fi mereu în inima lui, probabil că se gândește în primul rând la ei. Așa cum e firesc, așa cum trebuie să fie.

Joon oftează.

— Nu pot să cred că împăratul este aici, în casa noastră. Și că vrea să se căsătorească cu tine.

— Este... destul de incredibil, spun eu.

Mă înghiontește cu umărul.

— Și i-ai spus: „Lasă-mă o noapte, să mă gândesc”. Sora mea, zicându-i împăratului țării noastre, că are nevoie de o noapte ca să se gândească dacă acceptă cererea lui în căsătorie.

Joon chicotește, adăugând aproape în șoaptă:

— Trebuie să recunosc, totuși, că-mi pare rău pentru băiatul cel mare al lui Kim.

Ne îndreptăm spre iaz, plimbându-ne agale pe marginile lui. Tăcem amândoi, pierduți în gânduri. Rațele înoată alene în cercuri. Când un nor trece peste lună, casc.

— Să mergem înăuntru.

— Stai, spune Joon, chemându-mă înapoi.

Expresia de pe chipul lui arată că e tulburat.

— Nu-ți face griji, spun eu. Nu voi lua o decizie pripită. Dacă o să mă căsătoresc cu împăratul sau nu, alegerea îmi aparține. Nimic și nimeni nu îmi poate forța hotărârea.

El clatină din cap.

— Nu, nu-i vorba despre asta...

Se uită la rațele de pe iaz.

— Cred că majoritatea fraților ar fi fericiți să aibă o soră împărăteasă. Și mă bucur pentru tine. Sau, cel puțin, așa ar fi dacă...

Își întoarce privirea de la iaz să se uite la mine, ochii lui căutându-i pe ai mei.

— Ce vrei să spui, Joon?

— Anul care a trecut, de atunci...

Întorc privirea și el nu termină propoziția.

— Încerci să te ascunzi, spune el încet, dar parcă ai pluti departe de noi. Mina, eu vreau doar... să fii fericită. El te va face fericită?

— Tu mă faci fericită. Rațele din iaz mă fac fericită. Cerul senin, marea calmă și o pace care să dureze. Toate astea mă fac fericită.

— Dacă ești fericită, atunci de ce plângi?

Îmi duc mâinile la ochi, iar acestea se umezesc.

— Nu știi. Plâng mult, cred. Am ochii sensibili.

Fratele meu mă cuprinde în brațe.

— Sau o inimă puternică.

Îmi îngrop fața în umărul lui, cu lacrimi nesfârșite și o durere insuportabilă.

* * *

Noaptea târziu, mă îndrept spre plajă. Deasupra apei sunt nori întunecați. Departe, pe mare, este furtună. În ultimul an, au fost numeroase furtuni, fiecare la fel de inofensivă ca și celelalte. Ele aduc ploi pentru culturi și ne umplu râurile și albiile pâraielor. Iar zeii sunt mulțumiți și iubiți de oameni, Zeul Mării – cel mai mult dintre toți.

Așteaptă-mă, spusese el, acolo unde pământul se întâlnește cu marea.

Dar te-am așteptat, în fiecare zi timp de un an, iar tu n-ai venit. Ce să fac? Cum pot continua, așteptând așa, când simt că nu vei veni niciodată?

Suntem despărțiți de distanță, de lumi. De amintiri.

Shin. Numele lui este o rugăciune, o pledoarie.

Întorc spatele apelor și îmi urmez propriile urme spre casă, unde mă întind pe așternutul meu, cu lacrimi în ochi; apoi mă trezesc, ore mai târziu, în bubuitul tobelor și fluieratul unui flaut de bambus. Festivalul Zeului Mării a început.

36

Dimineața, copiii se grăbesc la râul din sat, așezându-și bărcile pe apă. Urmează o zi plină de jocuri de sărbătoare, muzică, mâncare și râs. Cheong și cu mine ne oprim să ne uităm la o interpretă talentată, acompaniată de un toboșar iscusit, cântând povestea „Mireasa Zeului Mării” unui public

extaziat. Sunt surprinsă să găsesc că povestea pe care o spune ea are multe asemănări cu cea pe care i-am spus-o Zeului Mării, în sala tronului. Ceea ce mă face să mă întreb cât de mult din poveste este țesut în pământ și în oamenii săi. O conștiință în care credem cu toții și pe care o împărtășim.

Cheong și cu mine explorăm tarabele negustorilor, de unde ea cumpără un baton de miere pe băț pentru Mirae și castane prăjite, să le împărțim între noi. După o vreme însă, încep să observ ceva ciudat. Pentru prima dată, oamenii pe lângă care trecem pe străzi, chiar și nobilii eleganți, veniți de departe, par s-o ignore complet pe Shim Cheong. În schimb, toți se uită – destul de direct – la mine.

Cheong îl oprește pe unul dintre copiii satului. Imediat o recunosc pe tânăra verișoară a lui Nari, Mari.

— Ce se întâmplă? Întreabă ea. De ce se uită toată lumea la Mina? Spune-ne repede!

Mari rânjește conspirativ, arătând atât de mult ca mai vârstnica ei verișoară, încât, în acel moment, îmi zvâcnește inima.

— Se spune că împăratul a cerut-o pe Mina în căsătorie. Ieri, când a făcut o vizită la voi acasă. Ei bine, e adevărat?

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu e frumos să răspândești zvonuri. Uite, cumpără-ți ceva ce-ți place.

Cheong îi aruncă o monedă.

— Nu este zvon dacă este adevărat, spune Mari cu obraznicie, punând moneda în buzunar.

Dar nu uită să se încline în fața amândurora, înainte de a se grăbi să se alăture prietenilor ei.

Cheong mă urmărește cu atenție. Niciunul dintre membrii familiei mele nu m-a întrebat care va fi răspunsul meu la propunerea împăratului, deși bunica susține că n-aș accepta niciodată un asemenea compromis: El nu este decât un împărat; Mina a fost promisă unui zeu. Iar Soojin zice

încet, în felul ei amabil și discret: Dar nu ar fi frumos pentru Mina să aibă propria familie? Și poate că asta ar putea să o ajute să meargă mai departe...

Dimineața târziu, oamenii care au petrecut la festival se întorc la casele lor, să se pregătească pentru ceremonia cu care va culmina sărbătoarea, când întregul sat, inclusiv nobilii veniți în vizită și împăratul, va parcurge în pas domol drumul până la stâncile cu vedere la mare. Acolo împăratul se va închina Zeului Mării, cerându-i să-i protejeze pământul și oamenii pentru încă un an.

Eu port deja rochia pe care bunica și surorile mele au cusut-o pentru mine, fusta de un galben-strălucitor și jacheta roz ca petalele unui lotus. Punându-mi la talie ultimul cadou – pumnalul meu – mă duc în grădină, să aștept. În apele puțin adânci ale iazului, mormoloci mici zăbovesc peste pietricele.

Când Joon și cu mine eram copii, obișnuiam să prindem mormoloci în pârlul de lângă casa noastră, cu o găleată mică de lemn. Îi prindeam și ne puneam degetele în apă, să le pipăim corpurile netede și alunecoase. Îi eliberam la scurt timp după ce-i prindeam. Joon – întotdeauna blând, întotdeauna amabil – nu i-ar fi putut ține niciodată mult timp prizonieri.

Se aude un pas delicat. Fratele meu a venit să mă ia.

— Joon, spun eu, întorcându-mă, e timpul...? mă opresc brusc.

În fața mea se află Zeița Lunii și a Memoriei.

Rămân cu gura căscată.

— Ce cauți aici?

E îmbrăcată cu o tunică roșie, largă, și o mantie albă, cu părul strâns simplu într-un coc la ceafă. Mă privește cu ochii în care arde lumina lumânărilor, ochi care înainte mă umpleau de groază. Acum simt doar o căldură constantă.

— Shin a venit să mă vadă, spune ea.

Mă dau înapoi.

— C-ce?

— Este ciudat, continuă zeița netulburată, fie fiindcă nu știe, fie fiindcă nu-i pasă de faptul că inima mea bate sălbatic. Ar trebui să n-aibă amintiri despre tine și totuși se plimbă tăcut prin palat. Nu-și găsește fericirea în nimic, iar sufletul lui plânge. Se simte mai rău decât atunci când împăratul era Zeul Mării. Nimic nu-l poate mângâia.

Inima mea e frântă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că, așa cum mi-ai sugerat, mi-am asumat rolul de Zeiță a Femeilor și a Copiilor. Știi ce înseamnă asta?

Eu clatin din cap.

— Înseamnă că toți cei care, odată, se temeau de mine, acum mă iubesc. Chiar și Shin, cel mai mare dușman al meu, mă iubește. El mă cunoaște acum ca zeiță a maternității și a pruncilor. Mă cunoaște ca pe o zeiță iubitoare și bună și darnică. Spune-mi, Mina, cum aș putea fi crudă cu cineva care mă iubește?

— Nu știu. Poți?

— Este... ciudat. Când îmi era frică, uram tot și pe toată lumea. Dar, acum, că sunt iubită, nu suport să-i văd pe cei care mă iubesc că suferă nici măcar o clipă. Tu ești de vină, Mina. M-ai transformat într-o zeiță bună la suflet.

Mă uit la ea, cu inima strânsă.

— Ce-ai făcut?

— Ai uitat? Pot să fiu Zeița Femeilor și a Copiilor, dar sunt și Zeița Lunii și a Memoriei.

O rafală de vânt ridică petalele florilor părului, căzute pe pământ. Acestea încep să se învârtă în jurul zeiței.

Mă poticnesc, vrând să o opresc.

— Așteaptă!

Dar, într-o clipă, a dispărut.

— Mina?

Cheong iese din casă, uitându-se în jur, prin grădină.

— Ești bine? Am auzit voci.

— Cheong, eu...

În spatele ei, Sung și Soojin se reped și ei în grădină.

— Mina, Cheong! strigă el, fără suflare. Împăratul a ajuns deja în vârful stâncilor. Trebuie să ne grăbim sau vom întârzia!

Cheong pare că ar dori să vorbească mai mult cu mine, dar Mirae, legată de spatele lui Soojin, începe să plângă, iar Cheong se grăbește să liniștească fetița, dăruindu-i batonul cu miere pe care îl cumpăraseră de la târg.

Familia mea se alătură în grabă ultimului grup de săteni. Sung și Soojin cu Mirae, bunica, Cheong și Joon parcurg drumul până la stânci.

La început țin pasul cu ei, dar după un timp pașii mei se măresc treptat, gândurile fiindu-mi distrase de briza care bate printre copaci și, în curând, sunt singură pe potecă.

Urcușul îmi este familiar, pentru că îl parcurgeam des când eram mai tânără. Îmi amintesc că alergam până sus, fără suflare, tulburată și nerăbdătoare. Există un punct în care poteca urcă abrupt și e puțin mai greu să faci ultimii câțiva pași, dar merită, pentru că, odată ce treci peste culme, ea este acolo, așteptându-mă.

Marea. Apa se întinde până la orizont, frumusețea ei fără egal umplându-mi inima cu o bucurie nemărginită. Ea îmi face legătura cu acest moment și, în același timp, mă trimite către o lume mult dincolo de asta, până în locul în care tânjesc să fiu.

Sunt atât de învăluită în vrajă, încât aproape nu observ chipurile atente ale oamenilor de pe cărare, nobili și săteni deopotrivă. Ei stau de ambele părți ale unui covor de iarbă, la capătul căruia așteaptă împăratul.

Îmi amintesc de prima mea noapte pe Tărâmul Spiritelor, când Firul Roșu al Sorții m-a condus la Zeul Mării. Și îmi

dau seama, ca și atunci, că sunt menită să merg pe calea către el.

Sătenii mă privesc curioși, nobilii – cu expresii confuze. Par să creadă că împăratul a făcut o greșală, cerând unei fete dintr-un sat de pe malul mării să se mărite cu el.

În ultima poveste, i-am spus Zeului Mării ce-a gândit Shim Cheong când a venit într-o floare de lotus și s-a căsătorit cu împăratul. S-a transformat dintr-o țărancă simplă în conducătoarea ținutului.

Adevărul este că ea n-a sărit în mare pentru a deveni împărăteasă. A sărit în mare pentru că și-a iubit tatăl. Ce altceva ar fi putut face? Nimic extraordinar nu s-a făcut vreodată fără rațiune sau logică, dar este singura cale pentru ca sufletul să respire.

Destinul te poate conduce pe multe căi. De exemplu, drumul din fața mea duce la împărat. Pot să-l iau de mână și pot deveni mireasa lui. Sau pot lua drumul înapoi către satul meu, spre locul unde pământul se întâlnește cu marea și unde, acum știu, mă așteaptă inima mea.

Care este destinul meu? Ce soartă voi prinde cu ambele mâini și niciodată, niciodată, n-o voi lăsa să-mi scape?

Împăratul pare să simtă nehotărârea mea, pentru că face un pas înainte.

O formă uriașă trece deasupra capetelor noastre, aruncând o umbră mare peste stâncă. Mulțimea izbucnește în țipete și se creează haos când, peste tot, curtenii și sătenii se reped înapoi, căzând la pământ, în graba lor.

Dragonul coboară din cer, aterizând pe iarbă. Dintr-odată începe să strălucească împrăștiind în jur lumină, rafale puternice de vânt ieșind totodată din corpul său.

Părul mi se desprinde din împletitură și flutură liber în vânt. Strălucirea dragonului pălește. Unde a fost adineauri dragonul, acum stă în picioare... Zeul Mării.

Arată magnific, în roba albastru-deschis, cu emblema dragonului cusută cu argint pe piept. El arată într-un tot ca Zeul Mării, puternicul dragon al Mării de Est, așa cum arată într-un tot precum Lordul Shin al Casei Lotus, care a acceptat o pietricică pentru un suflet.

— Mina, spune el, cu o voce plină de dor, speranță și dragoste. Mireasa Zeului Mării.

Și eu râd, amintindu-mi de prima oară când ne-am întâlnit și când, chiar de atunci, m-a numit mireasa Zeului Mării.

— Nu, Zeu al Mării, spune o voce din spatele nostru. Ea este mireasa mea.

Mă întorc spre împăratul poporului meu, remarcând, așa cum făcusem și înainte, transformările sale – nu doar în purtarea lui, ci și în încrederea în sine, dar și micile schimbări datorate faptului că a fost treaz timp de doi ani, după ce a dormit o sută. Nu mai e un băiat, ci un tânăr. Deși încă observ cum îi tremură sabia în mână. Până la urmă, pentru împărat, Zeul Mării nu este doar un zeu, ci protectorul poporului său. În mine se ridică un val de tandrețe. El m-ar proteja chiar și împotriva zeului pe care-l iubește cel mai mult pe lume.

Cât despre Shin, chiar pare că-și amintește de mine, pentru că se așază deoparte, știind că aceea care va răspunde împăratului nostru voi fi eu.

— Maiestate, spun, lipindu-mi mâna de a lui, așa cum am făcut în ultima noapte, în sala palatului Zeului Mării, când Firul Roșu al Sorții s-a dizolvat între noi, o soartă pe care niciunul dintre noi n-o alesese. Visele tale sunt reale. Sunt amintiri din timpul pe care l-am petrecut împreună pe tărâmul Zeului Mării, unde tu erai Zeul Mării și nu exista niciun împărat. Îți amintești?

Își coboară sabia.

— Eu...

O umbră de mirare trece peste fața lui.

— Îmi amintesc.

— Dacă îți amintești ceva, atunci amintește-ți asta. Te-am salvat.

Pe față încep să-i șiroiască lacrimi.

— Îmi amintesc. Am fost pierdut mult timp. M-ai găsit. Îți datorez viața mea, Mina. Îți datorez totul.

Eu dau din cap.

— Nu-mi datorezi nimic. Poate doar acest moment. Nu mai ai nevoie de mine. E timpul să mă lași să plec.

O expresie de durere se așterne pe chipul împăratului. Mă gândesc că, poate, între noi va exista întotdeauna o legătură. Poveștile noastre s-au împletit, devenind inseparabile. Și chiar dacă eu sunt propria mea stăpână, vreau ca și el să aleagă asta. Abia atunci povestea lui poate începe cu adevărat.

Tace un moment, cu privirea fixată asupra mea. În cele din urmă, șoptește:

— Mulțumesc.

E destul.

— Peste ani, spune el încet, le voi spune nepoților mei cum, cu mult timp în urmă, am fost salvat de o zeiță.

— O zeiță? râd eu. O fată, poate.

Ducându-și mâinile la piept, împăratul poporului meu se înclină înaintea mea. Apoi se înclină din nou în fața Zeului Mării și, cu o ultimă privire ce zăbovește asupra mea, coboară pe covorul de iarbă, urmând propriul său destin.

Întorcându-mă, mă reped în brațele lui Shin. Mă podidește plânsul.

— Aici este mai puțin locul unde pământul se întâlnește cu marea și mai curând locul unde muntele se întâlnește cu cerul.

Brațele lui se strâng în jurul meu.

— Oriunde ai fi, te voi găsi.

— Am să-ți ușurez sarcina. Pentru că voi fi chiar aici. Cu tine.

— Asta simplifică într-adevăr lucrurile.

Râde, râsuflarea lui gădilându-mi urechea. Apoi spune încet, cu voce ezitantă:

— Vei fi mulțumită, fiind mireasa unui zeu?

Întrebarea lui mă face să revăd amintiri de acum doi ani, când el își făcea griji că nu voi fi fericită, despărțită de familia mea, trăind o viață ciudată, fără sfârșit, pe tărâmul Zeului Mării.

Mă las pe spate să-i întâlnesc privirea.

— Retrag ce-am spus mai devreme.

Se încruntă, brațele lui încordându-se în jurul meu.

— Va trebui să fim despărțiți, uneori. La urma urmei, voi dori să o vizitez pe Hyeri și să fac plimbări cu Nari, în oraș. Și nu este sănătos pentru ceilalți prieteni ai tăi să fim împreună tot timpul. Dar Kirin și Namgi?

Îmi vine un gând.

— Și ei și-au pierdut amintirile?

— Nu. Ei nu și le-au pierdut, spune Shin, dar le era frică să-mi spună pentru că se temeau că asta ar fi inversat efectele dorinței.

— Să mulțumim atunci cerului pentru zeiță. Ea nu se teme de nimic!

Shin mă cuprinde în brațe, cu inima bătându-i nebunește.

— Mina, mi-a fost atât de dor de tine!

Se trage puțin înapoi doar pentru a se apleca să mă sărute.

În spatele nostru se aude cineva tușind zgometos.

Îmi strâng umerii, întorcându-mă cu fața spre întreaga mea familie, stând la doar câțiva metri distanță, cu zâmbete largi pe fețe.

Joon este primul care se apropie, luându-mă în brațe.

Închid ochii, încercând să-mi fixez în minte această

amintire, sentimentul de a fi în brațele lui pentru ultima oară.

— Mă gândesc, șoptește el, că totul a început pentru că m-ai urmărit. O să-mi fie dor de tine, Mina, sora mea preferată.

Îl tachinez.

— Numai o soră ai.

— Da, și este cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Apoi, pe rând, îmi iau rămas-bun de la ceilalți membri ai familiei. Sung, Soojin și Mirae, bunica. Pe ea o țin în brațe cel mai mult. Aceasta va fi ultima dată când îi văd, poate pentru totdeauna. Chiar și atunci când, peste mulți ani, vor trece dincolo, s-ar putea să urce pe râu, în cer. S-ar putea ca râul să-i ducă într-o altă viață.

Shim Cheong este ultima. Și ea mă îmbrățișează.

— Mina, îmi spune, mulțumesc. Mulțumesc pentru tot.

— Nu, răspund. Adevărul este că tu ești cea căreia îi datorez cea mai mare recunoștință.

Ea începe să protesteze, dar eu o țin aproape.

— Povestea ta a fost spusă din nou și din nou, de toată lumea, în afară de tine. Poate că am sărit în mare pentru a-l salva pe Joon, dar ezitarea ta mi-a dat curaj. Deși toți și toate te împingeau spre Zeul Mării și către o soartă pe care n-ai ales-o, te-ai uitat înapoi la ce-ți doreai. Și pentru asta, pentru mine, ești mireasa Zeului Mării. Fata care, salvându-se, salvează lumea. O strâng la piept pe Cheong încă o clipă, apoi mă retrag.

— Mina.

Shin așteaptă, cu mâna întinsă spre mine.

Îi iau mâna și, zâmbind, îi spun:

— Hai să mergem acasă.

Mulțumiri

Fata care a căzut în adâncurile mării este cu adevărat cartea inimii mele și sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au însoțit în această călătorie lungă și plină de satisfacții. Agentului meu, Patricia Nelson, a cărei credință neclintită în povestea Minei mi-a dat curajul de a trece peste vremurile grele și de a aprecia cu adevărat vremurile bune. Pentru editorul meu, Emily Settle, niciodată în cele mai nebunești visuri nu mi-aș putea imagina un editor mai bun pentru această carte decât tine.

Genialului meu designer de coperti, Rich Deas, și talentatului artist, Kuri Huang – le mulțumesc pentru că au creat cele mai frumoase coperti pe care le-ar putea cere un autor.

Pentru echipa Feiwei and Friends, în special lui Starr Baer, Dawn Ryan, Michelle Gengaro și Kim Waymer: să lucrez cu voi toți este un vis devenit realitate. Și pentru echipa Hodder, vă mulțumesc că ați primit cartea mea cu atâta căldură și entuziasm.

Am terminat prima schiță din Fata care a căzut în adâncurile mării în timp ce participam la programul de masterat al Universității Lesley și, pentru mine, a fost un moment de neuitat să citesc cu voce tare primul capitol la absolvire, cu toți mentorii, familia și prietenii mei în public. Mulțumesc, în special, incredibilei facultăți de la Lesley, în special Susanei Goodman, lui Tracey Baptiste, Michelle Knudsen, Jason Reynolds și David Elliott, precum și extraordinarilor mei tovarăși talentați și amuzanți: Stephanie Willing, Devon Van Essen, Candice Iloh, Michelle Calero și Gaby Brabazon.

Cititorilor care mi-au dat feedback de la început, vă sunt, pentru totdeauna, recunoscătoare: Cynthia Mun, Ellen Oh, Nafiza Azad, Amanda Foody, Amanda Haas și Ashley Burdin.

Această carte nu ar fi ceea ce este astăzi dacă voi nu ați exista. Pentru partenerii mei critici: Janella Angeles, Alex Castellanos, Maddy Colis, Mara Fitzgerald, Christine Lynn Herman, Erin Rose Kim, Claribel Ortega, Katy Rose Pool, Akshaya Raman, Meg RK, Tara Sim și Melody Simpson. Sunt uimită de talentul vostru și atât de onorată să fac parte din acest grup al scriitorilor! Și, dragii mei prieteni: Karuna Riazi, David Slayton, Michelle Thinh Santiago, Veeda Bybee, Sonja Swanson, Lauren Rha și Ashley și Michelle Kim – sprijinul vostru a însemnat enorm pentru mine.

Fata care a căzut în adâncurile mării este despre o mulțime de lucruri, dar pentru mine este în primul rând despre familie. Pentru mine: AZ Chos, Como Helen, unchiul Doosang, Adam, Sara, Wyatt, Alexander, Saqi, Noah, Ellie și Zak; FL Chos, Como Katie, unchiul Dave, Katherine, Jennifer, Jim și Lucy; DePopes, Como Sara, unchiul Warren, Christine, Kevin și Scott; soții Goldstein, Como Mary, unchiul Barry, Bryan și Josh; Heegum Samchon și 외숙모; Heemong Samchon, mătușa Haewon, Wusung, Bosung, Minnie, Josiah și Ellie; Heesung Samchon, 외숙모, Boosung, Susie și Sandy; Emo, Emo Boo, Chuljoong Oppa, Nahyun, Bokyoung Eonni și Seojun. Și lui Toro, cel mai bun băiat! Vă iubesc atât de mult pe toți!

Pentru fratele meu, Jason. Există un motiv pentru care povestea Minei a început cu ea alergând după fratele ei. Pentru că el era întreaga ei lume. Te iubesc și îmi este dor de tine.

Bunicilor mei paterni, 오창열 și 오금환, și bunicilor materni, 김중업 și 김병례 – vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat prin exemplul vostru că nu există limite ale lucrurilor pe care le pot realiza.

Mamei, tatei și lui Camille: vă mulțumesc că sunteți cea mai bună, cea mai grijulie și cea mai iubitoare familie.

Cititorilor mei, noi și vechi, asta este pentru voi!

*Sub mare, dragonul doarme
La ce visează?*

*Sub mare, dragonul doarme
Când se va trezi?*

*Pe o perlă de dragon,
doriința ta va tresălta.*

*Pe o perlă de dragon,
doriința ta va tresălta...*